BESTSELLER

LISA KLEYPAS

S-A ÎNTÎMPLAT ÎNTR-O TOAMNĂ

S-A ÎNTÎMPLAT LA BAL...
S-A ÎNTÎMPLAT ÎN GRĂDINĂ...

LISA KLEYPAS

S-A ÎNTÎMPLAT ÎNTR-O TOAMNĂ

PROLOG
Londra, 1843

Două tinere stăteau în pragul parfumeriei, împingîndu-se nerăbdătoare una pe alta.

- Chiar trebuie să intrăm? întreba cea mai mică, cu accent american, parcă împotrivindu-se. Întotdeauna m-au plictisit de moarte locurile acestea, Lillian, în care tu stai şi miroşi parfumuri cu orele...

- N-ai decît să rămîi în trăsură, cu servitoarea.

- E şi mai plictisitor! În plus, nu te pot lăsa singură nici o clipă. Fără mine dai imediat de vreun necaz.

Fata mai înaltă a izbucnit în rîs şi a intrat în magazinul slab luminat.

- Nu vrei să mă protejezi ca să nu dau de necaz. Pur şi simplu nu vrei să ratezi ceva.

- Din nefericire sînt slabe şansele de a găsi aventura într-un magazin de parfumuri, i-a răspuns ea cu amărăciune.

Fetele au chicotit cînd au dat cu ochii de un bătrîn cu ochelari, aflat dincolo de tejgheaua din stejar care se întindea aproape pe toată lungimea magazinului.

- Eşti absolut sigură, domnişoară? Există oameni care cred că parfumul este magic. Şi că anumite arome pot reînvia fantomele iubirilor trecute.

- Fantome? a repetat Daisy, intrigată, iar sora ei i-a replicat:

- Nu a spus-o ad litteram, dragă. Parfumul nu poate trezi o fantomă. Şi nici nu poate fi cu adevărat magic. E doar un amestec de particule aromate care călătoresc în receptorii olfactivi ai nasului.

Domnul Phineas Nettle le privea cu interes pe cele două fete. Nici una dintre ele nu era frumoasă în stil convenţional, deşi erau izbitoare datorită tenului roz, a părului des, negru şi al trăsăturilor comune tuturor fetelor americane.

- Poftim, a făcut el semn spre peretele din spate, acoperit de rafturi. Sînteţi binevenite, domnişoarelor...

- Bowman, a spus fata cea mare. Lillian şi Daisy Bowman. A privit spre femeia blondă şi elegantă pe care o servea bătrînul, înţelegînd că nu le putea oferi deocamdată ajutorul lui.

În timp ce clienta cea nehotărîtă ezita între o mulţime de parfumuri pe care i le prezentase Nettle, cele două fete căutau prin rafturi, scotocind printre parfumuri, pomezi, creme, săpunuri şi alte produse pentru frumuseţe. Se găseau acolo uleiuri de baie în sticluţe rotunde, cutii metalice cu creme din diferite plante şi cutiuţe cu pastile violet pentru împrospătarea respiraţiei. Pe rafturile de jos erau adevărate comori: lumînări parfumate, săculeţi cu săruri, boluri cu potpourri-uri şi borcane minuscule cu balsamuri. Nettle a observat că Daisy, cea mai mică dintre surori, privea totul fără prea mare entuziasm, spre deosebire de Lillian, care se oprise în faţa unui raft cu arome pure. De trandafiri, oleandru, iasomie, bergamote şi cîte şi mai cîte. Ridica sticluţele de culoarea ambrei, le deschidea cu grijă şi inspira.

Într-un final, femeia blondă a ales unul dintre parfumuri şi a ieşit. Clopoţelul de deasupra uşii a sunat vesel atunci cînd aceasta s-a închis.

Lillian, care se întorsese să o privească pe femeia care pleca, a murmurat gînditoare:

- Mă întreb de ce majoritatea blondelor miros a ambră...

- Te referi la parfumul pe care îl folosesc? a întrebat-o Daisy.

- Nu. Aşa le miroase pielea. A ambră şi cîteodată a miere.

- Ce vrei să spui? a întrebat-o amuzată sora ei mai mică. Oamenii nu miros a nimic, cu excepţia celor care au nevoie urgentă de o baie.

- Ba au miros, să ştii, i-a spus Lillian. Fiecare are mirosul lui... nu-mi spune că nu ai observat. Pielea unora miroase a migdală, unii miros a violete, în timp ce alţii...

- Alţii miros a prune, a sevă de palmier sau a fîn proaspăt cosit, a adăugat Nettle.

Lillian l-a privit cu satisfacţie:

- Exact aşa este!

Nettle şi-a scos ochelarii şi i-a şters cu grijă, timp în care îşi punea în gînd zeci de întrebări. Era oare posibil? Oare fata aceasta putea într-adevăr să distingă mirosul intrinsec al fiecărei persoane? El putea, dar acesta era un dar rar şi nu auzise de vreo femeie care să-l fi avut.

Lillian a scos din gentuţa cu mărgele pe care o avea la încheietură o hîrtie împăturită şi s-a apropiat de el.

- Am aici formula unui parfum, dar nu sînt sigură în privinţa proporţiilor ingredientelor. Aţi putea să mi-l preparaţi?

Nettle a desfăcut hîrtia şi a citit lista, ridicînd uşor o sprînceană.

- E o combinaţie neconvenţională, dar foarte interesantă. Este destul de reuşită, după părerea mea. A privit-o cu interes. Pot să te întreb cum ai obţinut această formulă, domnişoară Bowman?

- E din capul meu. Un zîmbet larg i-a îndulcit trăsăturile. Am încercat să mă gîndesc la aromele cele mai eficiente în alchimia mea. Dar proporţiile mi se par dificil de stabilit.

Nettle a citit din nou formula. I se întîmpla adesea ca un client să-i ceară un parfum care să albă un miros predominant de trandafiri sau lavandă, dar nimeni nu-i mai dăduse pînă atunci o asemenea listă. Interesant era că selecţia aromelor era neobişnuită şi totuşi armonioasă. Poate că reuşise această combinaţie dintr-o pură întîmplare.

Curios să vadă cum stăteau într-adevăr lucrurile, i-a spus:

- Pot să-ţi arăt cîteva dintre parfumurile mele, domnişoară Bowman?

- Bineînţeles, i-a răspuns încîntată Lillian. S-a apropiat de tejgheaua pe care Nettle a aşezat o sticluţă din cristal plină cu un lichid strălucitor. Ce faceţi? l-a întrebat văzînd că a lăsat să cadă cîteva picături pe o batistă din in.

- Parfumul nu trebuie mirosit direct din sticluţă, i-a explicat Nettle întinzîndu-i batista. Trebuie mai întîi să-l aerezi să se evapore alcoolul şi va rămîne adevărata aromă. Ce mirosuri poţi detecta din acest parfum, domnişoară Bowman?

Chiar şi cei mai experimentaţi specialişti ar fi făcut eforturi mari pentru a separa componentele parfumului... minute sau chiar ore de inhalări repetate pentru a discerne pe rînd ingredientele.

Lillian a inspirat parfumul de pe batistă. Fără ezitare, l-a uimit pe Nettle, identificînd compoziţia cu fineţea unui

pianist care îşi citeşte partitura.

- Flori de portocal... bergamote... ambră cenuşie şi muşchi de copac. A făcut o pauză şi l-a privit uşor uimită. Muşchi de copac într-un parfum?

Nettle o privea uluit. Persoanele obişnuite aveau o capacitate limitată de a recunoaşte componentele unui miros complex. Poate că erau în stare să recunoască un ingredient primar, un miros evident ca acela de trandafir, sau lămîie, sau mentă, dar rafinamentele unui parfum anume nu puteau fi detectate cu uşurinţă.

Nettle i-a zîmbit, încercînd să se adune. Adeseori, în formula parfumurilor lui adăuga note uşor ciudate, care dădeau adîncime şi textură, dar nimeni nu le mai ghicise pînă atunci.

- Uite, încearcă un altul. A scos o altă batistă curată pe care a impregnat-o cu un alt parfum.

Lillian şi-a îndeplinit misiunea cu aceeaşi uşurinţă miraculoasă.

- Bergamote... tuberoze... tămîie... A ezitat, a inspirat încă o dată lăsînd ca aromele bogate să îi umple plămînii. Şi cafea.

- *Cafea*? a exclamat sora ei Daisy. Şi s-a aplecat să miroasă şi ea sticluţa. Nu miroase deloc a cafea.

Lillian l-a privit întrebător pe Nettle, iar acesta i-a zîmbit, confirmîndu-i spusele.

- Da, e cafea. A clătinat din cap cu admiraţie. Ai un adevărat dar, domnişoară Bowman.

Lillian a ridicat din umeri şi a răspuns:

- Un dar care nu îmi foloseşte la nimic atunci cînd trebuie să îmi caut un soţ. Acesta este norocul meu - să am un talent absolut inutil. M-aş fi bucurat mai mult dacă aveam o voce plăcută sau eram o mare frumuseţe. Mama

spune că-i chiar nepoliticos ca unei doamne să-i placă să miroasă lucruri.

- Nu şi în magazinul meu, i-a răspuns Nettle.

Au continuat să discute despre arome, aşa cum alţii ar fi discutat despre obiectele de artă văzute într-un muzeu: mirosul dulce şi viu al unei păduri după cîteva zile de ploaie; mirosul de malţ al brizei mării; mirosul bogat şi savuros al unei trufe; mirosul proaspăt al cerului din care cad fulgi de zăpadă. Daisy şi-a pierdut curînd interesul şi a început să se plimbe printre rafturi, să deschidă borcănelele cu pudră care o făceau să strănute.

Conversaţia a continuat iar Nettle a aflat că tatăl celor două fete avea o afacere la New York care includea şi producerea de săpunuri. Din vizitele oficiale la laboratoarele şi fabricile companiei, Lillian dobîndise cunoştinţe rudimentare despre arome şi despre amestecuri. Ajutase chiar la inventarea unui miros anume pentru săpunurile Bowman. Poate că nu fusese instruită, dar era evident că avea nişte calităţi extraordinare. Din păcate, tot talentul ei nu avea să fie folosit din cauză că era femeie.

- Am un parfum pe care aş vrea să ţi-l arăt, domnişoară Bowman. Vrei să mă aştepţi aici pînă îl aduc?

Curioasă, Lillian a dat din cap şi şi-a sprijinit coatele pe tejghea, în timp ce Nettle a dispărut după o perdea care masca uşa depozitului. Încăperea era plină de caiete cu formule, de sticluţe cu extracte şi tincturi şi de rafturi cu ustensile, pîlnii, recipienţi de mixare şi pahare de măsurat – tot ce era necesar în meseria lui. Pe unul din rafturile de sus erau aşezate cîteva volume legate în pînză cu texte vechi, galice şi greceşti despre arta parfumeriei. Un parfumier bun era în parte alchimist, în parte artist şi în parte vrăjitor.

Nettle s-a urcat pe o scară din lemn şi a luat o cutie mică din lemn de pin de pe raftul cel mai de sus. S-a întors şi a aşezat cutia de tejghea. Cele două surori Bowman îl priveau atente în timp ce el deschidea încuietoarea minusculă din aramă, scoţînd la iveală o sticluţă sigilată cu ceară. Era cea mai de preţ esenţă pe care o avusese vreodată Nettle.

A desigilat sticluţa, a picurat un strop preţios pe o batistă şi i-a întins-o lui Lillian. La început, parfumul părea uşor, aproape de nesesizat. Dar după ce îl inspirai devenea surprinzător de voluptuos, lăsînd în urma lui şi uşoare influenţe dulci.

Lillian l-a privit pe deasupra batistei:

- Ce este?

- O orhidee rară care miroase doar noaptea, i-a răspuns Nettle. Petalele sînt de un alb pur, mult mai delicate decît cele ale iasomiei. Parfumul nu se poate obţine încălzind florile, pentru că sînt prea fragile.

- Înseamnă că totul se face la rece? a murmurat Lillian referindu-se la procesul de a presa petalele preţioase în materiale îmbibate cu grăsime pînă cînd acestea se impregnau cu parfumul lor, după care era folosit un solvent pe bază de alcool pentru a extrage esenţa pură.

- Da.

Ea a mai inspirat o dată parfumul extravagant.

- Cum se numeşte orhideea?

- Doamna nopţii.

Daisy a chicotit încîntată.

- Pare titlul unuia dintre romanele pe care mama nu mă lasă să le citesc.

- Ţi-aş sugera să foloseşti acest parfum de orhidee în locul lavandei din formula ta, a spus Nettle. E mai scump,

dar – după părerea mea – este nota de bază perfectă.

- Cu cît e mai scump? l-a întrebat Lillian, făcînd ochii mari atunci cînd a auzit preţul. Dumnezeule, e mai mult decît greutatea lui în aur.

Nettle a ridicat sticluţa în lumină, iar lichidul a strălucit asemenea diamantelor.

- Mă tem că magia nu e deloc ieftină.

Lillian a rîs, dar privirea ei încă mai urmărea fascinată sticluţa preţioasă.

- Acest parfum va face ca magia să aibă loc, a insistat el zîmbindu-i. O să mai adaug şi un ingredient secret care să îi sporească efectul.

Fermecată dar şi neîncrezătoare, Lillian i-a spus lui Nettle că avea să se întoarcă ceva mai tîrziu să ia parfumul. A plătit aroma promisă şi a ieşit însoţită de sora ei mai mică. Dintr-o privire şi-a dat seama că Daisy, care avea o imaginaţie foarte bogată, se gîndea deja numai la formule magice şi ingrediente secrete.

- Mă laşi şi pe mine să-ţi încerc parfumul magic, Lillian?

- Nu împart eu cu tine totul mereu?

- Nu.

Lillian a izbucnit în rîs. În ciuda pretinsei lor rivalităţi, cele două surori erau bune prietene şi aliate. Dar, în ciuda apropierii, erau foarte diferite. Daisy era o idealistă, o visătoare care alterna între isteţimea unui copil şi inteligenţa sclipitoare. Lillian avea limba foarte ascuţită, ridicînd un zid de apărare între ea şi restul lumii. Era cinică şi avea un muşcător simţ al umorului. Era foarte loială celor cîţiva oameni din jurul ei, mai ales prietenelor pe care le cunoscuse stînd deoparte la fiecare bal şi serată din sezonul trecut. Lillian, Daisy şi prietenele lor Annabelle Peyton şi Evangeline Jenner îşi juraseră să se ajute una pe alta în

găsirea unui soţ. Eforturile lor fuseseră răsplătite, iar Annabelle se căsătorise cu Simon Hunt cu două luni în urmă. Acum urma Lillian, deşi nu ştiau foarte bine pe cine să atragă în cursă şi nici nu aveau un plan bine pus la punct.

- Bineînţeles că te las să încerci parfumul. Deşi numai Dumnezeu ştie la ce te aştepţi de la el.

- Că va face un duce frumos să se îndrăgostească nebuneşte de mine, bineînţeles, i-a răspuns Daisy.

- Ai observat cît de puţini nobili sînt tineri şi frumoşi? Majoritatea lor sînt bătrîni şi ţîfnoşi.

Daisy a zîmbit şi a cuprins-o de talie.

- Bărbaţii potriviţi sînt pe aici, pe undeva, iar noi o să-i găsim.

- Cum de eşti aşa de sigură? a întrebat-o Lillian.

- Pentru că avem magia de partea noastră.

CAPITOLUL 1

Stony Cross Park, Hampshire

- A sosit familia Bowman, a spus lady Oliva Shaw din pragul biroului în care stătea fratele ei mai mare, înconjurat de un vraf de registre. Soarele după-amiezii se strecura prin vitraliile lungi, dreptunghiulare, singurul ornament al încăperii austere.

Marcus, lordul Westcliff şi-a ridicat ochii din hîrtii, încruntat.

- Să înceapă balul, a murmurat el.

Livia a izbucnit în rîs.

- Te referi la cele două fiice? Atît de rău e?

- Chiar mai rău, a răspuns Marcus, încruntîndu-se şi mai tare pentru că stiloul din mîna lui îi pătase paginile. Sînt cele mai prost crescute femei pe care le-am întîlnit vreodată, mai ales cea mare.

- Păi sînt americance, a spus Livia. Ar trebui să le acordăm anumite circumstanţe, nu crezi? N-au de unde să ştie fiecare detaliu din lista noastră nesfîrşită de reguli sociale.

- Nu le pot acorda nici o circumstanţă, a întrerupt-o sec Marcus. Nu sînt genul care să studieze felul în care îşi ţine domnişoara Bowman degetul mic în timp ce bea din

ceaşca de ceai. Mă refer la comportamentul ei, nepotrivit în orice colţ al lumii civilizate.

Comportament? şi-a spus Livia. Devenea interesant. A intrat în birou, cameră pe care o detesta pentru că îi amintea de tatăl lor mort.

Nici una din amintirile ei legate de-al optulea conte de Westcliff nu era fericită. Tatăl lor fusese un bărbat crud, incapabil de iubire, care părea să absoarbă tot oxigenul dintr-o cameră atunci cînd intra. Oricine şi orice îl dezamăgea. Dintre cei trei copii ai lui doar Marcus fusese cel mai aproape de standardele lui pentru că, indiferent cît de mult l-ar fi pedepsit, cît de imposibile i-ar fi fost dorinţele sau de nedrepte judecăţile, Marcus nu se plîngea.

Livia şi sora ei, Aline îşi admiraseră mereu fratele mai mare care avea întotdeauna cele mai mari note, dobora toate recordurile în sport şi se judeca pe el însuşi mai aspru ca oricine. Marcus era în stare să îmblînzească un cal, să danseze un cadril, să ţină o prelegere despre o teorie matematică, să panseze o rană şi să repare roata unei trăsuri. Dar nici una dintre faptele lui nu îi adusese vreodată un cuvînt de laudă din partea tatălui lor.

Privind retrospectiv, Livia înţelesese că tatăl lor încercase să alunge din sufletul lui orice urmă de compasiune, orice slăbiciune, iar pentru un timp păruse că reuşise. Dar după moartea tatălui lor, survenită cu cinci ani în urmă, Marcus se dovedise un bărbat foarte diferit de cel de dinainte. Livia şi Aline descoperiseră că fratele lor mai mare nu era niciodată prea ocupat ca să le asculte. Indiferent de cît de neînsemnate erau problemele lor, el părea întotdeauna gata să le ajute. Era afectuos şi înţelegător, ceea ce părea de-a dreptul miraculos, dat fiind că nu îşi demonstrase aceste calităţi pînă atunci.

Marcus era, însă, şi puţin cam dominator. Chiar foarte, de fapt. Cînd era vorba despre cei pe care îi iubea, Marcus nu ezita să îi manipuleze, să îi determine să facă ceea ce credea el că era mai bine. Iar dacă tot venise vorba despre defectele lui, Livia trebuia să recunoască că Marcus era deranjant de încrezător în propria lui infailibilitate.

I-a zîmbit fratelui ei, întrebîndu-se cum de îl adora cînd semăna atît de mult din punct de vedere fizic cu tatăl lor. Marcus avea aceleaşi trăsături aspre, aceeaşi frunte înaltă şi buze groase. Avea acelaşi păr des, negru ca pana corbului şi aceeaşi bărbie încăpăţînată. O combinaţie frapantă care atrăgea cu uşurinţă privirile femeilor. Spre deosebire de ochii tatălui lui, cei ai lui Marcus străluceau adesea, amuzaţi, iar zîmbetul său îi lumina întreaga faţă.

Văzînd-o pe Livia că se apropia, Marcus şi-a împreunat degetele şi le-a sprijinit de abdomen. Pentru că era o după-amiază călduroasă de septembrie, el îşi scosese haina şi îşi suflecase mînecile, lăsînd să se vadă braţele cu muşchi bine conturaţi. Era de înălţime medie şi foarte în formă, cu alura unui sportiv pasionat. Curioasă să afie mai multe despre domnişoarele Bowman, Livia s-a aplecat spre el.

- Mă întreb ce ţi-a făcut domnişoara Bowman? a spus ea cu voce tare. Hai, spune-mi, Marcus. Dacă nu, imaginaţia mea mă va duce cu gîndul la ceva mult mai scandalos decît e capabilă să facă biata domnişoară Bowman?

- Biata domnişoară Bowman? a răbufnit Marcus. Nu mă întreba, Livia. Nu am voie să discut acest subiect.

Asemenea majorităţii bărbaţilor, Marcus nu părea să înţeleagă că nimic nu înflăcăra imaginaţia unei femei decît un subiect pe care nu avea voie să îl discute.

- Hai, spune repede, Marcus, i-a poruncit ea. Altfel te voi face să suferi, să ştii.

- Dat fiind că familia Bowman a sosit deja, ameninţarea ta este gratuită.

- Bine, atunci am să ghicesc. Ai surprins-o pe domnişoara Bowman cu cineva. I-a permis vreunui domn să o sărute... sau chiar mai rău?

Marcus i-a răspuns cu un zîmbet slab.

- În nici un caz. Orice bărbat în toate minţile ar fugi mîncînd pămîntul. E de ajuns s-o priveşti o dată.

Livia s-a încruntat pentru că fratele ei devenea mult prea aspru cu Lillian Bowman.

- E o fată foarte drăguţă, Marcus.

- Faţada, oricît ar fi de frumoasă nu-i poate compensa defectele.

- Care ar fi?

Marcus a oftat de parcă aceste defecte erau mult prea evidente ca să merite să fie enumerate.

- Îi place să manipuleze oameni.

- Şi ţie, dragă, a murmurat Livia.

El a ignorat-o.

- E dominatoare.

- Şi tu la fel.

- E arogantă.

- Ca şi tine, i-a răspuns Livia amuzată.

- Credeam că vorbim despre defectele domnişoarei Bowman, nu de-ale mele.

- Dar păreţi să aveţi atît de multe în comun, a protestat Livia, încercînd să pară nevinovată. Referitor la purtarea ei nepotrivită, vrei să spui că nu ai surprins-o într-o situaţie compromiţătoare?

- Nu am spus asta. Am spus doar că nu era cu un domn.

- Nu am timp de asta, Marcus, i-a spus Livia nerăbdătoare. Trebuie să merg să întîmpin familia Bowman şi tu trebuie să faci la fel. Dar înainte să ieşim din acest birou, vreau să ştiu ce lucru scandalos făcea.

- E mult prea ridicol ca să îţi spun.

- Călărea bărbăteşte? Fuma trabuc? Înota goală în lac?

- Nu chiar.

Marcus a ridicat un stereoscop aşezat pe colţul biroului lui. Era darul de ziua lui, care îi fusese trimis de sora lui Aline de la New York, acolo unde locuia împreună cu soţul ei. Stereoscopul era o invenţie nouă, din lemn de arţar şi sticlă. O fotografie dublă era aşezată în spatele lentilelor apărînd o imagine tridimensională. Adîncimea şi detaliile acestor fotografii erau uimitoare: ramurile unui copac păreau gata să zgîrie nasul privitorului, prăpastiile de pe munţi păreau să se deschidă şi să înghită privitorii în orice clipă. Marcus a ridicat stereoscopul în faţa ochilor şi a privit concentrat Colosseum-ul din Roma.

Chiar în clipa în care Livia era pe cale să izbucnească de nerăbdare, Marcus a murmurat:

- Am văzut-o pe domnişoara Bowman jucînd baseball în pantalonaşi.

Livia îl privea uimită.

- Baseball? Jocul acela cu o minge din piele şi o bîtă?

- S-a întîmplat în timpul ultimei ei vizite aici. Domnişoara Bowman şi sora ei, împreună cu prietenele lor erau pe o pajişte în partea de nord-vest a domeniului. Simon Hunt şi cu mine am trecut întîmplător călare pe acolo. Cele patru fete erau doar în lenjerie intimă sub pretextul că le era greu să joace cu fustele lungi. Părerea mea este că a fost doar o scuză ca să alerge pe jumătate dezbrăcate. Sînt nişte hedoniste.

Livia îşi dusese mîna la gură, încercînd să îşi înăbuşe rîsul.

- Nu pot să cred că nu mi-ai spus nimic pînă acum.

- Am încercat să uit, i-a răspuns Marcus, lăsînd stereoscopul pe masă. Nici nu ştiu cum voi da cu ochii de Thomas Bowman cînd amintirea fiicei lui dezbrăcate este încă proaspătă în mintea mea.

Livia privea conturul îndrăzneţ al profilului fratelui ei. A remarcat că Marcus spusese fiică şi nu fiice. Era clar că nici n-o văzuse pe cea mică, ci doar pe Lillian.

Cunoscîndu-l pe Marcus se aştepta ca el să fie amuzat de incident. Deşi avea un puternic simţ al moralei, fratele ei nu era lipsit de simţul umorului. Deşi nu avusese niciodată vreo amantă, Livia auzise unele zvonuri despre cîteva aventuri discrete şi chiar anumite şoapte despre cît era el de aventuros în dormitor. Dar pentru un motiv anume, fratele ei fusese tulburat de această fată îndrăzneaţă cu sînge fierbinte. Se întreba dacă nu cumva familia Marsden avea o atracţie către americani. La urma urmei, Aline se măritase cu un american, iar ea tocmai avusese nunta cu Gideon Shaw. Poate că şi pentru Marcus era valabil acelaşi lucru.

- Şi era extrem de fermecătoare aşa, în pantalonaşi? l-a întrebat Livia.

- Da, a spus Marcus fără să stea pe gînduri, după care s-a strîmbat. Adică nu. N-am privit-o suficient de mult încît să îmi dau seama de farmecele ei, dacă are aşa ceva.

Livia şi-a muşcat buzele ca să nu zîmbească.

- Haide, Marcus, eşti un bărbat sănătos de treizeci şi cinci de ani. Vrei să spui că n-ai tras deloc cu ochiul la domnişoara Bowman?

- Eu nu trag cu ochiul, Livia. Fie mă uit bine, fie nu mă mai uit deloc. Trasul cu ochiul este pentru copii şi pentru perverşi.

Ea l-a privit încercînd să pară înţelegătoare.

- Îmi pare extrem de rău că a trebuit să treci printr-o asemenea experienţă. Putem doar să sperăm că domnişoara Bowman va rămîne complet îmbrăcată în prezenţa ta în timpul vizitei, ca să nu fii din nou şocat.

Marcus s-a încruntat ca răspuns la ironia ei.

- Mă îndoiesc.

- Adică vrei să spui că te îndoieşti că va rămîne îmbrăcată sau că te va şoca?

- Ajunge, Livia, a mormăit el, iar ea a rîs.

- Haide, trebuie să mergem să îi întîmpinăm.

- Nu am timp pentru asta, a spus Marcus scurt. Întîmpină-i tu şi scuză-mă în faţa lor.

Livia îl privea uimită.

- Nu se poate, Marcus. Trebuie. Niciodată pînă acum nu te-ai dovedit prost crescut.

- O să-i văd mai tîrziu. Pentru numele lui Dumnezeu, vor rămîne aici o lună întreagă! Avem tot timpul. Deocamdată, gîndul de a mă găsi în aceeaşi cameră cu ea nu mă atrage deloc.

Livia a clătinat uşor din cap şi l-a privit într-un fel în care lui nu i-a plăcut.

- Te-am văzut în compania unor oameni pe care ştiu că îi disprețuieşti şi, totuşi, ai reuşit să te comporţi civilizat, mai ales atunci cînd voiai ceva de la ei. Mi se pare că domnişoara Bowman te provoacă. Şi am şi o teorie legată de aceasta.

- Oh? Ochii lui au strălucit provocator.

- Încă mă mai gîndesc. O să îţi spun atunci cînd voi ajunge la o concluzie.

- Dumnezeu să mă ajute. Hai, Livia, du-te şi întîmpină oaspeţii.

- În timp ce tu stai să te ascunzi în birou.

Marcus s-a ridicat în picioare şi i-a făcut semn să-l urmeze.

- Eu voi ieşi prin spate să fac o plimbare lungă, călare.

- Cît timp vei lipsi?

- Mă întorc la timp ca să mă schimb pentru cină.

Livia a oftat exasperată. Cina din seara aceea era o piatră de încercare, preludiul primei zile oficiale de petreceri care aveau să înceapă în plină forţă de a doua zi. Majoritatea oaspeţilor ajunseseră deja, doar cîţiva răzleţi mai trebuiau să sosească a doua zi.

- Să faci bine să nu întîrzii, l-a avertizat ea. Am fost de acord să joc rolul de gazdă, dar n-a fost vorba nici o clipă că va trebui să mă descurc singură.

- Eu nu întîrzii niciodată, i-a răspuns Marcus îndepărtîndu-se.

CAPITOLUL 2

Marcus s-a îndepărtat de conac, traversînd grădinile în direcţia pădurii. I-a dat frîu liber calului lăsîndu-l să străbată la pas cîmpurile şi păşunile arse de soare. Stony Cross Park era unul dintre cele mai frumoase domenii din Hampshire, cu păduri dese, cîmpii pline de fiori şi lanuri aurii. Fusese cîndva terenul de vînătoare al familiei regale iar acum era unul dintre cele mai renumite locuri din Anglia.

Lui Marcus îi convenea să aibă mereu oaspeţi pentru că astfel avea companie la vînătoare, putea practica sporturile pe care le iubea şi avea ocazia să discute despre finanţe şi politică. La petrecerile lui se încheiau o mulţime de afaceri, iar Marcus convingea adesea cîte un politician sau un profesionist să i se alăture.

Această petrecere nu avea motive să fie diferită de celelalte, dar – în ultimele zile – Marcus se simţise nelalocul lui. Era un bărbat raţional care nu credea în premoniţii şi în toate celelalte prostii legate de spirite, foarte la modă în ultima vreme... I se părea că se schimbase ceva în atmosfera de la Stony Cross Park. Aerul părea plin de tensiune precum liniştea de dinaintea furtunii. Marcus era agitat şi nerăbdător şi nici un exerciţiu fizic, oricît de intens, nu părea să îl liniştească.

Se gîndea la seara care urma şi la faptul că trebuia să dea cu ochii de familia Bowman. Regreta că îi invitase. Ar fi renunţat bucuros la toate afacerile pe care le avea cu Thomas Bowman doar să se ştie scăpat de ei. Dar ei erau acum aici şi aveau să rămînă aproape o lună de zile, iar el trebuia să se împace cu gîndul acesta.

Marcus avusese de gînd să negocieze cu Thomas Bowman o extindere a companiei acestuia de fabricare a săpunului. Voia să-i propună să construiască o fabrică la Liverpool sau poate la Bristol. Taxa pe săpun urma să fie eliminată în următorii ani. Prietenii liberali din Parlament ai lui Marcus îl asiguraseră de acest lucru. Cînd urma să se întîmple asta, săpunul avea să fie la îndemîna oricui, un lucru bun pentru sănătatea publică dar şi pentru conturile lui din bancă.

Dar vizita lui Thomas Bowman însemna şi să suporte prezenţa fiicelor lui. Lillian şi Daisy erau întruchiparea moştenitoarelor americane venite în Anglia la vînătoare de soţi. Lipsite de graţie, pline de importanţă şi vorbind tare, aceste femei încercau să cumpere cîte un nobil cu banii părinţilor lor şi adesea reuşeau.

Marcus le cunoscuse pe cele două surori Bowman în timpul vizitei precedente la Stony Cross Park. Cea mai mare dintre ele, Lillian, devenise obiectul dispreţului lui atunci cînd, împreună cu prietenele ei, îi întinsese o cursă unui nobil, în încercarea de a-l obliga să se căsătorească. Marcus nu putea uita clipa în care planul lor fusese scos la iveală.

- Dumnezeule, chiar nimic nu te poate opri? o întrebase Marcus pe Lillian, iar aceasta îi răspunsese sfidător.

- Nimic. Niciodată.

Insolenţa ei extraordinară o făcea să fie diferită de toate celelalte femei pe care le cunoscuse el. Dacă mai punea la socoteală şi jocul de baseball pe care-l jucase în pantalonaşi era convins că Lillian Bowman era un drac împeliţat. Iar odată ce judeca pe cineva el nu-şi mai schimba părerea.

Încruntat, Marcus se gîndea cum era cel mai bine să procedeze. Trebuia să fie rece şi detaşat, indiferent la provocările ei. Fără îndoială ea avea să se înfurie văzînd cît de puţin îl afecta. Da... Trebuia să facă tot ce era posibil ca să o evite, iar cînd se aflau din întîmplare în aceeaşi încăpere avea să o trateze cu o politeţe rece.

- Haideţi fetelor, le-a spus doamna Mercedes Bowman, privindu-le din pragul camerei lor. Trebuie să dormiţi măcar vreo două ore ca să fiţi odihnite diseară. Aici cina începe de obicei destul de tîrziu şi durează pînă la miezul nopţii. Nu vreau să vă văd pe vreuna din voi căscînd la masă.

- Da, mamă, au răspuns ele în cor, privind-o cu expresii inocente care nu au păcălit-o nici o clipă.

Doamna Bowman era o femeie ambiţioasă, agitată şi plină de energie. Scopul ei principal în viaţă era să-şi vadă cele două fete măritate bine.

- În nici un caz să nu părăsiţi camera, a continuat ea pe un ton ferm. Nu aveţi voie să vă furişaţi. Fără aventuri, fără întîmplări de tot felul. Chiar mă gîndesc serios să vă încui uşa ca să fiu sigură că rămîneţi aici să vă odihniţi.

- Dacă există un loc mai plicticos în lumea civilizată decît Stony Cross eu îmi mănînc pantofii, mamă, a protestat Lillian. De ce necaz am putea da aici?

- Voi daţi imediat de belea, i-a răspuns Mercedes îngustînd ochii. Tocmai de aceea am de gînd să vă supraveghez îndeaproape. După cum v-aţi purtat în timpul ultimei vizite de aici mă mir că am mai fost invitaţi.

- Eu nu mă mir deloc, a ripostat Lillian. Toată lumea ştie că sîntem aici pentru că Westcliff a pus ochii pe compania tatei.

- Lordul Westcliff, a corectat-o Mercedes. Trebuie să vorbeşti despre el cu respect. Este cel mai bogat nobil din Anglia, iar arborele genealogic...

- Este mai vechi decît cel al reginei, a întrerupt-o Daisy care auzise acest discurs de prea multe ori. Este şi cel mai vechi lord din Anglia, ceea ce înseamnă că este...

- ...cel mai rîvnit burlac din Europa, a încheiat Lillian fraza, sau chiar din întreaga lume. Dacă chiar crezi că Westcliff se va căsători cu vreuna din noi eşti naivă, mamă.

- Nu este naivă, i-a spus Daisy surorii ei. Este doar newyorkeză.

Exista un număr mare de familii care făcuseră avere din manufacturi sau minerit, dar nu fuseseră acceptate în anumite cercuri. Stînjeneala de a fi fost respinsă de societatea bună din New York sporise ambiţiile lui Mercedes.

- Va trebui să îl facem pe lordul Westcliff să uite de purtarea voastră îngrozitoare din timpul ultimei vizite, le-a spus Mercedes. Veţi fi liniştite şi rezervate tot timpul şi vreau să staţi departe de Annabelle Peyton şi de fata cealaltă...

- Evie Jenner. Iar pe Annabelle o cheamă acum Hunt, mamă.

- Annabelle s-a căsătorit cu cel mai bun prieten al lui Westcliff. Mi s-ar fi părut un motiv excelent să continuăm să ne vedem cu ea, mamă.

- Mă mai gîndesc. Mercedes le-a privit pe amîndouă cu suspiciune. Pînă atunci trageţi un pui de somn. Să nu aud nici un sunet. Aţi înţeles?

- Da, mamă, au răspuns ele în cor.

Uşa s-a închis şi cheia s-a răsucit ferm în broască. Fetele s-au privit zîmbind.

- Bine că nu a aflat de jocul de baseball, a spus Lillian.

- Eram moarte deja, a încuviinţat grav Daisy.

Lillian a luat un ac de păr dintr-o cutie aflată pe măsuţa de toaletă şi s-a apropiat de uşă.

- Ce păcat că se necăjeşte din nimic!

- Ca atunci cînd am dat drumul unui porc în salonul doamnei Astor.

Lillian a îngenuncheat în faţa uşii şi a început să răsucească acul de păr în încuietoare.

- Ştii? Eu m-am întrebat întotdeauna de ce mama nu a apreciat tot ce am făcut pentru ea. Trebuia să facem *ceva* ca doamna Astor să n-o mai invite pe mama la petrecerile ei. Lillian a răsucit acul de păr cu mişcări de expert. Încuietoarea s-a deschis iar ea a privit-o pe Daisy cu un zîmbet triumfător:

- Cred că e cel mai bun timp al meu.

Sora ei mai mică, însă, nu i-a întors zîmbetul.

- Lillian... Dacă chiar îţi găseşti un soţ... totul se va schimba. Tu te vei schimba. Şi atunci adio aventuri. Voi rămîne singură.

- Nu fi prostuţă, s-a încruntat Lillian. Nu am de gînd să mă schimb iar tu nu vei rămîne singură.

- Va trebui să îţi asculţi soţul. Iar acesta nu-ţi va da voie să mai faci năzbîtii cu mine.

- Nu, nu, nu... Lillian s-a ridicat în picioare şi a dat din mînă cu un gest hotărît. Nu am de gînd să îmi iau un ase-

menea gen de soţ. Mă voi mărita cu un bărbat care fie nu va observa, fie nu-i va păsa ce anume fac. Un bărbat aşa ca tata.

- Un bărbat ca tata nu pare să o fi făcut fericită pe mama, a spus Daisy. Mă întreb dacă au fost vreodată îndrăgostiţi unul de celălalt.

Lillian s-a sprijinit de uşă şi s-a încruntat gîndindu-se la această întrebare. Nu se mai întrebase pînă atunci dacă părinţii lor se căsătoriseră din dragoste. Dar nu credea să fi fost aşa. Se neglijau unul pe celălalt, erau doi parteneri care se certau foarte rar, nu se îmbrăţişau niciodată şi îşi vorbeau rareori. Cu toate acestea, însă, între ei nu era nici urmă de amărăciune. Erau indiferenţi unul faţă de celălalt, fără dorinţa de a-l face fericit pe celălalt.

- Dragostea există doar în romane, a spus Lillian încercînd să pară cinică. A deschis încet uşa şi s-a uitat de-a lungul coridorului după care s-a întors spre Daisy. Nu e nimeni. Ieşim pe uşa servitorilor.

- Da. Şi vreau să mergem în pădure.

- De ce în pădure?

- Nu-ţi aminteşti că Annabelle mi-a cerut o favoare?

Lillian a privit-o o clipă, fără să pară să înţeleagă, după care a dat ochii peste cap.

- Dumnezeule, Daisy, chiar nu ai altceva mai bun de făcut? E ridicol.

Sora ei a privit-o cu un aer de atotcunoscătoare.

- Nu vrei pentru că ştii că este spre binele lui Westcliff.

- Nu este spre binele nimănui, i-a răspuns Lillian exasperată. Este doar o prostie.

Daisy o privea hotărîtă.

- Am de gînd să găsesc fîntîna dorinţelor şi să fac ce mi-a cerut Annabelle. Poţi să mă însoţeşti dacă vrei sau poţi

să faci altceva de una singură. Dar, după cît am aşteptat în parfumeria aceea prăfuită, cred că îmi datorezi măcar atîta...

- Bine, bine, a mormăit Lillian. Vin cu tine. Altfel n-o s-o găseşti niciodată şi o să te rătăceşti prin pădure. A privit din nou de-a lungul holului să se convingă că era gol şi a ieşit prima, îndreptîndu-se spre uşa servitorilor. Mergeau amîndouă pe vîrfuri, aşa cum o mai făcuseră de nenumărate ori, fără să scoată vreun sunet.

Deşi Lillian nu-l plăcea pe proprietarul lui Stony Cross Park, trebuia să recunoască că era un domeniu splendid. Casa era o fortăreaţă plină de graţie din piatră de culoarea mierii, avînd în colţuri patru turnuri care se înălţau spre cer. Avea vedere spre rîul Itchen şi era înconjurată de grădini terasate şi livezi care se întindeau alături de păduri, pe două sute de acri. Cincisprezece generaţii ale familiei Westcliff locuiseră aici, lucru pe care ţi-l spunea imediat orice servitor. Iar averea lordului Westcliff era greu de estimat. Printre proprietăţile lui se numărau două castele, cinci case şi o vilă pe Tamisa. Dar Stony Cross Park rămînea fără îndoială bijuteria coroanei familiei Marsden. Cele două surori au ieşit încet, pornind de-a lungul unui gard din tisă care le adăpostea de privirile curioase. Au ajuns în pădurea cu stejari şi cedri bătrîni, printre ramurile cărora se strecurau razele soarelui.

Daisy şi-a ridicat mîinile spre cer şi a exclamat:

- Doamne, ador locul acesta.

- Da, merge, a spus morocănoasă Lillian, deşi trebuia să recunoască că nu mai văzuse un loc atît de frumos în toată Anglia, acum, la început de toamnă.

- Aproape că merită să te măriţi cu Westcliff doar ca să fii stăpîna lui Stony Cross Park, nu crezi?

Lillian a ridicat din sprîncene.

- Şi să trebuiască să-i suport toate aerele şi să-i ascult orice comandă? Şi- a strîmbat nasul de dezgust.

- Annabelle spune că lordul Westcliff e mai drăguţ decît credea ea la început.

- Ar *trebui* să spună asta după ce s-a întîmplat acum cîteva săptămîni.

Cele două surori au tăcut gîndindu-se la evenimentele dramatice petrecute recent. În timp ce Annabelle şi soţul ei, Simon Hunt, se aflau în turnătoria al cărei proprietari erau împreună cu Westcliff, avusese loc o explozie. Westcliff intrase în clădirea în flăcări, cu misiunea aproape sinucigaşă de a-i salva şi îi scosese pe amîndoi afară, în viaţă. Era de înţeles ca Annabelle să-l vadă pe Westcliff într-o lumină eroică şi să spună că aroganţa lui era de-a dreptul suportabilă. Lillian comentase atunci că, probabil, Annabelle încă mai suferea de pe urma inhalării fumului.

- Cred că îi datorăm recunoştinţă lordului, a spus Daisy sărind peste un buştean. La urma urmei, i-a salvat viaţa lui Annabelle, iar noi nu avem chiar atît de multe prietene.

- A fost o întîmplare, a spus Lillian morocănoasă. Singurul motiv pentru care Westcliff şi-a riscat viaţa a fost ca să nu-şi piardă partenerul de afaceri.

- Lillian! Daisy, care era înaintea ei cu cîţiva paşi, s-a întors surprinsă. Nu îţi stă în fire să fii atît de cinică, pentru numele lui Dumnezeu. A intrat în clădirea în flăcări să ne salveze prietena şi pe soţul ei. Ce altceva ar trebui să mai facă pentru a te impresiona?

- Sînt sigură că Westcliff nici nu se gîndeşte să mă impresioneze pe mine, a spus Lillian. Îl dispreţuiesc pentru că şi el mă dispreţuieşte la rîndul lui. Se consideră superior mie în toate domeniile: moral, social şi intelectual. Oh, cît aş vrea să îl readuc cu picioarele pe pămînt.

Şi-au continuat în tăcere plimbarea, iar Daisy se apleca din cînd în cînd să culeagă violete de pe marginea cărării.

- Te-ai gîndit vreodată să încerci să fii drăguţă cu Westcliff? i-a şoptit ea. Poate că te va surprinde şi îţi va răspunde în consecinţă, a adăugat ea prinzîndu-şi cîteva violete în păr.

Lillian a clătinat din cap.

- Nu cred. Probabil că îmi va răspunde tăios şi va fi foarte încîntat de el însuşi.

- Cred că eşti prea... a început Daisy după care a făcut o pauză ascultînd cu atenţie. Se aude zgomotul apei. Fîntîna trebuie să fie aproape.

- Slavă Domnului, i-a spus Lillian şi şi-a urmat sora mai mică, care sărea zglobie pe pajiştea plină de ochiul boului şi sînziene aurii. Lillian a încetinit pasul şi a inspirat adînc. Aproape de ele se întindea o mare de flori galbene de sunătoare.

La începutul verii, cînd cele patru prietene veniseră la fîntîna dorinţelor, fiecare aruncase cîte un ac în adîncurile ei, aşa cum spunea tradiţia. Atunci, Daisy îşi pusese o dorinţă misterioasă legată de Annabelle care se îndeplinise mai tîrziu.

- Uite-o, a spus Daisy scoţînd din buzunar o bucată de metal de grosimea unui ac. Era aşchia pe care Annabelle o scosese din umărul lui Westcliff, după explozie. Chiar şi Lillian, care nu îl simpatiza deloc pe Westcliff, a clipit văzînd cît de ascuţită era bucata de metal. Annabelle mi-a spus s-o arunc în fîntînă şi să-mi pun aceeaşi dorinţă pentru Westcliff ca aceea pe care am pus-o pentru ea.

- Şi care a fost această dorinţă? a întrebat-o Lillian. Nu mi-ai spus niciodată.

- Nu e evident, draga mea? Mi-am dorit ca Annabelle să se mărite cu cineva care să o iubească cu adevărat.

- Aha. Se gîndea la tot ceea ce ştia despre căsnicia lui Annabelle, la cît de apropiaţi erau cei doi. Dorinţa părea să se fi îndeplinit. S-a dat un pas înapoi să privească ritualul.

- Trebuie să stai aici, lîngă mine, a protestat sora ei. Spiritul fîntînii va fi mai dispus să îndeplinească dorinţa dacă ne concentrăm amîndouă. Lillian a izbucnit în rîs.

- Doar nu crezi că există un spirit al fîntînii. Cînd ai devenit atît de superstiţioasă?

- Spuse cea care tocmai a cumpărat o sticluţă de parfum magic.

- Nu am crezut niciodată că ar fi magic. Mi-a plăcut doar mirosul.

- De ce să nu credem? a întrebat-o jucăuş Daisy. Ce este rău în asta? Eu una refuz să cred că noi trecem prin viaţă fără ca ceva magic să ni se întîmple. Haide, vino să ne punem o dorinţă pentru Westcliff. Măcar atît să facem şi noi după ce a salvat-o pe draga de Annabelle din incendiu.

- Bine, bine. Stau lîngă tine, dar numai ca să am grijă să nu cazi în fîntînă. S-a apropiat de sora ei şi a cuprins-o de umeri privind spre apa tulbure.

Daisy a închis strîns ochii.

- Eu îmi pun dorinţa din adîncul inimii. Şi tu Lillian?

- Da, a şoptit Lillian, deşi nu era foarte convinsă că Westcliff avea să-şi găsească vreodată adevărata iubire. Dorinţa ei era, mai degrabă: *sper ca Westcliff să-şi găsească o femeie care să îl aducă cu picioarele pe pămînt.*

Daisy a aruncat aşchia de metal în fîntînă, iar aceasta s-a scufundat imediat. Şi-a frecat mîinile satisfăcută şi s-a întors cu spatele la fîntînă.

- Gata, a spus zîmbitoare. De-abia aştept să văd care va fi aleasa lui Westcliff.

- Oricine ar fi ea, îi plîng de milă, a răspuns Lillian.

- Ne întoarcem? a întrebat-o Daisy făcîndu-i semn cu capul spre conac.

Pe drumul de întoarcere şi-au pus la punct strategia. Aveau nevoie disperată de cineva care să le permită accesul în cercurile înalte ale societăţii britanice... Şi nu de oricine. Cineva puternic şi influent, recunoscut de toată lumea. Cineva acceptat de toţi ceilalţi nobili. După părerea lui Annabelle, cea mai în măsură era contesa de Westcliff, mama lui Marcus.

Contesa, o pasionată a călătoriilor pe continent, îşi făcea rareori apariţia în societate. Chiar şi atunci cînd se afla la Stony Cross Manor se amesteca foarte rar cu oaspeţii pentru că nu agrea invitaţii fiului ei care nu făceau parte din aristocraţie. Nici una dintre cele două surori Bowman nu o cunoscuse pe contesă, dar auziseră multe despre ea. Dacă era să se ia după zvonuri, contesa era un dragon bătrîn, care îi dispreţuia pe străini şi mai ales pe cei veniţi din America.

- Nu înţeleg cum de Annabelle crede că noi avem şanse să o convingem pe contesă să ne prezinte, a spus Daisy lovind cu piciorul o pietricică de pe cărare. N-o să facă aşa ceva de bună voie, asta e sigur.

- O s-o facă doar dacă o să i-o ceară Westcliff. Se pare că este singurul care o poate convinge. Annabelle mi-a spus că ea nu a fost de acord cu căsătoria lui lady Olivia şi că a refuzat să participe la ceremonie. Westcliff a obligat-o să vină, ştiind că altfel sora lui ar fi suferit.

- Adevărat? Daisy a privit-o curioasă. Mă întreb cum de a reuşit.

- El este stăpînul casei. În America, femeia este cea care stabileşte regulile într-un cămin, dar în Anglia totul se învîrte în jurul bărbatului.

- Nu-mi place chestia asta.

- Da, ştiu. Lillian a făcut o pauză înainte de a adăuga: din cîte mi-a spus Annabelle soţul englez trebuie să îşi dea acordul în privinţa meniurilor, a aranjării mobilei, a culorii perdelelor...

- Şi Hunt face la fel?

- Păi nu, dar el nu e nobil. Este un bărbat care are o profesie, iar oamenii de afaceri nu prea au timp pentru aşa ceva. Nobilii, însă, au timp suficient să examineze tot ce se întîmplă într-o casă.

Daisy o privea îngîndurată pe Lillian.

- Mă întreb... de ce vrem noi atît de mult să ne căsătorim cu un nobil, să locuim într-o casă imensă, încărcată, să mîncăm mîncare englezească şi să încercăm să dăm instrucţiuni unor servitori care nu au nici cel mai mic respect pentru noi.

- Pentru că asta vrea mama, i-a răspuns sec Lillian. Şi pentru că nimeni din New York nu ne va cere vreodată de neveste.

Din nefericire pentru ele, în înalta societate din New York bărbaţii cu avere de dată recentă se căsătoreau cu uşurinţă. Moştenitoarele bogate, însă, nu erau dorite nici de cei proveniţi din familiile bune şi nici de noii îmbogăţiţi. De aceea singura soluţie era să îşi caute soţi în Europa, acolo unde bărbaţii de viţă nobilă aveau nevoie de soţii bogate.

Daisy a întrebat-o cu ironie:

- Şi dacă nu ne va cere nimeni nici aici?

- Vom deveni două fete bătrîne care străbat Europa în lung şi-n lat.

Daisy a rîs la gîndul acesta şi şi-a dat părul pe spate. Era de neconceput ca fetele de vîrsta lor să iasă fără pălărie, şi cu atît mai mult să fie cu părul desfăcut. Dar ambele surori Bowman aveau un păr atît de des încît era un adevărat chin să şi-l ridice şi să-l prindă în coafuri complicate, atît de la modă. Aveau nevoie fiecare de cel puţin trei rînduri de ace de păr, iar pe Lillian pur şi simplu o durea pielea capului în fiecare seară după ce încerca să îşi facă părul să arate prezentabil. O invidiase de nenumărate ori pe Annabelle al cărei păr mătăsos părea să se comporte exact aşa cum îşi dorea ea.

- Cum să-l determinăm pe Westcliff să-şi convingă mama să ne prezinte? a întrebat-o Daisy.

- N-am nici cea mai mică idee, a recunoscut Lillian. Annabelle a încercat să-l convingă pe Hunt să-l roage, în numele nostru, dar el a refuzat, pe motiv că ar abuza de prietenia lor.

- Trebuie să-l convingem într-un fel sau altul pe Westcliff, a murmurat Daisy. Să-l păcălim sau să-l şantajăm.

- Poţi şantaja un om doar dacă a făcut ceva ruşinos, ceva ce încearcă să ascundă. Mă îndoiesc că bătrînul Westcliff cel plicticos a făcut ceva care să merite o urmă de şantaj.

Daisy a chicotit auzind descrierea.

- Nu e deloc plicticos şi nici chiar atît de bătrîn!

- Mama spune că are cel puţin treizeci şi cinci de ani. E cam bătrîn, nu ţi se pare?

- Cunosc suficienţi bărbaţi de douăzeci de ani care nu sînt atît de în formă ca el.

Ca de fiecare dată cînd discuţia îl avea ca subiect pe Westcliff, Lillian se simţea provocată fără îşi dea seama de ce. A ridicat indiferentă din umeri.

În timp ce se apropiau de casă au auzit cîteva strigăte de bucurie, urmate de rîsete. Păreau nişte copii la joacă.

- Ce să fie? a întrebat Lillian uitîndu-se în direcţia grajdurilor.

- Nu ştiu, dar se pare că cineva se distrează de minune. Hai să mergem să vedem.

- Nu avem prea mult timp la dispoziţie, a avertizat-o Lillian. Dacă descoperă mama că am plecat...

- Nu durează mult. Hai, Lillian, te rog.

S-au auzit alte rîsete, în contrast cu pacea din jurul lor. Pe Lillian a învins-o curiozitatea.

- Să vedem cine ajunge prima, a spus şi a luat-o la fugă.

Daisy şi-a ridicat fusta şi a pornit după ea. Deşi avea picioarele mai scurte decît Lillian era uşoară şi agilă ca un spiriduş, aşa că a ajuns-o din urmă pe Lillian. Răsuflînd greu în urma efortului, Lillian a ocolit gardul şi a văzut un grup de cinci băieţi între doisprezece şi şaisprezece ani care se jucau. După haine se vedea că erau grăjdari. Îşi lăsaseră ghetele deoparte şi alergau desculţi.

- Ai văzut? a întrebat-o Daisy.

Lillian l-a văzut pe unul dintre băieţi care agita o bîtă prin aer şi a rîs încîntată.

- Joacă baseball.

Îşi aducea aminte cu nostalgie de picnicul urmat de jocul de baseball. Chiar l-a recunoscut pe unul dintre jucători, cel care îi împrumutase bîta cu două luni în urmă.

- Crezi că ne lasă şi pe noi să jucăm? a întrebat Daisy plină de speranţă. Doar cîteva minute?

- Nu văd de ce nu. De la băiatul acela roşcat am

împrumutat eu mai demult bîta. Cred că îl cheamă Arthur.

Chiar în clipa aceea mingea s-a îndreptat spre Lillian care a prins-o şi a aruncat-o mai departe spre celălalt bălat, care stătea la prima bază. Acesta o privea surprins. Cînd şi ceilalţi băieţi şi-au dat seama de prezenţa fetelor s-au oprit.

Lillian a înaintat căutîndu-l din priviri pe băiatul roşcat:

- Arthur? Îţi aminteşti de mine? Am fost aici şi în iunie şi ne-ai împrumutat bîta.

- Ah, da, domnişoara...

- Bowman. Lillian a făcut un gest spre Daisy. Iar ea este sora mea. Ne întrebam... ne lăsaţi şi pe noi să jucăm? Doar puţin?

Au urmat cîteva clipe de linişte. Lillian înţelegea că să joci alături de grăjdari era cu totul altceva decît să împrumuţi de la ei bîta de baseball.

- Nu jucăm rău deloc, a spus ea. La New York jucăm destul de des. Dacă vă temeţi că vă vom încetini cumva partida...

- Nu e vorba despre asta, domnişoară Bowman, a protestat Arthur cu faţa roşie precum părul. Numai că... doamnele aşa ca voi... Noi sîntem servitori.

- Dar sînteţi în timpul vostru liber, nu-i aşa?

Băiatul a dat din cap.

- Şi noi la fel, a spus Lillian. E un joc nevinovat de baseball. Hai, lăsaţi-ne şi pe noi. Nu spunem la nimeni.

- Arată-le cum ştii să arunci, i-a spus Daisy printre dinţi.

Lillian i-a făcut pe plac.

- Nu vreţi să vă arăt cum aruncă americanii?

Le stîrnise curiozitatea şi, totuşi, Arthur a spus:

- Dacă vă vede cineva jucînd baseball lîngă grajduri noi o să fim de vină şi...

- În nici un caz, a răspuns Lillian. Îţi promitem că ne asumăm întreaga responsabilitate dacă ne vede cineva. Vom spune că nu v-am dat de ales.

Deşi băieţii le priveau cu scepticism Lillian şi Daisy s-au rugat de ei pînă cînd li s-a dat voie, în sfîrşit, să participe la joc. Lillian a luat mingea uzată din piele şi a luat poziţia de aruncare. Şi-a lăsat toată greutatea pe piciorul stîng şi a aruncat rapid mingea care a aterizat cu zgomot în mănuşa celui aflat la prindere. Imediat s-au făcut auzite cîteva fluierături admirative.

- Zău că nu e deloc o aruncare rea pentru o fată, a comentat Arthur. E rîndul tău să loveşti. Să vedem dacă eşti la fel de bună ca la aruncări.

- Nu prea, le-a spus imediat Daisy.

Era adevărat, din nefericire. Deşi era pricepută la aruncări, Lillian nu ştia să lovească. A făcut ochii mici, aşteptînd ca mingea să se apropie şi a lovit cît de tare a putut. Spre marea ei dezamăgire mingea a ricoşat pe deasupra capului celui aflat la prindere. Înainte să plece în urmărirea ei, mingea a fost deturnată de o mînă nevăzută. Uimită, Lillian a văzut cum Arthur a pălit brusc, aşa că s-a întors să vadă cine era în spatele ei.

Acolo, sprijinit nonşalant de gard, era nimeni altul decît Marcus, lordul Westcliff.

CAPITOLUL 3

Înjurînd printre dinţi, Lillian i-a aruncat o privire neiertătoare. El i-a răspuns ridicînd ironic o sprînceană. Deşi era îmbrăcat formal, cu o haină de călărie din tweed, avea cămaşa desfăcută la gît. În timpul precedentelor lor întîlniri el fusese întotdeauna îmbrăcat impecabil şi foarte îngrijit. Acum, însă, avea părul răvăşit de vînt şi era nebărbierit. În mod straniu, la vederea lui Lillian a simţit un fior de plăcere şi o slăbiciune a genunchilor care îi fusese străină pînă atunci.

Deşi nu-l plăcea, Lillian trebuia să recunoască faptul că Westcliff era un bărbat extrem de atrăgător. Trăsăturile lui, adesea aspre, dădeau chipului lui o poezie neşlefuită care făcea ca frumuseţea clasică să pălească. Puţini bărbaţi posedau această virilitate adîncă, o forţă a caracterului mult prea puternică pentru a fi trecută cu vederea. Nu numai că se simţea confortabil într-o poziţie de forţă ci era evident că îşi putea asuma rolul de lider.

Westcliff a privit-o din cap pînă în picioare, fără să treacă cu vederea conturul sînilor ei. Lillian i-a susţinut privirea întrebîndu-se dacă el se pregătea, oare, să le dojenească pentru că îndrăzniseră să joace baseball cu băieţii de la grajduri.

Privind-o în ochi, Westcliff s-a îndepărtat de gard şi s-a apropiat încet de ele.

Lillian a rămas pe poziţii. Era o femeie înaltă dar el o depăşea cu cel puţin zece centimetri.

- Ar trebui să bagi coatele înăuntru, i-a spus cu o voce adîncă. Lillian se aşteptase la critici, aşa că a fost luată pe nepregătite.

- Poftim?

El şi-a coborît privirea spre bîta pe care o ţinea strîns în mîna dreaptă.

- Lipeşte coatele de corp. Aşa controlezi mai bine bîta.

- Există ceva la care să nu te pricepi?

El a privi-o amuzat, părînd că se gîndeşte adînc la întrebare.

- Nu ştiu să fluier, i-a spus într-un final. Şi nu ştiu să ţintesc la trebuchet. În afară de asta, însă...

- Ce este un trebuchet? a întrebat Lillian. Şi cum adică nu ştii să fluieri? Oricine poate să fluiere.

Westcliff şi-a ţuguiat buzele şi a suflat fără să scoată vreun sunet. Stăteau atît de aproape încît Lillian i-a simţit respiraţia pe frunte.

- Vezi? Nimic. Am încercat ani la rînd.

Amuzată, Lillian se gîndea să îl sfătuiască să sufle cu mai multă forţă şi să apese cu vîrful limbii dinţii de sus... Dar i se părea imposibil să rostească cuvîntul limbă în prezenţa lui Westcliff. Aşa că s-a mulţumit să-l privească, tresărind atunci cînd el a prins-o de umeri şi a întors-o cu faţa spre Arthur. Băiatul stătea la cîţiva metri depărtare şi-i privea cu uimire amestecată cu teamă.

Gîndindu-se că Westcliff se pregătea să îi certe pe băieţi, Lillian a spus stînjenită:

- Arthur şi ceilalţi... nu e vina lor... Eu i-am obligat să ne primească...

- Sînt absolut convins, i-a spus Westcliff peste umăr.

Probabil că nu le-ai dat nici cea mai mică şansă să te refuze.

- Deci nu ai de gînd să îi pedepseşti?

- Pentru că joacă baseball în timpul lor liber? Nicidecum. Westcliff şi-a scos haina şi-a aruncat-o la pămînt. S-a întors spre băiatul care stătea la prindere şi i-a spus:

- Jim, fii băiat bun şi ajută-ne cu cîteva mingi.

- Da, domnule!

Băiatul a alergat într-un suflet spre locul liber din spatele bazei.

- Ce faci? l-a întrebat Lillian pe Westcliff care venise în spatele ei.

- Te învăţ cum să loveşti, i-a răspuns el. Ridică bîta, domnişoară Bowman.

Ea l-a privit sceptic iar el i-a zîmbit provocator.

- Va fi interesant, a murmurat Lillian. Şi-a ocupat poziţia şi s-a uitat în direcţia lui Daisy, care se îmbujorase toată, încercînd să nu izbucnească în rîs. Ştiu foarte bine să lovesc, a mormăit Lillian conştientă de trupul lui aflat în spatele ei. A făcut ochii mari cînd el a cuprins-o de coate, corectîndu-i poziţia.

- Desfă-ţi mai mult picioarele, i-a spus Westcliff. Şi distribuie-ţi greutatea în mod egal. Aşa e bine. Acum lipeşte-ţi mîinile de corp. E cam prea mare bîta pentru tine, aşa că trebuie să o apuci ceva mai de sus.

- Mie îmi place să o ţin de la bază.

- E prea lungă pentru tine, a insistat el. De aceea nu-ţi reuşesc loviturile.

- Mie îmi plac bîtele lungi, a protestat Lillian, în timp ce el îi potrivea mîna pe bîtă. Cu cît mai lungă, cu atît mai bine.

Westcliff nu şi-a schimbat expresia, deşi ochii îi rîdeau.

- Ce ţi se pare amuzant? l-a întrebat ea.

- Nu, nimic, i-a spus Westcliff şi a întors-o în direcţia celui care arunca. Nu uita de poziţia coatelor. Şi nu-ţi lăsa încheieturile moi... Nu... nu aşa. S-a aplecat peste ea şi şi-a pus mîinile peste mîinile ei, arătîndu-i traiectoria bîtei. Buzele lui erau lipite de urechea ei. Simţi diferenţa? Încearcă din nou. Nu e mai bine aşa?

Inima lui Lillian începuse să bată cu repeziciune. Nu se mai simţise niciodată aşa în îmbrăţişarea unui bărbat.

- Încă o dată, i-a spus Westcliff, iar degetele i s-au încleştat pe mîinile ei. Cînd braţele li s-au aliniat ea i-a simţit bicepşii puternici. Prezenţa lui o copleşea. Se simţea ameninţată, şi nu numai fizic. Plămînii parcă stăteau să-i explodeze. A expirat lung.

Westcliff s-a dat înapoi şi a privit-o cu atenţie, încruntat. Părea să vrea să-i spună ceva dar a renunţat. I-a făcut un semn din cap să reia jocul, la bătaie. El s-a dus la prindere şi i-a strigat lui Arthur.

- Începi cu cîteva mai uşoare.

Arthur a dat din cap. Teama de pe chip i se risipise.

- Da, domnule.

A aruncat relaxat, drept înainte. Lillian s-a concentrat şi a strîns bine bîta. Spre dezamăgirea ei a ratat complet mingea.

- M-a ajutat tare mult sfatul tău, i-a spus ea ironic lui Westcliff, privindu-l cu subînţeles.

- Coatele, i-a reamintit el şi i-a aruncat mingea lui Arthur. Mai încearcă o dată.

Lillian a oftat, a ridicat bîta şi şi-a reluat poziţia. Arthur şi-a luat avînt şi a aruncat din nou.

Strîngînd din dinţi, ea a rotit puţin mîna, găsind unghiul potrivit şi a lovit mingea cu o plăcere aproape viscerală. Cu un zgomot sec, mingea a fost catapultată înalt, prin aer, pe deasupra capului lui Arthur, departe de jucătorii din spate. A scos un strigăt de triumf, a dat drumul bîtei şi a început să alerge spre prima bază, pe care a ocolit-o şi s-a îndreptat spre a doua. Cu coada ochiului a văzut-o pe Daisy ridicînd mingea şi aruncîndu-i-o celui mai apropiat băiat. A accelerat ritmul şi a ocolit şi cea de-a treia bază, în timp ce mingea îi era aruncată lui Arthur.

Nu-i venea să creadă. Westcliff era la ultima bază, cu mîinile ridicate, gata să prindă mingea. Cum putea să-i facă una ca asta? Îi arătase cum să lovească mingea iar acum tot el căuta să o scoată din joc?

- Dă-te din calea mea! a strigat Lillian, alergînd ţintit spre bază, hotărîtă să o atingă înainte ca el să prindă mingea. N-am de gînd să mă opresc.

- Te opresc eu! a asigurat-o Westcliff, sigur pe el. Arunc-o, Arthur!

Avea să treacă prin el, dacă era nevoie. Lillian a scos un strigăt de războinic şi s-a izbit de el exact în clipa în care degetele i se încleştau pe minge.

Ar fi putut să-şi recapete echilibrul dar a ales să nu o facă şi s-a prăbuşit pe spate pe pămîntul moale, cu Lillian deasupra lui, îngropat în fustele ei. Un nor bej de praf i-a învăluit. Lillian a ridicat capul şi a privit în jos, spre el. La început a crezut că se sufoca dar şi-a dat seama imediat că se îneca de rîs.

- Ai trişat, l-a acuzat ea făcîndu-l să izbucnească în rîs. Nu aveai voie... să stai în faţa... eşti un trişor împuţit.

Gîfîind încă, Westcliff i-a întins mingea cu reverenţa unui curator de muzeu care îi înmînă un obiect nepreţuit.

Lillian a luat mingea şi-a aruncat-o cît acolo.

- N-a fost afară, i-a spus ea împungîndu-l cu degetul în piept. A fost în teren, da?

Arthur s-a apropiat spunînd:

- De fapt, domnişoară...

- Să nu contrazici niciodată o doamnă, Arthur, l-a întrerupt Westcliff.

- Am înţeles, domnule.

- Sînt şi doamne pe aici? a întrebat Daisy veselă. Eu nu văd nici una.

Westcliff şi-a ridicat privirile spre Lillian continuînd să zîmbească. Avea părul răvăşit iar ochii îi străluceau. Toată faţada de aristocrat rasat dispăruse. Şi Lillian a simţit că se topeşte pe dinăuntru.

- Ce este un trebuchet? l-a întrebat ea.

- O catapultă. Am un prieten care este foarte interesat de armele medievale. El... Westcliff a ezitat simţind un nou val de tensiune prin tot corpul din cauza apropierii de ea. A construit de curînd un trebuchet după un desen vechi... iar eu m-am oferit să-l ajut.

Lillian nu l-ar fi crezut vreodată pe Westcliff în stare de asemenea copilării.

- Şi a funcţionat? l-a întrebat ea.

- Cred că da, dacă îl întrebi pe proprietarul zidului pe care l-am demolat. A inspirat adînc atunci cînd ea s-a tras de lîngă el şi a rămas jos, pe pămînt, chiar după ce ea s-a ridicat.

Lillian a început să-şi scuture rochia, încercînd să înlăture praful, lucru care s-a dovedit imposibil.

- Doamne, i-a şoptit ea lui Daisy, a cărei rochie era şi ea murdară, dar nu într-atît. Ce explicaţii putem da? O să o rog pe una dintre servitoare să le ducă pe furiş la spălat

înainte ca mama să-şi dea seama. Şi să ştii că e ora la care ar fi trebuit să ne trezim din somn.

- Trebuie să ne grăbim, a spus Lillian, privind spre Westcliff, care îşi îmbrăcase la loc haina. Dacă te întreabă cineva... nu ne-ai văzut... nu-i aşa?

- Eu nu mint niciodată, a spus el, iar Lillian a oftat exasperată.

- Poţi măcar să te abţii să dai informaţii, dacă nu îţi sînt cerute?

- Bănuiesc că da.

- Eşti de mare ajutor, a spus Lillian pe un ton care a sugerat exact contrariul. Mulţumim, domnule. Acum te rog să ne scuzi. Trebuie să fugim. La propriu.

- Urmaţi-mă. Ştiu eu o scurtătură, s-a oferit Westcliff. O luăm prin grădină şi intrăm pe uşa servitorilor, pe lîngă bucătărie.

Cele două surori s-au privit şi au dat din cap la unison. Au pornit în urma lui făcîndu-le semne de rămas bun lui Arthur şi prietenilor acestuia.

Marcus le conducea pe surorile Bowman prin grădină, deranjat de faptul că Lillian mergea umăr la umăr cu el. Nu părea să fie în stare să meargă măcar cu un pas în urma lui. Se uita la ea cu coada ochiului, conştient de felul în care i se mişcau picioarele sub fusta subţire de muselină.

Reflecta în tăcere la reacţia lui inexplicabilă din timpul jocului. O privise cum trăia jocul, cu plăcere, cu o energie şi un entuziasm care rivalizau cu ale lui. Nu era ceva obişnuit la o tînără femeie să dea dovadă de atîta robusteţe. Ar fi trebuit să se arate timidă şi retrasă. El nu o putuse ignora şi înainte să îşi dea seama ce se întîmpla cu el se trezise că participa la joc.

Văzînd-o atît de îmbujorată şi fericită trăise un val de senzaţii pe care nu le mai cunoscuse pînă atunci. Era mai drăguţă decît îşi amintea el, iar în clipa în care se aşezase în spatele ei şi o învăţa cum să lovească, cu trupul lipit de al ei, simţise dorinţa instinctuală să o ducă într-un loc retras, să-i ridice fusta şi să... A privit-o din nou pe Lillian. Era plină de praf, cu părul răvăşit, dar nu-şi putea lua gîndul de la felul în care se simţise atunci cînd căzuseră amîndoi la pămînt. Era foarte uşoară, în ciuda înălţimii ei. O faţă slăbuţă, fără forme. Nu era deloc genul lui. Cu toate astea, însă, ar fi vrut să o cuprindă de talie, să-şi lipească coapsele de ale ei şi...

- Pe aici, a spus într-un suflet făcîndu-le semn să stea la adăpostul gardului şi al zidurilor care le fereau de privirile celor din casă.

- Eşti sigur că asta este scurtătura? l-a întrebat Lillian. Cred că pe partea cealaltă am fi ajuns mult mai repede.

Marcus a privit-o cu răceală, neobişnuit să-i fie puse la îndoială vorbele.

- Îmi cunosc grădinile, domnişoară Bowman.

- Nu te supăra pe sora mea, lord Westcliff, s-a auzit vocea lui Daisy din spate. E îngrijorată să nu fim prinse de mama. Ar fi trebuit să dormim la ora asta. Mama ne-a încuiat în cameră şi...

- Daisy, a întrerupt-o Lillian. Lordul Westcliff nu vrea să afle toate amănuntele.

- Din contră, a spus Marcus. Mă interesează cum aţi reuşit să scăpaţi. Pe fereastră?

- Nu. Am descuiat uşa cu un ac de păr, i-a răspuns Lillian.

- Aţi învăţat la şcoală? a întrebat-o ironic Marcus.

- Nu, nu la şcoală, a răspuns Lillian. Am învăţat de una singură să deschid orice încuietoare. Încă de mic copil m-am trezit adesea în spatele unei uşi închise.

- Ce surprinzător.

- Ca şi cum tu nu ai fost pedepsit niciodată.

- De fapt, am fost disciplinat adesea. Dar am fost rareori încuiat undeva. Tata obişnuia să mă bată dacă făceam ceva rău.

- Ce brută! a spus Lillian, iar Daisy a tras-o de mînecă.

- Nu trebuie să îi vorbeşti de rău pe morţi, Lillian, şi nu cred că lordului Westcliff îi face plăcere să te audă numindu-i astfel tatăl.

- Chiar a fost o brută, a spus Marcus la fel de direct ca şi Lillian.

Au ajuns la o deschizătură în gard. Marcus le-a făcut semn fetelor să tacă, arătîndu-le spre partea stîngă:

- Pe acolo este intrarea la bucătărie, le-a şoptit. Intrăm pe acolo, urcăm pe scara din dreapta pînă la etajul al doilea, iar acolo vă voi arăta holul care dă spre camera voastră.

Fetele îl priveau zîmbitoare. Chipurile lor erau atît de asemănătoare şi totuşi atît de diferite. Daisy avea faţa rotundă şi era frumoasă ca o păpuşă de porţelan, în timp ce chipul lui Lillian era mai prelung, cu trăsături feline şi buze pline care făceau ca inima să-i bată cu putere.

Marcus a continuat să-i privească gura în timp ce ea i-a spus:

- Mulţumim, domnule. Putem conta pe tăcerea ta?

Dacă ar fi fost un alt gen de bărbat sau dacă ar fi fost interesat de către una dintre cele două fete ar fi putut să profite de situaţie şi să le şantajeze. A dat însă din cap, ferm.

- Puteţi conta pe asta.

S-a uitat prevăzător în jur să se convingă că nu era nimeni prin preajmă şi au ieşit toţi trei de la adăpostul gardului de ienupăr. Din nefericire, atunci cînd au ajuns la mijlocul distanţei dintre gard şi uşa de la bucătărie s-a auzit zgomot de voci. Venea cineva.

Daisy a luat-o la fugă şi a ajuns în pragul uşii într-o fracţiune de secundă. Lillian a adoptat o altă tactică, lipindu-se de gardul de ienupăr. Fără să aibă răgazul să se gîndească la ceea ce făcea, Marcus a urmat-o chiar în clipa în care trei sau patru persoane s-au ivit în capătul aleii. Marcus se simţea uşor ridicol pentru că se ascundea aşa de oaspeţii lui în propriul său domeniu, înghesuindu-se cu Lillian în adîncitura din gard. N-ar fi dorit, însă, să fie văzut aşa, plin de praf, în compania... Brusc gîndurile i-au luat-o razna atunci cînd a simţit că Lillian se agăţa de umerii lui, trăgîndu-l spre ea. Ea tremura... de teamă, a crezut el la început. Aşa că a luat-o în braţe, şocat de reacţia lui, de instinctul de a o proteja. A descoperit însă curînd că ea rîdea pe înfundate, înăbuşindu-şi hohotele de rîs în umărul lui.

Marcus i-a îndepărtat o şuviţă de păr de culoarea ciocolatei care îi căzuse pe ochiul drept. S-a uitat printre crengile dese, încercînd să deslueşească cine era. I-a recunoscut pe bărbaţii care mergeau de-a lungul cărării, discutînd afaceri. S-a aplecat şi i-a şoptit la ureche lui Lillian.

- Să nu spui nici un cuvînt. E tatăl tău.

Ea a făcut ochii mari iar zîmbetul i-a îngheţat pe buze.

- Oh, nu! Să nu mă găsească! O să-i spună mamei.

Marcus continua să o ţină în braţe, avînd gura lipită de tîmpla ei.

- Nu au cum să ne vadă. De îndată ce se îndepărtează te duc în casă.

Ea a stat nemişcată, încercînd să ghicească ce se petrecea dincolo de gardul de ienupăr şi părînd să nu-şi dea seama că se afla în îmbrăţişarea lui Westcliff. Acesta o ţinea strîns, respirînd lîngă tîmpla ei. Curînd a devenit conştient de parfumul ei cu o vagă tentă floral pe care îl simţise şi mai devreme, cînd jucaseră baseball. A simţit brusc dorinţa să-i smulgă rochia şi să o sărute din cap pînă în picioare. Mîna rămasă liberă îi căuta coapsa, încercînd să o aducă mai aproape de el. Da. Avea înălţimea perfectă, trupurile lor se potriveau în toate privinţele. Ar fi fost atît de uşor să-i ridice rochia şi să-i desfacă picioarele. O dorea în mii de feluri, deasupra lui, sub el. Îi simţea fiecare părticică a corpului prin rochia subţire. Ea s-a încordat atunci cînd l-a simţit atingîndu-i gîtul.

- Ce...? Ce faci? i-a şoptit ea.

De cealaltă parte a gardului, cei patru bărbaţi se opriseră, discutînd animaţi despre bursă, în timp ce mintea lui Marcus era ocupată cu altfel de gînduri. Şi-a umezit buzele uscate cu vîrful limbii, şi-a îndreptat capul şi i-a răspuns lui Lillian care îl privea uimită.

- Îmi pare rău, a spus inspirînd adînc, încercînd să-şi revină. E din cauza mirosului. Ce miros e?

- Miros? Ea era şi mai intrigată. Te referi la parfumul meu?

Buzele ei trandafirii păreau să fie nespus de dulci. Parfumul ei îl invada în valuri, trimiţîndu-i prin corp dorinţe aprinse. Inima îi bătea cu repeziciune, înfierbîntîndu-i sîngele. Nu mai putea să gîndească limpede. A închis ochii, întorcîndu-şi faţa de la ea, dar s-a trezit adulmecîndu-i gîtul. Ea l-a împins uşor şi i-a şoptit la ureche.

- Ce se întîmplă cu tine?

Marcus a clătinat din cap neajutorat.

- Îmi pare rău, a spus gîfîind, deşi ştia ce se pregătea să facă. Îmi pare rău... Gura lui s-a lipit de a ei şi a început să o sărute ca şi cînd viaţa lui depindea de asta.

CAPITOLUL 4

Era pentru prima oară cînd Lillian era sărutată fără să i se ceară permisiunea. S-a zvîrcolit în braţele lui pînă cînd Westcliff a strîns-o şi mai tare lîngă el. Mirosea a praf, a cai şi a apus de soare... şi a încă ceva... un parfum dulce, sec, care îi amintea de fînul proaspăt cosit. Presiunea gurii lui a crescut, căutîndu-i cu ardoare buzele, pînă cînd acestea s-au desfăcut. Nu-şi imaginase niciodată că un sărut poate fi aşa, atît de profund şi de plin de nerăbdare. Se simţea vlăguită de puteri, aşa că a închis ochii şi s-a sprijinit de pieptul lui puternic. Westcliff a profitat imediat de slăbiciunea ei şi a lipit-o mai strîns de el, desfăcîndu-i picioarele cu coapsa lui.

Limba lui se juca înăuntrul gurii ei, explorînd-o. Şocată de o asemenea intimitate, Lillian a încercat să se retragă, dar el a urmat-o, susţinîndu-i capul cu ambele mîini. Stîngace, ea nu ştia ce să facă cu limba, dar el a continuat să se joace, provocîndu-i valuri de plăcere pînă cînd Lillian a gemut şi s-a smuls din îmbrăţişare.

Şi-a dezlipit gura de a ei. Conştientă de prezenţa tatălui ei şi a însoţitorilor lui, Lillian s-a străduit să-şi recapete ritmul respiraţiei. Bărbaţii şi-au continuat drumul fără să vadă perechea ascunsă în intrîndul din gard. Văzînd că se îndepărtau, Lillian a răsuflat uşurată. Inima îi bătea cu putere. Gura lui Westcliff aluneca uşor pe gîtul ei, înfiorînd-o.

- Ce e cu tine? i-a şoptit ea. Ai înnebunit?

- Da. Da. Gura lui i-a acoperit din nou buzele, într-un sărut copleşitor. Dă-mi gura ta... limba ta... dă-mi totul. Eşti atît de dulce... Buzele lui erau fierbinţi şi nestăpînite, răsuflarea lui îi încălzea obrajii. Buzele şi bărbia o usturau din cauza bărbii lui.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Dă-mi drumul! a şoptit ea din nou, dezlipindu-şi gura de a lui.

- Scuze. Doar unul... A sărutat-o din nou iar ea s-a smucit cît a putut de tare. Pieptul lui era însă dur precum granitul.

- Dă-mi drumul, bădăranule! Smucindu-se, Lillian a reuşit să se elibereze din îmbrăţişare.

Au rămas privindu-se unul pe altul. Abia cînd dorinţa a început să dispară din ochii lui şi-a dat seama ce se întîmplase.

- La naiba! a şoptit el.

Lui Lillian nu-i plăcea felul în care o privea, ca şi cum ar fi ţinut în mînă capul Meduzei.

- Găsesc şi singură drumul, i-a spus sec. Nu încerca să mă urmezi. M-ai ajutat destul pe ziua de azi. A pornit grăbită pe alee, lăsîndu-l să se uite lung după ea.

Printr-un miracol dumnezeiesc, Lillian a reuşit să ajungă în camera ei înainte ca mama să vină să le trezească din somnul de după-amiază. S-a strecurat pe uşa întredeschisă, a închis-o cu grijă în urma ei şi a început să-şi desfacă nasturii rochiei. Daisy, care se dezbrăcase deja, s-a dus la uşă, înarmată cu un ac de păr, ca să o încuie la loc.

- De ce a durat atît? a întrebat-o Daisy concentrîndu-se asupra misiunii ei. Sper că nu te-ai supărat că nu te-am aşteptat. M-am grăbit să ajung şi să mă spăl puţin.

- Nu, i-a răspuns Lillian distrată, dîndu-şi jos rochia murdară. A aruncat-o jos, în dulap, cu grijă să nu poată fi văzută cu uşurinţă de cineva. Un zgomot ascuţit i-a dat semnalul: Daisy reuşise să închidă la loc uşa. Cu mişcări rapide, Lillian a golit ligheanul cu apă murdară şi a turnat în el apă curată. S-a spălat în grabă pe faţă şi pe braţe şi s-a şters cu un prosop curat.

Deodată s-a auzit o cheie răsucindu-se în broască. Fetele s-au privit alarmate. Din cîţiva paşi au şi ajuns la paturile lor şi a aterizat pe saltele chiar în clipa în care mama lor intra în cameră. Din fericire pentru ele, perdelele erau trase, aşa că Mercedes nu putea să observe nimic nelalocul lui.

- Fetelor? le-a strigat, bănuitoare. E timpul să vă treziţi.

Daisy s-a întins şi a căscat cu zgomot.

- Mmm... Ce-am mai dormit! Mă simt atît de odihnită!

- Şi eu la fel, a adăugat Lillian, cu faţa ascunsă în pernă. Îşi simţea inima bătînd cu putere.

- Acum trebuie să vă faceţi baie şi să vă îmbrăcaţi în rochiile de seară. O să chem imediat servitoarea să vă pregătească baia. Daisy, tu trebuie să te îmbraci cu rochia galbenă din mătase. Iar tu, Lillian, cu cea verde cu ornamente aurii pe umeri.

- Da, mamă, au răspuns într-un glas.

Mercedes a ieşit din încăpere. Daisy s-a ridicat în capul oaselor şi a privit-o curioasă pe Lillian.

- De ce a durat atît până să te întorci?

Lillian s-a rostogolit pe spate şi şi-a ridicat privirile spre tavan, gîndindu-se la cele întîmplate în grădină. Nu-i venea să creadă că Westcliff, care se arătase mereu dispreţuitor la adresa ei, se putea comporta astfel. Nu avea nici un sens. Lordul Westcliff nu-i arătase niciodată

nici cea mai mică urmă de interes. De fapt era pentru prima oară că reuşiseră să se comporte civilizat unul cu celălalt.

- A trebuit să stăm ascunşi o vreme, s-a auzit spunînd, în timp ce gîndurile continuau să-i rătăcească. Tata şi cîţiva prieteni de-ai lui au trecut chiar pe lîngă noi.

- Dumnezeule mare! S-a ridicat din pat şi a privit-o pe Lillian cu îngrijorare. Te-a văzut?

- Nu.

- E bine. Daisy s-a încruntat, dîndu-şi seama că multe rămăseseră nespuse. Westcliff a fost un adevărat gentleman. Nu ne-a trădat.

- Un gentleman, e adevărat.

- M-am distrat foarte tare cînd l-am văzut cum te învăţa să ţii bîta. Am crezut că o să-l pocneşti cu ea.

- Să ştii că mi-a trecut prin cap, i-a răspuns Lillian, ridicîndu-se la rîndul ei din pat şi trăgînd perdelele. Soarele după-amiezii a inundat încăperea. Westcliff profită de orice ocazie ca să-şi dovedească superioritatea, nu ţi se pare?

- Asta ţi s-a părut că făcea? Mie mi s-a părut mai degrabă că a căutat un pretext să te ţină în braţe.

Uimită de comentariul surorii ei, Lillian a privit-o cu atenţie:

- Ce te face să spui una ca asta?

Daisy a ridicat din umeri.

- Ceva în felul în care te privea...

- Cum adică? a întrebat-o Lillian, cuprinsă de panică.

- Părea... ştiu eu... interesat.

Lillian s-a strîmbat.

- Ne dispreţuim reciproc, a spus scurt. Singurul lucru care îl interesează este un posibil aranjament, o afacere cu tata. A făcut o pauză şi s-a apropiat de măsuţa de

toaletă, acolo unde sticluţa ei cu parfum strălucea în soare. A luat în palmă recipientul din cristal în formă de pară. Trebuie însă să-ţi spun ceva, a început ea, ezitînd. S-a întîmplat ceva între mine şi Westcliff în timp ce aşteptam ascunşi...

- Da? Daisy o privea curioasă.

Din nefericire, Mercedes s-a întors chiar în acel moment, urmată de două servitoare. Nu mai putea continua. Era poate mai bine, pentru că astfel avea răgaz să cîntărească lucrurile. Şi-a strecurat sticluţa cu parfum în săculeţul pe care voia să-l ia cu ea la cină, întrebîndu-se dacă pe Westcliff îl vrăjise într-adevăr parfumul ei. Ceva se întîmplase, ceva care îl determinase să se comporte atît de straniu. Dacă era să judece după expresia lui, Westcliff fusese el însuşi şocat de ceea ce făcuse.

Singurul lucru logic care rămînea de făcut era să testeze parfumul. Să-l pună la treabă, cu alte cuvinte. S-a gîndit imediat la prietenele ei, care se vor arăta cu siguranţă dornice să facă un experiment-două.

Cele patru prietene se cunoscuseră în urmă cu un an. Stăteau pe margine la toate balurile. Privind retrospectiv, Lillian nu înţelegea de ce durase atît pînă să se împrietenească. Poate pentru că Annabelle era atît de frumoasă, cu părul de culoarea mierii şi ochi albaştri, strălucitori. Era greu de imaginat că o asemenea zeiţă putea să accepte prietenia unor muritoare. Pe de altă parte, Evangeline Jenner era foarte timidă şi se bîlbîia adesea, făcînd orice discuţie incredibil de dificilă.

Cînd au înţeles în sfîrşit că nu puteau să-şi schimbe singure statutul de fete rămase nemăritate şi-au unit forţele. Au jurat să se ajute una pe alta în găsirea unui soţ, începînd cu Annabelle. Eforturile lor au avut succes, iar

Annabelle s-a căsătorit cu Simon Hunt. E adevărat că nu era nobilul pe care sperau să-l atragă în cursă, dar trebuia să recunoască: Annabelle făcuse alegerea potrivită. Acum urma ea, în ordinea vîrstei.

Cele două surori s-au îmbăiat, după care au început să se îmbrace, fiecare în cîte un colţ al camerei, ajutate de servitoare. Aşa cum îi spusese mama, Lillian şi-a pus rochia verde-pal din mătase, cu mîneci scurte, ample, al cărei corsaj era prins la umeri cu cîte o podoabă aurie. Şi-a pus şi corsetul pe care îl detesta, numai pentru că îi subţia talia cu şase centimetri, după care s-a aşezat la măsuţa de toaletă, ca să fie coafată. Între timp, Daisy era supusă aceleiaşi torturi, numai că rochia ei era de culoarea untului.

Mama se învîrtea în jurul lor, dîndu-le sfaturi despre cum trebuiau să se comporte:

- ... Şi nu uitaţi, fetelor: domnilor englezi nu le place ca o fată să vorbească prea mult şi oricum nu îi interesează părerile voastre. De aceea vreau să vă sfătuiesc să fiţi docile şi cît mai tăcute cu putinţă. Şi să nu pomeniţi nimic legat de vreun sport! Un gentleman vă va da impresia că îl amuză discuţia despre baseball, de exemplu, însă în realitate dispreţuieşte fetele care abordează subiecte masculine. Dacă vă pune o întrebare trebuie să faceţi în aşa fel încît să-i daţi ocazia să vă povestească propria experienţă...

- Urmează o altă seară de excepţie la Stony Cross Manor, a murmurat Lillian. Daisy a auzit-o cu siguranţă, pentru că a pufnit amuzată.

- Care din voi a scos sunetul acesta? a întrebat Mercedes. Eşti atentă la sfaturile mele, Daisy?

- Da, mamă. M-am sufocat, preț de o clipă. Cred că era corsetul prea strîns.

- Încearcă să nu mai respiri atît de adînc.

- N-ar fi mai bine să mai lărgim șireturile?

- Nu. Domnii englezi preferă femeile cu talii subțiri. Unde rămăsesem? Ah, da.... În timpul cinei, dacă discuția...

Lillian îndura cu stoicism prelegerea mamei, convinsă că avea să o mai audă de nenumărate ori în timpul șederii lor acolo. S-a uitat în oglindă. Ideea că urma să-l revadă pe Westcliff îi dădea o stare de agitație. A închis ochii, rememorînd clipa în care el se aplecase deasupra ei.

- Scuze, domnișoară, a murmurat servitoarea, crezînd că o trăsese de păr.

- Nu-i nimic, i-a răspuns zîmbind Lillian. Sînt obișnuită. Poți să tragi oricît de tare.

Servitoarea continua să-i ridice și să-i prindă părul, iar gîndurile lui Lillian s-au întors iar la Westcliff. Oare avea să pretindă că sărutul nu avusese loc? Sau se hotăra să discute cu ea? Era îngrozită. Și-a dat seama că trebuia să vorbească neapărat cu Annabelle, care știa mult mai multe despre Westcliff. Doar era căsătorită cu Simon Hunt, cel mai bun prieten al lui.

Exact în momentul în care ultimul ac i-a desăvîrșit coafura s-a auzit o bătaie în ușă. Daisy a alergat să deschidă, ignorînd protestele lui Mercedes, care susținea că ușa trebuia deschisă doar de una dintre servitoare. A exclamat, bucuroasă, la vederea lui Annabelle. Lillian s-a ridicat și ea și s-a repezit să o îmbrățișeze. Trecuseră cîteva zile de cînd se văzuseră ultima oară la Rutledge, hotelul din Londra unde locuiau ambele familii. Curînd, familia Hunt urma să se mute în casa cea nouă pe care și-o

construiseră în Mayfair, dar între timp fetele profitau de orice ocazie ca să se vadă. Mercedes mai obiecta cînd şi cînd, îngrijorată din cauza influenţei proaste pe care Annabelle o avea asupra fiicelor ei. O afirmaţie amuzantă, de vreme ce adevărul era tocmai pe dos.

Ca de obicei, Annabelle arăta uimitor, îmbrăcată într-o rochie de un albastru pal, din satin, strînsă pe talia subţire cu un cordon din mătase de aceeaşi culoare. Albastrul rochiei îi punea în valoare ochii frumoşi şi tenul trandafiriu.

Annabelle s-a dat un pas înapoi, să le privească pe amîndouă.

- Cum a fost drumul de la Londra? Aţi avut vreo aventură pînă acum? N-aţi fi avut timp, aţi ajuns doar de o jumătate de zi...

- E posibil, i-a şoptit Lillian, ferindu-se de urechile mamei ei. Trebuie să stăm de vorbă.

- Fiicele mele! le-a întrerupt Mercedes pe un ton strident, dezaprobator. Nu aţi terminat pregătirile pentru serată!

- Eu sînt gata, mamă! a spus repede Daisy. Uite, chiar sînt gata! Mi-am pus chiar şi mănuşile!

- Iar eu mai trebuie doar să-mi iau săculeţul, a adăugat Lillian, înşfăcînd geanta de culoare crem. Şi eu sînt gata!

Conştientă că Mercedes nu o plăcea deloc, Annabelle a zîmbit:

- Bună seara, doamnă Bowman! Speram să le permiteţi lui Daisy şi Lillian să coboare împreună cu mine.

- Mă tem că vor fi nevoite să aştepte pînă cînd voi fi şi eu gata, i-a răspuns înţepată Mercedes. Inocentele mele fiice au nevoie de o însoţitoare responsabilă.

- Annabelle poate fi însoţitoarea noastră, a spus imediat Lillian. E o femeie respectabilă, măritată. Doar n-ai uitat?

- Eu am spus „responsabilă", a protestat mama, dar fetele ieşiseră deja pe uşă.

- E prima oară cînd sînt catalogată drept respectabilă. Înseamnă că sînt de-a dreptul plictisitoare.

- Dacă ai fi plictisitoare mama te-ar accepta cu braţele deschise... iar noi nu am mai vrea să avem de-a face cu tine, i-a răspuns Lillian.

- În calitate de însoţitoare oficială, vreau să stabilesc cîteva reguli de bază, a zîmbit Annabelle. Prima regulă: dacă un domn vă sugerează să vă furişaţi împreună afară, singuri...

- Îl refuzăm? a întrebat Daisy.

- În nici un caz. Trebuie doar să-mi spuneţi, ca să vă acopăr. Iar dacă auziţi vreo bîrfă prea scandaloasă pentru urechile voastre...

- O ignorăm?

- Nu. Ascultaţi cu atenţie fiecare cuvînt şi mi-l repetaţi întocmai.

Lillian a zîmbit şi s-a oprit la intersecţia dintre două coridoare.

- Nu ar trebui să o căutăm pe Evie? Întîlnirea noastră nu poate fi oficială fără ea.

- Evie e jos deja, însoţită de mătuşa Florence, i-a răspuns Annabelle.

Cele două surori s-au bucurat zgomotos.

- Ce mai face? Cum mai arată?

- A trecut o veşnicie de cînd nu ne-am văzut.

- Evie arată foarte bine, deşi mi se pare că a mai slăbit puţin. Şi e cam tristă.

- Cine n-ar fi? Doar ştim prea bine ce fel de viaţă duce, a spus Lillian cu amărăciune.

Trecuseră cîteva săptămîni de cînd nu se văzuseră cu

Evie, care era ţinută ostatică de familia răposatei ei mame, Era adesea încuiată în cîte o cameră, drept pedeapsă, sub diverse pretexte. Prietenele ei erau convinse că felul în care fusese tratată contribuise la dificultăţile ei de vorbire. Ca o ironie, dintre toate patru, Evie merita cel mai puţin să fie pedepsită. Era o fată timidă şi respectuoasă. Prietenele ei aflaseră că mama ei fusese rebela familiei, care se măritase cu un bărbat inferior ei. Murise la naştere iar fiica ei fusese nevoită să plătească pentru toate greşelile mamei. Şi ale tatălui, pe care îl vedea arareori şi care era acum foarte bolnav. Nu mai avea mult de trăit.

- Biata Evie, a continuat Lillian. Aproape că i-aş ceda locul meu la măritiş. Trebuie să scape odată.

- Evie nu e pregătită încă, a spus Annabelle cu o siguranţă care trăda faptul că se gîndise adesea la asta. Trebuie să-şi înfrîngă timiditatea şi să fie în stare să poarte o discuţie cu un bărbat. Şi apoi... A luat-o pe Lillian de talie, şi i-a zîmbit: eşti prea bătrînă, draga mea. Nu mai ai vreme de pierdut.

Lillian s-a prefăcut jignită, făcînd-o pe Annabelle să izbucnească în rîs.

- Ce voiai să-mi spui? a întrebat-o Annabelle.

Lillian a clătinat din cap.

- Să o aşteptăm şi pe Evie, ca să nu fiu nevoită să repet.

Au ajuns la parter, acolo unde se adunau oaspeţii. În anul acela erau la modă culorile tari, aşa că rochiile le făceau pe doamne să semene cu nişte fluturi. Bărbaţii erau îmbrăcaţi tradiţional, în costume negre şi cămăşi albe, singura varietate constituind-o culorile vestelor şi ale cravatelor.

- Unde e soţul tău? a întrebat-o Lillian pe Annabelle.

Annabelle a zîmbit.

- Cred că e împreună cu Westcliff şi alţi prieteni de-ai lor. Uite-o pe Evie. Din fericire mătuşa Florence nu e lipită de ea.

Evie părea pierdută în visare. Contempla un peisaj atîrnat pe perete, părînd foarte stingheră. Era evident că nu-şi dorea să se afle acolo.

Deşi nu se uita nimeni cu atenţie la ea, Evie nu era deloc urîtă. Era de-a dreptul frumoasă, poate chiar mai frumoasă ca Annabelle, într-un mod neconvenţional. Era roşcată, plină de pistrui, cu ochi mari, albaştri şi buze pline. Silueta ei îţi putea tăia respiraţia, deşi rochiile modeste nu o puneau deloc în valoare. Mai mult decît atît, stătea uşor gîrbovită, de parcă încerca cu tot dinadinsul să treacă neobservată.

Evie s-a speriat atunci cînd Lillian a atins-o pe umăr.

- Vino, i-a şoptit ea.

Ochii lui Evie au strălucit de bucurie la vederea ei. A ezitat o clipă, privind spre mătuşa ei care stătea de vorbă cu cineva în celălalt capăt al încăperii. Convinse că mătuşa era adîncită în discuţie, cele patru prietene s-au furişat afară din salon.

- Unde mergem? a şoptit Evie.

- Pe terasa din spate, i-a răspuns Annabelle.

S-au îndreptat într-acolo, ieşind pe uşile franţuzeşti care se deschideau spre terasa pavată cu dale mari de piatră. Terasa se întindea de-a lungul conacului, făcînd trecerea spre grădini. Părea un tablou: în apropiere se vedeau livezile şi straturile bogate de flori rare, multicolore, iar în depărtare curgea rîul Itchen.

Lillian s-a întors spre Evie şi a îmbrăţişat-o.

- Mi-a fost atît de dor de tine! a exclamat ea. Dac-ai şti cîte planuri am urzit să te răpim! Nu ne-au lăsat pe nici una să te vizităm!

- M-mă dispreţuiesc cu toţii, a spus Evie, abia şoptit. Mi-am dat seama abia acum cîtva timp. Totul a început a-atunci cînd am încercat să-mi vizitez tatăl. M-au prins şi m-au închis în camera mea zile întregi şi aproape că nu mi-au adus apă sau mîncare. Mi-au spus că am fost n-nerecunoscătoare şi obraznică şi că se vedea cu uşurinţă ce fel de sînge îmi curge prin vene. Pentru ei sînt d-doar o greşeală de-a mamei mele. Iar mătuşa Florence m-a acuzat că din cauza m-mea a murit mama.

Lillian a privit-o şocată:

- Ţi-a spus aşa ceva? Cu cuvintele acestea?

Evie a încuviinţat cu o mişcare a capului.

Lillian a lăsat să-i scape cîteva înjurături care au făcut-o pe Evie să pălească. Una dintre calităţile îndoielnice ale lui Lillian era că putea să înjure ca un marinar, graţie timpului petrecut împreună cu bunica ei, o spălătoreasă din docuri.

- Ştiu că nu e a-adevărat, a murmurat Evie. Mama a murit cînd m-a n-născut pe mine, e adevărat, dar nu a fost vina mea.

Lillian a luat-o pe după umeri şi s-au îndreptat împreună spre cea mai apropiată masă. Annabelle şi Daisy le-au urmat.

- Ce putem face să te scăpăm de oamenii aceştia îngrozitori, Evie?

Fata a ridicat din umeri.

- Tata e f-foarte bolnav. L-am rugat să mă lase să locuiesc cu el dar m-a refuzat. Şi este o-oricum prea bolnav ca să le poată ţine piept rudelor mamei, care vor veni d-după mine.

Cele patru femei au tăcut. Din nefericire, deşi Evie era deja la vîrsta la care putea părăsi casa părintească, statutul de femeie nemăritată o punea într-o postură delicată.

Avea să moştenească averea tatălui ei, dar pînă la moartea acestuia nu avea mijloace să se întreţină.

- Ai putea să vii să locuieşti cu noi, la Rutledge, a spus brusc Annabelle, cu voce hotărîtă. Soţul meu nu va permite nimănui să te ia de acolo dacă nu doreşti asta. E un bărbat puternic şi...

- Nu... Evie începuse să clatine din cap înainte ca Annabelle să termine fraza. N-aş p-putea... ar fi un deranj prea mare. N-niciodată... Şi ştii că lumea ar vorbi... A ridicat din umeri, neajutorată. M-am gîndit la toate. M-mătuşa Florence crede că ar trebui să mă căsătoresc cu fiul ei. Cu vărul Eustace. Nu e un om r-rău şi aş scăpa de celelalte rude... A strîmbat din nas: ştiu că se practică aşa ceva, căsătoria între veri, dar mie mi se pare cam i-incestuos. Sîntem rude de s-sînge... ugh!

- Stai puţin, a spus Daisy alăturîndu-i-se lui Lillian. L-am cunoscut pe vărul Eustace. Îţi aminteşti, Lillian? La balul de la Winterbourne House. El e cel care a rupt scaunul, nu-i aşa, Evie?

Evie a confirmat cu un murmur.

- Dumnezeule! a exclamat Lillian. Doar nu ai de gînd să te măriţi cu el, Evie!

Annabelle le privea uimită.

- Cum adică a rupt scaunul? E violent? A aruncat cu el?

- L-a rupt atunci cînd s-a aşezat pe el.

- Vărul Eustace e destul de s-solid, a recunoscut Evie.

- Vărul Eustace are mai multe guşi decît degetele mele, a spus Lillian. Şi era atît de ocupat să se îndoape, la bal, că nu s-a obosit să facă deloc conversaţie.

- Cînd am dat mîna cu el mi s-a lipit de palmă o jumătate de copan, a adăugat Daisy.

- Uitase că-l ţ-ţinea în mînă, l-a scuzat Evie. Îmi amin-

tesc că ţi-a cerut s-scuze că ţi-a pătat mănuşa.

Văzînd că Evie îi arunca priviri disperate, Annabelle le-a chemat la ordine:

- Nu avem mult timp la dispoziţie. Vom discuta despre vărul Eustace altădată. Parcă voiai să ne spui ceva, Lillian?

Tactica de diversiune a funcţionat. Văzînd cît de nefericită era Evie, Lillian a abandonat subiectul Eustace şi le-a făcut semn fetelor să se aşeze la masă.

- Totul a început cu o vizită la o parfumerie din Londra... Lillian le-a descris vizita făcută domnului Nettle, încurajată din timp în timp de cîte o interjecţie de-a lui Daisy. Le-a mai povestit despre reţeta ei, despre parfumul pe care îl cumpărase şi despre proprietăţile lui magice.

- Interesant, a spus Annabelle, zîmbind sceptic. Te-ai dat cu el azi? Lasă-mă să-l miros.

- Imediat. Lasă-mă să termin povestea. Lillian a scos din săculeţ sticluţa de parfum şi a aşezat-o în centrul mesei. Trebuie neapărat să vă spun ce mi s-a întîmplat azi. A început să le povestească despre partida neobişnuită de baseball de la grajduri şi despre apariţia neaşteptată a lui Westcliff. Annabelle şi Evie o ascultau neîncrezătoare, cu ochii mari.

- Nu e deloc o surpriză că lui Westcliff îi place baseball-ul, a comentat Annabelle. Îi place tot ce presupune activitate fizică. Dar faptul că a vrut să joace cu tine...

- Cred că a simţit nevoia să-mi arate ce anume nu făceam bine. Mi-a arătat cum să-mi corectez poziţia şi... A făcut o pauză, simţind cum roşea.

- Şi te-a cuprins în braţe, a continuat Daisy.

- Ce-a făcut? a întrebat Annabelle, uimită.

- A vrut doar să-mi arate cum trebuie să ţin bîta, s-a încruntat Lillian. Oricum, nu mai are nici o importanţă ce s-a întîmplat în timpul meciului. Marea surpriză a venit după aceea. Westcliff ne conducea pe mine şi pe Daisy înapoi spre casă, dar am fost despărţite atunci cînd pe alee au apărut tata şi cîţiva prieteni de-ai lui. Daisy a luat-o înainte în timp ce eu şi Westcliff am fost nevoiţi să ne ascundem în spatele gardului viu. Şi cum stăteam noi doi acolo...

Cele trei fete se aplecaseră spre ea şi o fixau cu privirea, fără să clipească.

- Ce s-a întîmplat? a întrebat-o Annabelle.

Lillian a simţit că pînă şi vîrfurile urechilor îi luaseră foc. A trebuit să facă un efort ca să continue. A şoptit, privind sticluţa de parfum:

- M-a sărutat.

- Dumnezeule! a exclamat Annabelle, în timp ce Evie nu reuşea să articuleze nimic.

- Ştiam eu! a exclamat Daisy. Ştiam eu!

- De unde-ai ştiut? a încercat să protesteze Lillian dar Annabelle a întrerupt-o:

- O dată? Sau de mai multe ori?

Lillian s-a îmbujorat şi mai tare gîndindu-se la avalanşa de săruturi:

- De mai multe ori.

- Şi c-cum a fost? a întrebat-o Evie.

Lillian nu se aşteptase ca prietenele ei să-i ceară un raport complet. Stînjenită, căuta febril un alt subiect. Dar amintirea lui Westcliff îi era foarte clară în minte... fermitatea trupului lui, gura lui fierbinte... Simţea că se topeşte pe dinăuntru dar refuza să recunoască evidenţa.

- Îngrozitor, a spus, frîngîndu-şi mîinile pe sub masă. Sărută cel mai prost dintre toţi cei care m-au sărutat.

- Ohhh, au spus în cor Daisy şi Evie.

Annabelle, în schimb, a privit-o cu neîncredere.

- Ciudat! Eu am auzit contrariul.

Lillian a pufnit.

- De fapt, chiar săptămîna trecută îmi povestea o cunoştinţă, partenera mea la un joc de cărţi, că Westcliff este extraordinar în pat şi că nici un alt amant nu se poate ridica la nivelul lui.

- Cine ţi-a spus asta? a întrebat-o Lillian.

- Nu pot să-ţi spun, i-a răspuns Annabelle. Am promis să păstrez secretul.

- Nu te cred, i-a replicat Lillian, morocănoasă. Nici măcar în cercurile în care te învîrţi tu o femeie nu poate fi atît de neobrăzată încît să discute în public despre asta.

- Ba pardon! Annabelle a privit-o cu superioritate. Femeile măritate bîrfesc mai mult decît cele nemăritate.

- La naiba! a exclamat Daisy, invidioasă.

Peste masă s-a lăsat tăcerea. Annabelle a privit-o în ochi pe Lillian:

- Haide, recunoaşte, i-a spus rîzînd. Spune-ne adevărul. Chiar sărută atît de prost?

- Acceptabil, să zicem, a mormăit Lillian. Dar nu asta e important.

- Dar c-ce? a întrebat curioasă Evie, făcînd ochii mari.

- Faptul că Westcliff a sărutat o fată pe care o disprețuieşte, şi asta numai datorită acestui parfum, a spus Lillian, arătînd spre sticluţa al cărei conţinut strălucea în lumină.

Toate cele patru fete au privit parfumul cu admiraţie.

- Zău aşa? a întrebat neîncrezătoare Annabelle.

- Zăul a insistat Lillian.

Daisy şi Evie tăceau, întorcîndu-şi privirile de la una la alta, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis.

- Lillian, eşti cea mai practică fată din cîte am cunoscut. Să-mi spui că ai un parfum care este afrodiziac...

- Afro-ce?

- O poţiune de dragoste, a spus Annabelle. Dacă Westcliff s-a arătat interesat de tine, să ştii că nu parfumul a fost cauza.

- Cum poţi fi atît de sigură?

Annabelle a ridicat o sprînceană.

- Parfumul a avut acelaşi efect şi asupra altor domni?

- Nu am observat să fi avut, a recunoscut Lillian.

- De cînd te dai cu el?

- De-o săptămînă, dar...

- Şi a funcţionat doar la Westcliff?

- Vor mai fi şi alţii, a protestat Lillian. Numai că nu au avut ocazia să-l miroasă. A oftat, simţind neîncrederea prietenei ei. Ştiu cum sună. Nici eu nu am crezut nici un cuvînt de-al domnului Nettle, pînă azi. Dar în clipa în care Westcliff l-a inspirat...

Annabelle o privea cu atenţie, întrebîndu-se dacă putea fi adevărat.

Evie a spart tăcerea:

- Pot să-l v-văd mai de-aproape, Lillian?

- Bineînţeles.

Evie a luat sticluţa cu grijă, de parcă ar fi fost explozibil, i-a scos dopul şi a apropiat-o de nasul ei pistruiat, inspirînd adînc.

- Nu s-simt nimic.

- Poate că are efect doar asupra bărbaţilor, şi-a dat cu părerea Daisy.

- Mă întreb: dacă te-ai fi dat tu cu parfumul, în locul

meu, Westcliff s-ar fi simţit atras de tine? a spus Lillian privind-o fix pe Annabelle.

Dîndu-şi seama ce urmă, Annabelle i-a răspuns:

- Oh, nu! A clătinat cu putere din cap. Sînt femeie măritată! Îmi iubesc mult soţul şi nu am nici cea mai mică intenţie să-i seduc cel mai bun prieten!

- Dar n-ar fi nevoie să-l seduci, a spus Lillian. Dă-ţi cu parfumul şi aşează-te lîngă el. Să vedem dacă reacţionează în vreun fel.

- Mă ofer eu! a spus entuziasmată Daisy. De fapt, vă propun să ne dăm toate cu parfumul şi să vedem dacă avem mai mult succes la bărbaţi.

Evie a chicotit iar Annabelle a ridicat ochii spre cer.

- Sper că nu vorbeşti serios!

Lillian i-a zîmbit:

- Ce poate fi rău dacă încercăm? Să-l considerăm un experiment ştiinţific. Nu facem decît să strîngem dovezi pentru a demonstra o teorie.

Annabelle le-a privit pe cele două fete parfumîndu-se şi a oftat.

- E cea mai mare prostie pe care am făcut-o vreodată. Mai mare decît atunci cînd am jucat baseball în lenjerie intimă

- În pantalonaşi, a corectat-o imediat Lillian.

- Dă-mi sticla. Annabelle şi-a înmuiat vîrful degetului în elixirul aromat.

- Mai dă-ţi, a sfătuit-o Lillian, privind cu satisfacţie cum Annabelle se parfuma în spatele urechilor. Şi pe gît.

- Eu nu mă dau cu parfum de obicei. Lui Hunt îi place mirosul de piele curată.

- Poate că va prefera *Doamna Nopţii*.

- Aşa se numeşte?

- Este numele unei orhidee care înfloreşte doar noaptea.

- E bine, a spus ironic Annabelle. Am crezut că poartă numele unei tîrfe.

Lillian i-a ignorat remarca şi i-a luat sticluţa din mînă. S-a parfumat pe gît şi la încheieturi, după care a băgat-o înapoi în săculeţ şi s-a ridicat de la masă.

- Gata! a spus mulţumită. Hai să-l căutăm pe Westcliff!

CAPITOLUL 5

Fără ca măcar să bănuiască asaltul la care urma să fie supus, Marcus se relaxa în birou alături de cumnatul lui, Gideon Shaw şi de prietenii lui, Simon Hunt şi lordul St. Vincent. Se adunaseră acolo ca să stea de vorbă înainte de cina formală. Westcliff s-a lăsat pe spate în scaunul biroului masiv din mahon şi s-a uitat la ceasul de buzunar. Era opt, ora la care ar fi trebuit să li se alăture invitaţilor, mai ales că el era gazda. Nu s-a mişcat însă, păstrîndu-şi expresia mohorîtă, de parcă avea o datorie neplăcută de care trebuia să se achite.

Trebuia să vorbească cu Lillian Bowman. Cea cu care se purtase nebuneşte, azi. O luase în braţe, o sărutase fără încetare, cu patimă... S-a foit pe scaun, deranjat.

Era un bărbat direct şi aşa voia să abordeze situaţia. Dilema lui avea un singur răspuns: trebuia să-şi ceară scuze pentru purtarea lui şi să o asigure că aşa ceva nu se va mai întîmpla niciodată. Al naibii să fie el dacă avea să-şi petreacă următoarele săptămîni ascunzîndu-se de ea în propria casă. Nu avea cum să ignore cele petrecute.

Ar fi vrut însă să înţeleagă ce anume se întîmplase cu el.

Marcus nu mai fusese în stare să se gîndească la nimic altceva după clipele acelea, petrecute la adăpostul gardului de ienupăr.

- Ce prostie! s-a auzit vocea lui St. Vincent care stătea sprijinit de un colţ al biroului şi privea prin stereoscop. Cui îi pasă de peisaje şi monumente? Ar trebui să ai poze cu femei, Westcliff. Doar aşa ceva merită să priveşti prin chestia asta.

- Credeam că ai văzut destule, chiar tridimensional, i-a răspuns sec Marcus. Nu eşti puţin cam prea preocupat de anatomia feminină, St. Vincent?

- Tu ai hobby-urile tale, eu le am pe ale mele.

Marcus s-a uitat spre cumnatul lui, care arborase o mină politicoasă şi la Simon Hunt care părea amuzat de schimbul de replici. Erau cu toţii remarcabil de diferiţi, atît în ceea ce privea caracterul cît şi originea. Singurul lucru care îi unea era prietenia cu Marcus. Gideon Shaw era un „aristocrat american", o contradicţie în termeni, stră-stră-nepotul unui ambiţios căpitan de navă yankeu. Simon Hunt era antreprenor priceput şi de încredere, fiu de măcelar. St. Vincent era un ticălos fără principii, un mare iubăreţ.

Marcus nu mai cunoscuse pe nimeni care să fie atît de cinic ca St. Vincent. Nu vorbea serios aproape niciodată şi îşi ascundea cu grijă compasiunea, în cazul în care simţise vreodată aşa ceva. Era un suflet pierdut. Hunt şi Shaw nu i-ar fi tolerat compania dacă nu ar fi fost prietenul lui Marcus.

Pe cei doi îi legau zilele petrecute la aceeaşi şcoală, cînd St. Vincent se dovedise un prieten de nădejde care îl scotea pe Marcus din încurcături şi împărţea cu el bunătăţile primite de acasă. Şi îi sărea mereu în ajutor cînd se lua la bătaie.

St. Vincent ştia prea bine ce însemna să fii dispreţuit de propriul părinte, pentru că tatăl lui nu era cu nimic mai bun decît cel al lui Marcus. Cei doi băieţi învăţaseră să

privească totul cu mult umor şi făcuseră tot ce le stătuse în puteri să se ajute unul pe celălalt. În anii care trecuseră de la terminarea şcolii caracterul lui St. Vincent se erodase considerabil, dar Marcus nu era omul care să-şi uite datoriile din trecut. Sau să întoarcă spatele unui prieten.

St. Vincent stătea tolănit pe un scaun, lîngă Gideon Shaw. Era un tablou care intriga: ambii bărbaţi erau blonzi şi bine proporţionaţi şi totuşi foarte diferiţi. Shaw era frumos, cu un zîmbet ireverenţios mereu întipărit pe chip. Trăsăturile lui agreabile ascundeau anumite semne care spuneau că viaţa lui nu fusese mereu uşoară, deşi nu suferise de lipsuri materiale. Dificultăţile întîlnite în cale fuseseră însă depăşite cu graţie şi inteligenţă.

Prin contrast, St. Vincent avea o frumuseţe exotică, cu ochi de un albastru deschis, ca de felină şi o gură care inspira cruzime chiar şi atunci cînd zîmbea. Îşi cultivase o atitudine indolentă foarte la modă, pe care mulţi încercau să o copieze. I-ar fi stat bine dacă s-ar fi îmbrăcat ca un dandy. Era conştient însă că atenţia celor care îl priveau ar fi fost distrasă de la frumuseţea lui, aşa că se îmbrăca simplu, în haine bine croite.

Pentru că St. Vincent era prezent în birou, conversaţia a divagat în mod natural spre femei. Era de notorietate că o femeie măritată din înalta societate a Londrei încercase să se sinucidă cu trei zile în urmă, atunci cînd se sfîrşise relaţia ei cu St. Vincent. Acesta se refugiase la Stony Cross Park ca să evite un scandal.

- O melodramă ridicolă, a pufnit St. Vincent, bătînd uşurel cu vîrful degetelor în paharul de brandy. S-a auzit că şi-ar fi tăiat venele, cînd de fapt doar s-a zgîriat cu un ac de pălărie şi a strigat imediat după ajutor. A clătinat din cap, dezgustat. O idioată. După cît ne-am chinuit să nu

afle nimeni, să facă una ca asta! Acum ştie toată Londra, inclusiv soţul ei. Ce-a sperat? A crezut că mă pedepseşte pentru că am părăsit-o dar acum va suferi înzecit. Întotdeauna lumea le învinovăţeşte pe femei, mai ales dacă sînt măritate.

- Cum a reacţionat soţul? l-a întrebat Marcus, practic. E adevărat că a ameninţat cu răzbunarea?

- Mă îndoiesc, mai ales că are de două ori vîrsta ei şi nu s-a mai atins de ea de ani buni. Nu e nici un risc să mă provoace doar ca să-i apere aşa-zisa onoare. Dacă ştia să fie discretă şi nu îl făcea să fie etichetat drept încornorat ar fi lăsat-o să facă ce dorea. În schimb ea a strigat în gura mare că a comis o indiscreţie. O proastă!

Simon Hunt îl privea calm.

- Mi se pare de-a dreptul interesant. Vorbeşti de parcă ar fi doar indiscreţia ei, nu şi a ta.

- Aşa şi este, a spus St. Vincent cu emfază. Eu am fost discret, ea nu. A clătinat din cap şi a oftat. N-ar fi trebuit să mă las sedus de ea.

- Ea te-a sedus? l-a întrebat sceptic Marcus.

- Jur pe ce am mai sfînt că... A făcut o pauză. Staţi puţin. De vreme ce eu nu am nimic sfînt trebuie să reformulez. Trebuie să mă credeţi că ea a pus totul la cale. Apărea oriunde mergeam, îmi lăsa bileţele să o vizitez la orice oră, asigurîndu-mă că nu mai avea nimic de-a face cu soţul ei. Eu nici măcar nu am dorit-o. Am ştiut chiar înainte să o ating că avea să mă plictisească de moarte. Dar nu o mai puteam refuza, aşa că i-am făcut o vizită. M-a întîmpinat în hol, goală. Ce era să fac?

- Să pleci? i-a sugerat Gideon zîmbind.

- Aşa ar fi trebuit, i-a răspuns St. Vincent. Dar nu am fost niciodată în stare să refuz o femeie care are chef de o

tăvăleală. Şi trecuse mult timp de cînd nu mă mai culcasem cu o femeie, cel puţin o săptămînă...

- E mult, o săptămînă? l-a întrerupt Marcus, ridicînd o sprînceană.

- Vrei să spui că nu este?

- Un bărbat care are timp să se culce cu o femeie mai des de o dată pe săptămînă e clar că nu e suficient de ocupat. Mai există şi alte responsabilităţi în afară de... A făcut o pauză, căutîndu-şi cuvintele. Şedinţele de sex. S-a uitat la Gideon, care era brusc preocupat de jarul lăsat de trabucul lui în scrumieră. Tu eşti un bărbat ocupat, Shaw. Afacerile tale se întind pe două continente. Sînt sigur că eşti de acord cu mine.

Shaw i-a zîmbit slab.

- Atîta vreme cît „şedinţele" mele de sex se limitează la soţia mea, care este din întîmplare şi sora ta, dă-mi voie să dau dovadă de bun simţ şi să-mi ţin gura.

- E păcat să laşi ceva minor ca bunul simţ să stea în calea unei conversaţii interesante. St. Vincent şi-a îndreptat privirea spre Simon Hunt care se încruntase. Vreau să aud şi părerea ta. Cît de des trebuie să faci dragoste cu o femeie? E chiar atît de impardonabil dacă o faci mai mult de o dată pe săptămînă?

Hunt s-a uitat la Marcus, cerîndu-şi scuze din priviri:

- Oricît aş ezita să fiu de acord cu St. Vincent...

Marcus a mîrîit:

- Se ştie că excesul de sex face rău sănătăţii, la fel ca excesul de mîncare sau băutură...

- Tocmai ai descris o seară perfectă, în opinia mea, Westcliff. Şi-a îndreptat din nou atenţia spre Simon. Cît de des faci dragoste cu soţia ta...

- Nu discut ce se întîmplă la mine în dormitor.

- Dar o faceţi mai des?

- Da, la naiba! a şoptit Hunt.

- Aşa şi trebuie, cînd ai o soţie atît de frumoasă, a rîs St. Vincent văzînd privirea ameninţătoare pe care i-o arunca Hunt. Nu te speria! Soţia ta este ultima femeie la care aş atenta. N-a chef să fac cunoştinţă cu pumnii tăi. Iar femeile măritate care sînt mulţumite de soţii lor nu m-au atras niciodată – mai ales cînd cele nefericite sînt o pradă atît de uşoară. S-a uitat din nou la Marcus. Se pare că e numai părerea ta, Westcliff. Valorile precum munca asiduă şi autodisciplina nu au nici o legătură cu trupul fierbinte al unei femei, în patul tău.

Marcus s-a încruntat:

- Există lucruri mai importante.

- Cum ar fi? l-a întrebat St. Vincent cu răbdarea unui tînăr rebel care ascultă sfaturile nedorite ale unui bunic decrepit. Bănuiesc că ai de gînd să spui „progresul social", sau ceva de genul acesta. Spune-mi, Westcliff, ce-ai alege dacă diavolul ţi-ar propune un tîrg? Toţii orfanii din Anglia să fie bine hrăniţi de-acum încolo, dar în schimb să nu te mai poţi culca niciodată cu o femeie. Ai alege orfanii sau mulţumirea personală?

- Nu răspund niciodată la întrebările ipotetice.

St. Vincent a izbucnit în rîs.

- Eram convins. Orfanii n-au avut noroc nici de data asta.

- N-am spus că... a început Marcus dar s-a oprit brusc. Nu contează. Mă aşteaptă oaspeţii. Puteţi continua această conversaţie inutilă sau mă puteţi însoţi.

- Vin cu tine, a spus imediat Hunt, ridicîndu-se de pe scaun. Cred că mă caută soţia mea.

- Şi a mea, a zis Shaw, ridicîndu-se la rîndul lui.

- Sper să mă ferească Dumnezeu şi să nu las vreodată vreo femeie să-mi pună verigheta pe deget... şi să mă prefac că-mi şi convine.

Era un sentiment pe care îl împărtăşea şi Marcus. Şi totuşi, în timp ce ieşeau din birou, Marcus nu s-a putut abţine să nu se întrebe cum de Simon Hunt, cel mai convins burlac din cîţi cunoscuse el – cu excepţia lui St. Vincent – părea atît de fericit în lanţurile căsniciei. Ştia cît de mult îşi preţuise el libertatea, era la curent cu numeroasele lui aventuri, aşa că îl uimea cu cîtă uşurinţă renunţase la toate. Şi asta pentru o femeie ca Annabelle, care la început i se păruse doar o femeie superficială, la vînătoare de soţi. Între cei doi se stabilise însă o legătură neobişnuit de intensă iar Marcus era obligat să recunoască faptul că Hunt alesese bine.

- Nici un regret? i-a şoptit lui Hunt, cu care mergea umăr la umăr, în timp ce Shaw şi St. Vincent veneau agale.

Hunt l-a privit întrebător. Era un bărbat înalt, brunet, care împărtăşea cu Marcus acelaşi interes pentru vînătoare şi sport.

- Pentru ce?

- Pentru că te laşi dus de nas de nevastă.

Hunt a clătinat din cap.

- În acest context nu cred că e vorba de nas, ci de un alt organ, Westcliff. Şi nu regret nici o clipă.

- Bănuiesc că din anumite privinţe e comod să fii însurat, a gîndit Marcus cu voce tare. Să ai aproape o femeie care să-ţi satisfacă nevoile, fără să mai spunem că o soţie te costă mai puţin decît o amantă. Apoi e problema moştenitorilor...

Hunt a rîs de efortul lui de a prezenta totul într-o lumină pragmatică.

- Eu nu pentru asta m-am însurat cu Annabelle. Şi deşi nu am făcut nişte calcule exacte pot să te asigur că nu mă costă mai ieftin decît o amantă. Iar moştenitorii au fost ultimul lucru la care m-am gîndit atunci cînd am cerut-o de soţie.

- Şi atunci de ce ai făcut-o?

- Ţi-aş spune, dar ceva mai devreme m-ai avertizat să nu... cum ai spus exact? Să nu poluez aerul cu sentimentalisme.

- Crezi deci că eşti îndrăgostit de ea.

- Nu cred, i-a răspuns relaxat Hunt. Chiar sînt.

Marcus a ridicat din umeri.

- Dacă asta face căsnicia să pară mai digerabilă, fie.

- Dumnezeule, Westcliff! Hunt l-a privit curios. Chiar nu ai fost niciodată îndrăgostit?

- Bineînţeles că am fost. Am găsit şi eu de-a lungul timpului anumite femei pe care să le prefer, fie pentru felul în care arătau, fie....

- Nu, nu... Nu mă referem la o persoană pe care să o „preferi". Ci la una care să te vrăjească, să te facă să o doreşti, să disperi, să tînjeşti...

Marcus i-a aruncat o privire dezaprobatoare.

- Nu am timp pentru asemenea prostii.

Rîsul lui Hunt l-a enervat.

- Înseamnă că dragostea nu va fi factorul decisiv atunci cînd te vei însura?

- Bineînţeles că nu. Căsătoria e un lucru prea important ca să iei decizii sub imperiul emoţiilor.

- Poate că ai dreptate, spuse repede Hunt. Poate cam prea repede, de parcă nu credea cu adevărat ce spusese. Un bărbat ca tine trebuie să-şi aleagă soţia după principii logice. Chiar mă interesează să văd cum te vei descurca.

Au ajuns la una din camerele de primire, acolo unde Livia îi îndemna cu tact pe oaspeţi să se îndrepte spre locul unde se servea masa. S-a încruntat la Marcus atunci cînd l-a văzut, pentru că o lăsase atît de mult singură. Westcliff a mai făcut cîţiva paşi şi a văzut că Mercedes şi Thomas Bowman erau chiar în dreapta lui.

A dat mîna cu Bowman, un bărbat tăcut, solid, cu o mustaţă care aducea cu o mătură, compensînd parcă lipsa părului din creştet. Atunci cînd se afla în societate Bowman era mereu distrat. Se vedea clar că ar fi preferat să facă altceva. Numai atunci cînd se discutau afaceri de orice gen devenea brusc foarte atent.

- Bună seara, a murmurat Marcus şi a făcut o plecăciune în faţa lui Mercedes. Aceasta era o femeie slabă şi tăioasă, cu încheieturi subţiri şi o agresivitate mascată cu greu. Vă rog să-mi acceptaţi scuzele pentru că nu v-am putut întîmpina după-amiază. Şi permiteţi-mi să vă spun cît de mult mă bucur să vă revăd aici, la Stony Cross Park.

- Sîntem încîntaţi, milord, a ciripit Mercedes, să ne aflăm din nou pe acest superb domeniu. Nu e nevoie să vă cereţi scuze pentru după-amiază. Înţelegem că un bărbat important ca dumneavoastră are o mulţime de responsabilităţi şi nu e complet stăpîn pe timpul lui. A făcut un gest: le văd pe cele două frumoase fiice ale noastre. Le-a făcut un semn scurt să se apropie: fetelor! Fetelor! Uitaţi cine a venit! Veniţi să staţi de vorbă cu lordul Westcliff!

Marcus nici n-a tresărit, deşi cei aflaţi în apropiere ridicaseră dezaprobator cîte o sprînceană. Le-a văzut pe surorile Bowman, complet transformate după tăvăleala încasată mai devreme prin praf, după grajduri. Privirea i-a rămas aţintită pe Lillian, care purta o rochie verde-pal cu cîte un clips minuscul, auriu, pe umeri. Şi-a imaginat cum

i-le desfăcea şi lăsa rochia să cadă la pămînt, dezvelindu-i umerii, sînii...

Şi-a ridicat cu greu privirea spre chipul lui Lillian. Părul ei blond era ridicat într-un coc complicat care părea prea greu pentru a fi susţinut de gîtul subţire. Pentru că avea faţa complet descoperită, ochii îi semănau cu cei ai unei feline mai mult decît de obicei. Ea i-a întors privirea şi obrajii i s-au colorat uşor. Era evident că nu-şi dorea cîtuşi de puţin să traverseze camera spre ei, iar Marcus nu o putea învinovăţi.

- Nu e cazul să le deranjăm, doamnă Bowman, a murmurat el. Par să discute cu prietenele lor.

- Prietene! a exclamat Mercedes. Dacă vă referiţi la Annabelle Hunt, să ştiţi că eu nu...

- Îl apreciez enorm pe Simon Hunt, a spus Marcus privind-o în ochi.

Mercedes a pălit, descumpănită, dar şi-a revenit rapid.

- Dacă asta v-a fost alegerea, domnule, nu pot decît să o respect. De fapt, am fost mereu convinsă că...

- Westcliff, a întrerupt-o Bowman, prea puţin interesat de fiicele lui sau de prietenele acestora. Cînd crezi că vom avea răgaz să discutăm afacerile de care ţi-am pomenit în ultimele mele scrisori?

- Mîine, dacă doriţi, i-a răspuns Marcus. Am organizat o partidă de călărie, foarte devreme, urmată de micul dejun.

- Voi sări peste plimbare. Ne vedem la micul dejun.

Şi-au dat din nou mîna iar Marcus s-a îndepărtat cu o plecăciune scurtă. Alţi oaspeţi i-au reclamat imediat atenţia. Curînd li s-a alăturat şi lady Westcliff, mama lui Marcus. Era pudrată excesiv, avea o coafură elaborată şi bijuterii masive la încheieturi, pe degete şi la urechi. Chiar şi mînerul bastonului îi strălucea, fiind împodobit şi el cu

diamante. Unele femei ajunse la vîrsta ei păreau scorţoase dar aveau o inimă de aur. Nu era cazul contesei de Westcliff. Inima ei – dacă avea într-adevăr una – nu era cu siguranţă din aur sau din alt material maleabil. Fizic vorbind, contesa nu era o frumuseţe şi nici nu fusese vreodată. Dacă renunţa la podoabe şi se schimba într-o rochie obişnuită, cu şorţ, putea fi confundată cu uşurinţă cu o lăptăreasă vîrstnică. Avea faţa rotundă, gura mică, ochi de pasăre şi un nas obişnuit, atît ca formă cît şi ca dimensiune. Se distingea însă prin aerul de permanentă nemulţumire. Era ca un copil care îşi deschide cadoul şi vede că a primit aceeaşi jucărie ca anul trecut.

- Bună seara, doamnă, i-a spus Marcus mamei sale. Sîntem onoraţi că ai ales să ni te alături astă-seară. Contesa evita de obicei dineurile cu mulţi invitaţi, preferînd să ia cina sus, într-una din camerele private. În seara aceea, însă, se hotărîse să facă o excepţie.

- Am vrut să văd dacă e vreun musafir interesant în toată această adunătură, i-a răspuns acru contesa, privind cu un aer regal prin încăpere. Din cîte văd, însă, ai invitat aceiaşi nătîngi ca de obicei.

- Aş vrea să-ţi păstrezi părerile pentru tine, cel puţin pînă cînd îi vei cunoaşte pe cîţiva din ei, i-a răspuns Marcus gîndindu-se la surorile Bowman. Pretenţioasa lui mamă avea să găsească precis numeroase motive de nemulţumire la adresa celor două fete.

Marcus a însoţit-o pe contesă la masă, fiind urmaţi de ceilalţi, în ordinea rangului. Mesele de la Stony Cross Park erau renumite pentru abundenţă, iar aceasta nu făcea excepţie. S-au servit opt feluri de mîncare: peşte, vînat, vită şi pui, iar la fiecare fel de mîncare adus la masă erau schimbate şi aranjamentele florale. Cina a început cu supă

de broască țestoasă, urmată de somon cu capere, biban cu smîntînă și un alt sortiment de pește cu un sos delicat de creveți. S-au servit mai apoi căprioară cu ardei, șuncă învelită în ierburi aromate, cartofi dulci cu sos și friptură crocantă de cocoș. Și tot așa, pînă cînd oaspeții s-au ghiftuit, cu fețele roșii din cauza vinului pe care servitorii atenți nu-l lăsau să se sfîrșească din pahare. Cina s-a încheiat cu platouri cu plăcintă cu brînză și alune, budincă de lămîie și diverse sufleuri.

Marcus s-a abținut de la desert. A sorbit din paharul de vin de Porto, aruncînd priviri furișe spre Lillian Bowman. În rarele momente de tăcere Lillian părea o prințesă, dar în clipa în care deschidea gura, gesticula cu tacîmurile și îi întrerupea pe ceilalți, orice aparență de regalitate dispărea. Lillian era prea directă, mult prea convinsă că ceea ce spunea ea îi interesa pe toți ceilalți. Nu făcea nici cel mai mic efort să pară interesată de părerile altora și părea incapabilă să trateze pe cineva cu deferență.

După ce domnii au fost serviți cu un ultim pahar de Porto iar doamnele cu cîte un ceai, invitații s-au dispersat. Cînd a străbătut holul principal, însoțit de soții Hunt și de alți cîțiva, Marcus a observat că Annabelle se purta cam straniu. Mergea atît de aproape de el încît coatele li se atingeau mereu și își făcea vînt cu mișcări ample, trimițînd palele de aer spre el. A privit-o curios și a întrebat-o:

- Ți se pare prea cald?

- Da... Nu-i așa?

- Nu. I-a zîmbit, întrebîndu-se de ce Annabelle se oprise brusc și îl privea cercetător.

- Nu simți nimic?

Marcus a clătinat din cap, amuzat:

- Ce anume ar trebui să simt, dacă-mi este permis să întreb?

- Oh, nimic. Mă gîndeam că poate ai remarcat ceva schimbat la mine.

Marcus a privit-o scurt, impersonal:

- Ţi-ai schimbat coafura, a mers el pe ghicite. Avea două surori şi învăţase demult că atunci cînd era întrebat dacă observase ceva, de obicei avea legătură cu părul lor. I se părea destul de nepotrivit să discute despre asta cu soţia celui mai bun prieten, dar probabil că Annabelle îl privea ca pe un frate.

- Aşa este, a zîmbit Annabelle. Iartă-mă dacă mă port ciudat. Am băut prea mult vin.

Marcus a izbucnit în rîs:

- Poate că aerul nopţii îţi va limpezi mintea.

Simon Hunt auzise ultima lui remarcă. Şi-a luat soţia de talie şi a sărutat-o pe tîmplă:

- Vrei să ieşim puţin pe terasă?

- Da, mulţumesc.

Deşi Annabelle nu putea să vadă expresia soţului ei, Marcus a observat-o imediat, întrebîndu-se de ce Hunt părea dintr-o dată ca scos din minţi.

- Scuză-ne, Westcliff, i-a şoptit Hunt şi şi-a împins neceremonios soţia, obligînd-o să se grăbească şi să ţină pasul cu el.

Marcus i-a urmărit clătinînd din cap.

- Nimic. Absolut nimic, a spus Daisy cu tristeţe cînd a ieşit în hol, însoţită de Lillian şi Evie. Am stat între doi domni care nu s-au arătat cîtuşi de puţin interesaţi de mine. Fie parfumul nu e bun, fie amîndoi au nervii olfactivi distruşi.

Evie o privea încurcată:

- Mă tem că nu s-sînt prea familiarizată cu acest c-cuvînt...

- Ai fi, dacă tatăl tău ar avea o fabrică de săpun, i-a răspuns sec Lillian. Înseamnă că nu au simţul mirosului.

- Aha. Nici partenerii mei nu m-au observat. La t-tine cum a fost, Lillian?

- La fel, i-a răspuns Lillian, frustrată. Bănuiesc că parfumul nu are nici un efect, pînă la urmă. Eram însă atît de sigură că a avut asupra lui Westcliff...

- Ai mai stat vreodată atît de aproape de el? a întrebat-o Daisy.

- Bineînţeles că nu!

- Înseamnă că apropierea de tine l-a făcut să-şi piardă capul.

- Da, este evident, a spus Lillian sarcastică. Sînt o cuceritoare renumită.

Daisy a izbucnit în rîs.

- Nu-ţi subaprecia farmecele, draga mea. După părerea mea, Westcliff s-a arătat întotdeauna...

Părerea ei a rămas însă neauzită, pentru că fetele l-au văzut chiar atunci pe Westcliff, sprijinit cu un umăr de una dintre coloanele holului, într-o postură relaxată. Chiar şi aşa, atitudinea rămînea poruncitoare. Totul la el, de la felul arogant în care îşi ţinea capul pînă la atitudinea care emana încredere, totul era rezultatul multor generaţii educate în stil aristocrat. Lui Lillian îi venea să-l pocnească.

El a întors capul şi s-a uitat la cele trei fete cu un interes politicos, înainte s-o fixeze cu privireá pe Lillian. Uitătura lui nu mai avea nimic politicos, căpătînd aerul unui animal de pradă. Lillian simţea că se sufocă. Îşi amintea cît de ferm îi era trupul ascuns de hainele impecabil croite.

- E î-îngrozitor, a şoptit Evie. Lillian a privit-o amuzată.

- E doar un bărbat, draga mea. Şi sînt sigură că-şi trage pe el pantalonii ca toţi ceilalţi.

Daisy a izbucnit în rîs, dar Evie părea scandalizată.

Spre surpriza lui Lillian, Westcliff s-a îndreptat spre ele.

- Bună seara, doamnelor. Sper că v-a plăcut cina.

Evie amuţise. A reuşit doar să dea din cap, în timp ce Daisy i-a răspuns:

- A fost extraordinară, domnule.

- Mă bucur. Deşi li se adresa lui Evie şi Daisy, nu-şi dezlipea privirea de la Lillian.

- Domnişoară Bowman, domnişoară Jenner... Vă rog să mă scuzaţi, dar aş dori să vă răpesc prietena pentru o discuţie în particular. Cu permisiunea voastră...

- Nici o problemă, i-a răspuns imediat Daisy, zîmbindu-i cu subînţeles lui Lillian.

- Mulţumesc. I-a întins grav braţul lui Lillian. Te rog, domnişoară Bowman.

Lillian l-a luat de braţ, simţindu-se ciudat de fragilă în timp ce era condusă pe holul lung. Tăcerea dintre ei era stînjenitoare. Westcliff o provocase mereu, însă de data aceasta reuşise să o facă să se simtă vulnerabilă – şi nu-i plăcea deloc asta. Ajunşi la adăpostul unei coloane masive el s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre ea. Lillian i-a dat imediat drumul la braţ.

Gura lui era chiar deasupra gurii ei iar trupurile li se potriveau perfect. Pulsul ei s-a accelerat iar pielea i s-a înfierbîntat de parcă ar fi stat aproape de foc. Westcliff a privit-o pe sub genele lungi care îi adumbreau ochii întunecaţi şi a observat că se îmbujorase.

- Domnişoară Bowman, i-a şoptit el, te asigur că nu ai motive să te temi de mine, în ciuda celor întîmplate după-amiază. Dacă eşti de acord, aş vrea să stăm de vorbă

într-un loc în care să nu fim deranjaţi.

- Bineînţeles, i-a răspuns Lillian cu mult calm. Urma să se întîlnească pe ascuns cu el. Părea o întîlnire de îndrăgostiţi – dar nu era aşa. Cu toate acestea nu şi-a putut reprima un fior. Unde ne vedem?

- Camera unde se serveşte micul dejun dă spre o seră de portocali.

- Da, o ştiu.

- Ne vedem în cinci minute?

- Bine. I-a aruncat o privire senină, de parcă ar fi fost obişnuită cu asemenea întîlniri clandestine. O iau eu înainte. S-a îndepărtat, simţindu-i privirea aţintită pe spate şi a ştiut că el n-a scăpat-o din ochi nici o clipă.

CAPITOLUL 6

Cînd Lillian a intrat în sera de portocali a fost copleşită de mirosul de... portocali, care alături de lămîi, dafini şi mirt, îşi împrăştiau aromele extravagante în aerul călduţ. Pardoseala clădirii dreptunghiulare era presărată cu guri metalice prin care pătrundea căldura produsă de sobele aflate cu un nivel mai jos. Prin tavanul şi pereţii din sticlă se strecura lumina stelelor.

Oranjeria nu era deloc luminată. Doar cîteva torţe aflate în afara ei erau aprinse. Lillian a auzit zgomot de paşi şi s-a întors imediat să vadă cine era. Probabil că Westcliff i-a simţit nesiguranţa, pentru că i-a spus cu voce joasă:

- Sînt doar eu. Dacă vrei să ne vedem în altă parte...

- Nu, l-a întrerupt Lillian, amuzată că unul dintre cei mai puternici bărbaţi din lume se referea la propria-i persoană cu cuvintele „doar eu". Îmi place aici. E încăperea mea preferată din tot conacul.

- Şi a mea, a spus el şi s-a apropiat încet. Pentru mai multe motive, dar în special pentru că oferă intimitate.

- Nu prea ai parte de intimitate, nu-i aşa? Oamenii vin şi pleacă mereu de la Stony Cross Park...

- Reuşesc să-mi petrec destul timp în singurătate.

- Şi ce faci atunci cînd eşti singur?

- Citesc, mă plimb şi cîteodată înot în rîu.

Lillian era fericită că era întuneric şi că el nu o văzuse roşind, imaginîndu-şi trupul lui gol alunecînd prin apă.

Westcliff i-a sesizat stînjeneala, văzînd că tăcea, dar a pus-o pe seama unui motiv greşit:

- Trebuie să-mi cer scuze pentru cele întîmplate mai devreme. Nu am nici o explicaţie pentru purtarea mea. A fost un moment de nebunie care nu se va repeta.

Lillian s-a încordat la auzul cuvîntului „nebunie".

- Îţi accept scuzele.

- Vreau să te asigur că nu te găsesc deloc dezirabilă.

- Am înţeles. Ajunge, domnule.

- Nici dacă am fi singuri pe o insulă pustie nu te-aş atinge.

- Sînt complet lămurită. Nu e cazul să mai insişti.

- Vreau să fie clar că a fost doar o nechibzuinţă din partea mea. Care nu se va mai repeta, pentru că nu eşti genul meu de femeie.

- Bine.

- De fapt...

- Ai fost destul de clar, milord, l-a întrerupt Lillian. Dar aşa cum spune tata, orice căinţă, oricît de sinceră ar fi îşi are preţul ei.

- Preţ? a privit-o întrebător Westcliff.

- Da, domnule. E foarte uşor să înşiri cîteva cuvinte şi gata, nu-i aşa? Dacă ai regreta cu adevărat ai încerca să te revanşezi.

- Dar nu am făcut decît să te sărut, a protestat el.

- Împotriva voinţei mele, a punctat Lillian, adoptînd o mină de demnitate rănită. Poate că există femei care să-şi dorească asemenea atenţii romantice din partea ta, dar eu nu mă număr printre ele. Şi nu sînt obişnuită să fiu luată pe sus şi sărutată cu forţa...

- Mi-ai răspuns la sărut! a ripostat Westcliff, încruntat.

- Nu e adevărat!

- Eşti... Dîndu-şi seama că nu avea rost să se certe cu ea, Westcliff s-a oprit, înjurînd printre dinţi.

- Sînt însă dispusă să uit şi să iert, a continuat ea pe un ton dulce, dacă... A făcut deliberat o pauză.

- Dacă?

- Dacă accepţi să-mi faci o mică favoare.

- Care?

- Să o rogi pe mama ta să ne ajute pe mine şi pe sora mea, în sezonul următor.

El a făcut ochii mari, ca şi cum ceea ce-i cerea depăşea limitele raţiunii.

- Nu.

- Ne poate da şi cîteva lecţii legate de eticheta britanică...

- Nu.

- Avem nevoie să ne prezinte cineva, a insistat Lillian. Nici eu nici sora mea nu ne vom face loc în societate altfel. Contesa are o mare influenţă, este respectată, iar girul ei ne va asigura succesul. Sînt sigură că poţi găsi o modalitate să o convingi să...

- Regina Victoria însăşi n-ar reuşi să aducă două sălbatice ca voi pe drumul respectabilităţii, a întrerupt-o cu răceală Westcliff. Este imposibil. Şi oricît aş vrea să-i fac pe plac tatălui tău, nu-i pot cere mamei mele să treacă prin iadul pe care sînteţi în stare să-l creaţi voi două.

- Ştiam că vei spune asta. Lillian se întreba în gînd dacă merita să-şi asculte instinctele şi să riste atît de mult. Să fi fost oare parfumul în stare să-şi exercite magia asupra lui Westcliff, deşi experimentul celorlalte fete eşuase? Dacă nu reuşea avea să se facă iremediabil de rîs. A inspirat adînc şi a făcut un pas spre el. Foarte bine. Nu-mi laşi de ales. Dacă nu vrei să mă ajuţi voi spune în gura mare ce

s-a întîmplat după-amiază. Iar oamenii se vor distra pe seama faptului că lordul Westcliff cel stăpîn pe sine nu şi-a putut înfrîna dorinţele în faţa unei americance zăpăcite şi fără maniere. Iar tu nu vei putea nega, pentru că tu nu minţi niciodată.

Westcliff a ridicat o sprînceană şi i-a aruncat o privire care ar fi trebuit să o îngheţe pe loc.

- Îţi supraestimezi puterea de atracţie, domnişoară Bowman.

- Da? Dovedeşte-mi.

- Cum?

Chiar şi acum, după ce se îmbărbătase, Lillian a ezitat înainte să-i răspundă:

- Pune-ţi mîinile în jurul taliei mele, ca mai devreme. Te provoc. Să vedem dacă de data aceasta reuşeşti să te controlezi.

În privirea lui a citit cît de patetică i se părea provocarea ei.

- Nu ştiu cum să-ţi mai spun, domnişoară Bowman. Nu te doresc... Ce s-a întîmplat mai devreme a fost o greşeală. Care nu se va repeta. Acum te rog să mă scuzi, mă aşteaptă musafirii...

- Laşule!

Westcliff se întorsese cu spatele dar la auzul cuvîntului s-a răsucit şi a privit-o cu furie. Lillian şi-a dat seama că nimeni nu mai îndrăznise să-i aducă o asemenea acuzaţie.

- Ce-ai spus?

Şi-a adunat tot curajul ca să-i susţină privirea:

- E clar că ţi-e frică să mă atingi. Te temi că nu vei reuşi să te înfrînezi.

El şi-a luat ochii de la ea şi a clătinat din cap. Cînd a privit-o din nou, în ochi îi strălucea ostilitatea:

- Îţi este chiar atît de greu să înţelegi că nu-mi doresc să te ţin în braţe?

Lillian şi-a dat seama că nu ar fi făcut atîta caz dacă ar fi fost încrezător în puterea lui de autocontrol. Încurajată de acest gînd, s-a apropiat de el şi i-a simţit trupul tensionîndu-se:

- Nu e vorba dacă vrei sau nu. Ci dacă îmi vei mai da drumul din îmbrăţişare.

- Eşti incredibil!

Lillian a rămas nemişcată, aşteptînd să vadă cum va reacţiona. Cînd el a venit lîngă ea, zîmbetul i s-a şters de pe chip şi inima a început să-i bată nebuneşte. Nu-i dăduse de ales: trebuia să-i demonstreze că se înşela. Iar dacă acesta era adevărul, ea nu va mai îndrăzni niciodată să-l privească în ochi. *Ar fi bine ca parfumul să-şi facă efectul, domnule Nettle,* şi-a spus în gînd.

Cu gesturi încete, Westcliff a luat-o în braţe. Lillian a simţit că se sufoca. Cînd a lipit-o de el, sîngele i s-a înfierbîntat. Mîinile ei căutau un punct de sprijin şi s-au lipit de o parte şi de alta a spatelui lui.

- Asta ai vrut? i-a şoptit el la ureche.

Lillian s-a înfiorat simţindu-i respiraţia fierbinte în păr. A dat din cap în semn de răspuns, convinsă că pierduse partida. Westcliff avea să-i arate acum cît de uşor îi era să-i dea drumul din îmbrăţişare, după care ar fi devenit pe vecie subiectul batjocorii lui.

- Poţi să-mi dai drumul, acum, a murmurat ea.

Dar Westcliff nu s-a mişcat. Şi-a plecat capul mai aproape de ea şi a inspirat adînc, de cîteva ori, urmărindu-i linia gîtului. *Parfumul,* şi-a spus ea, uimită. Deci nu fusese doar imaginaţia ei. Magia funcţiona din nou. Dar de ce numai cu Westcliff? De ce...

Gîndurile i-au zburat atunci cînd el a strîns-o şi mai tare, făcînd-o să se arcuiască în îmbrăţişare.

- La naiba! a şoptit Westcliff. Înainte ca Lillian să înţeleagă ce se petrecea, el a sprijinit-o de cel mai apropiat perete. Privirile lui fierbinţi rătăceau de la ochii ei miraţi la buzele întredeschise. Lupta tăcută a mai durat o clipă. Brusc, el a cedat şi şi-a lipit buzele de buzele ei.

A sărutat-o cu blîndeţe, de parcă gura ei ar fi fost o delicatesă exotică pe care o savura. Lillian a simţit că i se muiau genunchii. Acesta era Westcliff, şi-a repetat în gînd. Westcliff, bărbatul pe care îl ura... dar cînd sărutul a devenit mai intens nu s-a putut abţine să nu-i răspundă. S-a ridicat instinctiv pe vîrfuri iar locul dintre coapse i s-a lipit de şliţul pantalonilor lui. Cînd şi-a dat seama a roşit şi a încercat să se desprindă de el, dar nu a lăsat-o. Mîna i s-a încleştat ferm pe spatele ei, în timp ce gura lui o devora cu senzualitate, o explora... Abia dacă mai putea respira. A oftat atunci cînd i-a simţit mîna rămasă liberă căutîndu-i decolteul.

- Vreau să te simt, i-a şoptit Westcliff. Vreau să te sărut peste tot...

Sînii o dureau sub apăsarea corsetului. A simţit dorinţa nebunească să şi-l smulgă şi să-l roage să o aline cu gura şi cu mîinile. Şi-a trecut degetele prin părul lui în timp ce el continua să o sărute febril, pînă cînd gîndurile i-au devenit incoerente şi a început să tremure de dorinţă.

Cu o mişcare bruscă, Westcliff s-a smuls din îmbrăţişare. Respirînd sacadat, s-a întors cu spatele la ea, încleştînd pumnii. După un timp, Lillian şi-a revenit suficient ca să poată vorbi. Parfumul îşi făcuse efectul. Chiar prea bine.

- Ei bine, cred că am obţinut răspunsul la toate întrebările. În privinţa mamei tale...

Westcliff nici nu a privit-o.

- Mă mai gîndesc, a mormăit şi a ieşit în trombă din oranjerie.

CAPITOLUL 7

- Ce ţi s-a întîmplat, Annabelle? a întrebat-o Lillian a doua zi de dimineaţă, alăturîndu-se celorlalte prietene care erau aşezate la cea mai îndepărtată masă de pe terasă. Arăţi îngrozitor. De ce nu eşti în costumul de călărie? Credeam că ieşim la plimbare. Şi de ce ai dispărut atît de brusc aseară? Nu-ţi stă în fire să pleci fără să spui...

- N-am avut de ales, a spus evaziv Annabelle, ţinînd strîns între degete ceaşca delicată din porţelan. Era palidă, avea cearcăne şi părea obosită. A sorbit din ceai, după care a continuat: e din cauza parfumului tău nenorocit... cînd l-a simţit parcă a înnebunit.

Şocată, Lillian a încercat să înţeleagă:

- A... a avut efect asupra lui Westcliff? a reuşit ea să întrebe.

- Dumnezeule! Nu asupra lui! Annabelle şi-a frecat ochii obosiţi. Lui puţin i-a păsat cum miroseam. Bărbatul meu în schimb a înnebunit complet. După ce a mirosit parfumul m-a luat pe sus, m-a dus în cameră şi... e suficient să vă spun că n-am închis ochii toată noaptea. Toată noaptea, a repetat ea cu emfază.

- Şi ce aţi făcut? a întrebat-o Daisy.

Lillian, care se simţea uşurată că nu lordul Westcliff fusese cel care se simţise atras de Annabelle şi-a privit dezaprobator sora:

- Tu ce crezi că au făcut? Au jucat dame?

- Oh, a înţeles în sfîrşit şi Daisy. A privit-o cu curiozitate. Aveam impresia că îţi plăcea... ce faci... cu Hunt.

- Da, bineînţeles, dar... Annabelle a făcut o pauză, roşind. Dar cînd un bărbat este atît de excitat... S-a oprit, dîndu-şi seama că pînă şi Lillian o asculta cu interes. În general, Annabelle era destul de deschisă, dar nu şi atunci cînd venea vorba de viaţa ei intimă. A spus în şoaptă: să zicem doar că soţul meu nu are nevoie de nici o licoare care să-i crească şi mai mult apetitul.

- Eşti sigură că parfumul a fost de vină? a întrebat-o Lillian. Poate că altceva l-a stîrnit...

- A fost parfumul, a spus Annabelle cu convingere.

Atunci a intervenit şi Evie, care părea nedumerită.

- Dar d-de ce nu şi pe Westcliff, atunci cînd a stat lîngă el? De ce d-doar pe soţul tău şi pe nimeni altcineva?

- Şi de ce pe noi nu ne-a remarcat nimeni? Nici pe mine, nici pe Evie, a continuat Daisy, nemulţumită.

Annabelle şi-a mai turnat un ceai şi a amestecat cu atenţie zahărul în ceaşcă. A privit-o pe Lillian:

- Dar pe tine, draga mea? Te-a remarcat cineva?

- De fapt... Lillian îşi studia cu atenţie conţinutul ceştii. Westcliff. Din nou. Ce noroc am şi eu! Am descoperit un afrodiziac, iar acesta are efect doar asupra bărbatului pe care îl disprețuiesc.

Annabelle s-a înecat iar Daisy şi-a astupat gura cu mîna ca să-şi mascheze rîsul.

- Îmi imaginez cît de supărat trebuie să fie Westcliff pentru că e atras de tine, după ce v-aţi certat de atîtea ori!

- I-am spus că-şi poate repara greşelile cerîndu-i mamei lui să ne ajute.

- Minunat! a exclamat Daisy. A fost de acord?

- Se mai gîndeşte.

Annabelle s-a sprijinit gînditoare de braţul fotoliului.

– Nu înţeleg... De ce parfumul are efect doar asupra lui Hunt şi Westcliff? Şi de ce nu a avut asupra lordului atunci cînd m-am dat eu cu el, în timp ce tu...

- Poate că în asta constă m-magia, şi-a dat cu presupusul Evie. Te a-ajută să-ţi găseşti adevărata iubire.

- Prostii! a exclamat Lillian. Westcliff nu e adevărata mea dragoste! E un măgar arogant cu care nu am reuşit niciodată să port o discuţie civilizată! Iar femeia care va avea nenorocul să se mărite cu el va putrezi aici, în Hampshire, dîndu-i socoteală pentru oricare gest al ei. Nu, mulţumesc, nu e de mine.

- Lordul Westcliff nu e genul gentilomului de ţară, i-a răspuns Annabelle. Locuieşte destul de mult timp în casa lui din Londra şi este invitat pretutindeni. Cît priveşte atitudinea lui superioară – aici nu te pot contrazice. Pot însă să-ţi spun că atunci cînd îl cunoşti mai bine, cînd lasă garda jos, ştie să fie şi foarte plăcut.

Lillian a clătinat din cap cu încăpăţînare.

- Dacă parfumul îl atrage doar pe Westcliff, nu mă mai dau cu el.

- În nici un caz! a făcut Annabelle ochii mari. Credeam că vrei să continui să-l torturezi.

- Mai dă-te, te rog! a intervenit Daisy. Nu avem nici o dovadă că doar el poate fi sedus de parfum.

Lillian s-a uitat la Evie care îi zîmbea slab.

- Să o fac? a întrebat ea iar Daisy a dat din cap. Foarte bine. Dacă am şansa să-l chinui pe Westcliff nu trebuie să o ratez. A scos sticluţa din buzunarul rochiei de călărie. Mai vrea cineva să încerce?

Annabelle a răspuns repede:

- Nu. Ţine-l departe, foarte departe de mine.

Celelalte întinseseră deja mîinile. Lillian a rîs şi i-a dat-o lui Daisy, care şi-a turnat cîteva picături generoase pe încheieturi şi în spatele urechilor.

- Gata, a spus Daisy satisfăcută. Mi-am dat de două ori mai mult decît aseară. Dacă adevărata mea dragoste e pe aproape va veni în fugă la mine.

Evie şi-a dat şi ea cu parfum pe gît.

- Chiar dacă nu va avea efect, a spus ea, miroase frumos.

Lillian a pus sticluţa la loc în buzunar şi s-a ridicat. Şi-a netezit rochia de călărie de culoarea ciocolatei, a cărei parte mai lungă era ridicată şi prinsă cu un nasture, ca să nu o împiedice la mers. Atunci cînd era călare, fusta era lăsată în jos, acoperindu-i picioarele, aşa cum se cuvenea.

- E ora la care se adună călăreţii la grajduri. Le-a privit întrebător pe prietenele ei. Nu veniţi nici una?

Annabelle i-a aruncat o privire elocventă:

- Nu după noaptea trecută.

- Eu nu călăresc prea bine, s-a scuzat Evie.

- Nici eu şi nici Lillian, a spus Daisy certîndu-şi din priviri sora mai mare.

- Ba eu călăresc la fel de bine ca un bărbat, a protestat Lillian.

- Doar atunci cînd călăreşti ca un bărbat! a ripostat Daisy. Văzînd că Annabelle şi Evie erau nedumerite, le-a explicat: acasă, la New York, Lillian şi cu mine călărim aşa cum o fac bărbaţii. E mai sigur şi mult mai confortabil. Părinţii noştri nu au nimic împotrivă, atîta vreme cît o facem doar pe proprietatea noastră. Am călărit de cîteva ori şi în compania domnilor, dar atunci am călărit pe o parte şi nu sîntem prea pricepute. Lillian sare excelent

atunci cînd călăreşte bărbăteşte, dar nu a încercat să sară şi atunci cînd călăreşte pe o parte. Centrul de echilibru este altul, nu foloseşti aceiaşi muşchi, iar terenul de sărituri de la Stony Cross Park...

- Şşt, Daisy, a şoptit Lillian.

- ... va fi o provocare, şi sînt foarte sigură că...

- Taci, s-a răstit Lillian la ea.

-... sora mea îşi va frînge gîtul, a terminat Daisy fraza, privind-o pe Lillian în ochi.

Annabelle părea tulburată.

- Lillian, draga mea...

- Trebuie să plec. Nu vreau să întîrzii.

- E un lucru cunoscut că terenul de sărituri de aici nu este pentru novici.

- Nu sînt o novice, a spus Lillian printre dinţi.

- Există cîteva sărituri dificile, cu bare foarte rigide. Simon m-a luat cu el odată, imediat ce a fost amenajat, şi mi-a arătat cum să abordez fiecare săritură. Chiar şi aşa mi s-a părut extrem de greu. Iar dacă poziţia nu e cea corectă...

- Nu voi păţi nimic, a întrerupt-o Lillian. Dumnezeule, Annabelle, nu te ştiam atît de fricoasă.

- Chiar e necesar să te expui pericolului?

- Ştii foarte bine că nu mă dau înapoi atunci cînd e vorba de o provocare.

- E o calitate admirabilă, draga mea, i-a răspuns cu blîndeţe Annabelle. Numai să nu fie inutilă.

Era pentru prima oară că discutau în contradictoriu atît de vehement.

- Uite ce e, i-a răspuns Lillian nerăbdătoare. Dacă voi cădea îţi dau voie să mă săpuneşti zdravăn. O să ascult fiecare cuvîntel. Dar nimeni nu mă va împiedica să călăresc azi.

S-a întors pe călcîie şi s-a îndepărtat, auzind exclamaţia de disperare scoasă de Annabelle şi murmurul resemnat al lui Daisy:

- La urma-urmei, e gîtul ei...

După plecarea ei, Daisy a privit-o pe Annabelle şi s-a scuzat:

- Îmi pare rău. Nu a vrut să fie răutăcioasă. O cunoşti prea bine.

- Nu trebuie să-ţi ceri tu scuze, i-a răspuns Annabelle. Însă lui Lillian o să-i pară rău, cu siguranţă.

Daisy a ridicat din umeri.

- Există momente cînd sora mea trebuie să suporte consecinţele acţiunilor sale. Unul din lucrurile care îmi plac mult la ea este că recunoaşte atunci cînd a greşit şi reuşeşte să facă haz de necaz.

- Şi eu o ador, Daisy, i-a răspuns Annabelle. Atît de mult încît nu pot să o las să se arunce cu ochii închişi în pericol. E evident că nu înţelege cît de periculoase pot fi aceste sărituri. Westcliff este un călăreţ experimentat şi a amenajat terenul de sărituri conform nivelului lui. Chiar şi soţul meu, care e un bun călăreţ, spune că terenul e o provocare. Iar Lillian nu e obişnuită să călărească pe o parte... S-a încruntat. Gîndul că ar putea să cadă şi să se rănească, chiar să moară, e de nesuportat.

Evie a intervenit cu blîndeţe:

- Domnul H-Hunt e pe terasă. C-chiar lîngă uşă.

Toate trei şi-au întors privirea spre soţul lui Annabelle, care era îmbrăcat în costumul de călărie. Era însoţit de trei bărbaţi care rîdeau de ceva ce le spusese. Hunt era un om de lume şi toţi cei care se adunau de obicei la Stony Cross Park îl plăceau. Cu un zîmbet cinic i-a privit pe oaspeţii aşezaţi la mesele de afară, în timp ce servitorii forfoteau

printre ei, ducînd tăvi cu mîncare şi carafe cu suc proaspăt de fructe. Expresia i s-a schimbat cînd a dat cu ochii de Annabelle, cinismul transformîndu-se într-o infinită tandreţe. Daisy a tresărit. Parcă trecuse ceva prin aer, care îi lega pe cei doi cu un fir nevăzut.

- Scuzaţi-mă vă rog, a murmurat Annabelle şi s-a ridicat. S-a apropiat de soţul ei care i-a luat mîna şi i-a sărutat-o. A privit-o în ochi, fără să-i dea drumul mîinii, aplecîndu-şi capul spre ea.

- Crezi că îi povesteşte despre Lillian? a întrebat-o Daisy pe Evie.

- Sper.

- Trebuie să dea dovadă de discreţie. Dacă e confruntată, Lillian poate deveni încăpăţînată ca un catîr.

- Îmi imaginez că Hunt va fi circumspect. Doar e un abil negociator cînd vine vorba de afaceri, nu-i aşa?

- Ai dreptate, i-a răspuns Daisy, simţindu-se deodată mai bine. Şi e obişnuit cu Annabelle, care este şi ea foarte temperamentală. În timp ce stăteau de vorbă, Daisy a remarcat că se întîmpla ceva ciudat cu Evie, atunci cînd erau doar ele două... Evie părea să se relaxeze şi nu se mai bîlbîia.

- Ce crezi că se întîmplă de fapt între ei? Între Lillian şi Westcliff, vreau să spun.

Daisy a zîmbit şiret, deşi era uşor îngrijorată pentru sora ei.

- Cred că pe Lillian a speriat-o ieri gîndul că l-ar putea găsi atrăgător pe Westcliff. Iar ea nu reacţionează bine la teamă. De obicei face cîte un gest nesăbuit. De aici şi hotărîrea ei de a-şi pune viaţa în pericol, mergînd să călărească.

- Dar de ce să o sperie acest lucru? Evie era nedumerită. Credeam că lui Lillian îi va face plăcere să vadă că un bărbat ca Westcliff îi dă atenţie.

- Nu şi cînd ştie că s-ar contra tot timpul, dacă va ieşi ceva din asta pînă la urmă. Lillian nu are nici cea mai mică dorinţă să se lase zdrobită de un bărbat puternic, aşa cum este Westcliff. Daisy a oftat adînc. Nici eu nu-mi doresc asta pentru ea.

Evie a încuviinţat cu o mişcare a capului.

- Eu bănuiesc că lui Westcliff i-ar fi tare greu să se obişnuiască cu temperamentul lui Lillian.

- Cam aşa ceva. Daisy i-a zîmbit lui Evie: ştiu că nu e frumos să-ţi atrag atenţia, dar în ultimele minute nu te-ai bîlbîit deloc.

Tînăra roşcată şi-a ascuns surîsul timid în palmă şi a privit-o pe Daisy printre genele lungi.

- Îmi e mult mai bine atunci cînd sînt departe de casă... de familia mea. Şi mă ajută dacă îmi amintesc să vorbesc rar şi să mă gîndesc dinainte la ce vreau să spun. Nimic nu mă înfricoşează mai tare decît să merg la un bal şi să dau cu ochii de o încăpere plină de oameni pe care nu îi cunosc.

- Draga mea, i-a spus Daisy cu blîndeţe, data viitoare cînd vei fi într-o încăpere plină cu străini, spune-ţi în gînd că sînt doar nişte prieteni care aşteaptă să fie descoperiţi.

Se lăsase ceaţa atunci cînd călăreţii s-au strîns la grajduri. Erau aproximativ cincisprezece bărbaţi şi alte două doamne în afară de Lillian. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în haine închise la culoare şi purtau cizme înalte. Femeile purtau rochii strînse pe talie ale căror fuste asimetrice erau

prinse într-o parte cu un nasture. Servitorii şi băieţii de la grajduri mişunau printre ei, scoţînd caii afară şi ajutînd călăreţii să urce în şa. Unii aleseseră să-şi aducă proprii cai în timp ce ceilalţi urmau să profite de recunoscuta herghelie a familiei Marsden. Deşi mai venise la grajduri şi în timpul precedentelor vizite, Lillian era din nou impresionată de frumuseţea cailor pur-sînge care le erau aduşi acum oaspeţilor.

Lillian stătea afară, în compania domnului Winstanley, un tînăr cu părul castaniu şi trăsături plăcute dar cu o bărbie foarte îngustă, şi a altor doi domni, lordul Hew şi lordul Bazeley, care discutau prieteneşte în timp ce aşteptau să le fie aduşi caii. Prea puţin interesată de conversaţia lor, Lillian rătăcea cu privirea prin jur pînă cînd a dat cu ochii de silueta zveltă a lui Westcliff, care traversa curtea.

Amintiri nedorite au asaltat-o, făcîndu-i inima să bată rapid. Urechile îi ardeau, simţea parcă şi acum şoaptele lui uşor răguşite: *vreau să te sărut peste tot...* L-a privit pe Westcliff apropiindu-se de un cal care fusese scos deja de la grajduri... un animal pe care Lillian îşi amintea că-l mai văzuse şi altădată. Calul pe nume Brutus era pomenit în toate conversaţiile pe teme ecvestre. Era un exemplar perfect, inteligent, care sărea remarcabil. La sol, Brutus avea disciplina unui soldat... iar în aer părea să prindă aripi.

- Se spune că dacă îl are pe Brutus Westcliff nu mai are nevoie de un al doilea cal, a spus unul dintre oaspeţi.

Lillian l-a privit curioasă:

- Ce vrei să spui?

Bărbatul cu părul castaniu i-a zîmbit superior, de parcă ar fi trebuit să ştie:

- Pentru partidele de vînătoare, de obicei este călărit un cal dimineaţa după care este schimbat cu altul, după-amiaza. Se pare că Brutus are robusteţe şi vitalitate cît pentru doi cai.

- Ca şi proprietarul lui, a remarcat cineva iar ceilalţi au rîs.

Lillian l-a văzut pe Westcliff adîncit într-o discuţie cu Simon Hunt care îi povestea ceva. O uşoară încruntare i se citea pe faţă.

Atenţia i-a fost distrasă de un băiat de la grajduri, cu care jucase baseball cu o zi în urmă. Acesta i-a adus un cal cenuşiu, să-l încalece. I-a făcut conspirativ cu ochiul iar ea i-a răspuns la fel. A aşteptat ca băiatul să verifice dacă şaua era bine legată şi a remarcat că era calul perfect pentru o doamnă, cu o conformaţie fără cusur şi o privire inteligentă.

- Cum îl cheamă? a întrebat Lillian. La auzul vocii ei, calul a devenit atent.

- Starlight, domnişoară. O să vă înţelegeţi bine. E cel mai ascultător cal din tot grajdul, după Brutus.

Lillian l-a bătut uşurel pe grumaz.

- Pari un adevărat gentleman, Starlight. Aş fi vrut să te pot călări aşa cum trebuie, să nu te mai sîcîi cu şaua asta prostească.

Calul şi-a înclinat capul şi a privit-o calm.

- Domnul mi-a spus să vi-l aduc pe Starlight, dacă vă hotărîţi să călăriţi, a spus băiatul, impresionat că stăpînul lui îi alesese personal calul.

- Ce drăguţ! a murmurat Lillian, clătinîndu-se în şa. A încercat să stea dreaptă, lăsîndu-şi mare parte din greutate pe coapsa dreaptă. Pentru moment nu o deranja, dar ştia că mai tîrziu avea să amorţească, pentru că nu era

obişnuită să stea în acea poziţie. Cînd a luat frîul în mînă a simţit un fior. Îi plăcea să călărească iar Starlight era superior tuturor cailor din grajdurile familiei ei.

- Domnişoară... a spus băiatul cu voce joasă şi i-a arătat ruşinat fusta, care era în continuare prinsă cu nasturele. Acum, că Lillian era în şa, i se dezvelise o parte a piciorului stîng.

- Mulţumesc, a spus ea, lăsîndu-şi fusta în jos. L-a îndemnat pe Starlight care a reacţionat imediat, sensibil la cea mai mică apăsare a cizmei ei.

S-a alăturat unui grup de călăreţi care se îndreptau spre pădure, entuziasmată la gîndul că avea să sară. Erau în total douăsprezece sărituri, auzise ea, toate înşirate inteligent pe un teren care se întindea atît prin pădure cît şi pe cîmp. Era o provocare de care ştia că se va achita cu succes. Chiar şi călărind aşa. Iar calul era bine antrenat, plin de nerv dar ascultător, trecînd cu uşurinţă de la trap la galop.

Lillian a văzut în depărtare primul obstacol, triunghiular, înalt de vreo şaizeci de centimetri şi lat de doi metri.

- Nu ne pune nici o problemă, nu-i aşa, Starlight? i-a şoptit ea calului. A încetinit şi s-a alăturat călăreţilor care aşteptau. Un alt călăreţ s-a apropiat. Era Westcliff, pe un cal negru, cu o postură perfectă. Trebuia să recunoască: Westcliff era o apariţie uluitoare.

Spre deosebire de ceilalţi domni prezenţi, Westcliff nu purta mănuşi. Lillian şi-a amintit de uşoara asprime a palmelor lui, atunci cînd îi atinsese pielea. A înghiţit în sec şi a evitat să-i mai privească mîinile ţinînd strîns hăţurile. L-a privit atentă şi a văzut că ceva îl nemulţumea... se încruntase iar falca îi părea încleştată.

I-a zîmbit larg:

- Bună dimineaţa, domnul meu.

- Bună dimineaţa, a venit răspunsul. A părut că-şi cîntărea bine cuvintele înainte de a continua: eşti mulţumită de calul tău?

- Da, e splendid. Înţeleg că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru această alegere.

Westcliff a strîns din buze:

- Am auzit, domnişoară Bowman, că nu eşti obişnuită să călăreşti într-o parte.

Zîmbetul i-a îngheţat pe buze. Şi-a amintit că Simon Hunt vorbise cu el ceva mai devreme şi şi-a dat seama că Annabelle pusese totul la cale. S-a enervat pentru că se amestecase şi s-a strîmbat:

- Mă descurc. Nu trebuie să-ţi faci griji.

- Nu pot permite ca unul dintre oaspeţii mei să-şi pună sănătatea în pericol.

Lillian strîngea hăţurile în mîinile înmănuşate.

- Pot călări la fel de bine ca oricine de aici. Indiferent de ce ţi s-a spus, stilul acesta de a călări nu mi-e total necunoscut. Aşa că te rog să mă laşi în pace...

- Dacă aflam mai devreme îmi găseam timp să parcurgem împreună traseul şi să judec cît eşti de pricepută. Dar acum este prea tîrziu.

- Vrei să spui că nu pot călări azi?

Westcliff i-a susţinut privirea.

- Nu poţi face sărituri. Poţi călări oriunde altundeva pe domeniul meu. Dacă vrei, te evaluez cîndva, săptămîna aceasta, dar azi nu-ţi pot permite să sari peste obstacole.

Neobişnuită ca cineva să-i spună ce avea voie să facă şi ce nu, Lillian s-a simţit de-a dreptul jignită. A reuşit cu greu să-i răspundă cu calm:

- Îţi apreciez preocuparea pentru binele meu. Vreau însă să-ţi sugerez un compromis. Dă-mi voie să sar peste primele trei obstacole şi dacă nu mă descurc atunci îţi fac pe plac.

- Nu fac compromisuri cînd vine vorba de siguranţa cuiva, i-a răspuns Westcliff. Vei ţine cont chiar acum de decizia mea, domnişoară Bowman.

Era nedrept. Îi interzicea să facă ceva doar ca să-şi demonstreze forţa. Chinuindu-se să-şi stăpînească furia, i-a răspuns:

- Mă descurc. Sînt perfect capabilă să sar. O să-ţi dovedesc.

CAPITOLUL 8

Înainte ca Westcliff să poată reacţiona, Lillian i-a dat pinteni lui Starlight. Calul a ascultat-o imediat şi a pornit în plin galop. Ea şi-a lipit coapsa de oblînc, simţind că aluneca, şi şi-a ajustat poziţia, chiar în momentul în care Starlight se pregătea să sară. L-a simţit cum şi-a ridicat picioarele din faţă, forţa imensă şi senzaţia ireală de zbor deasupra obstacolului triunghiular. Cînd au aterizat a trebuit însă să-şi recapete echilibrul, încasînd impactul în plin în coapsa dreaptă. Dar reuşise şi fusese foarte credibilă.

Lillian a întors calul cu un zîmbet triumfător, conştientă de privirile uimite ale celor din jur, care nu ştiau ce anume o făcuse să sară, mînată de un impuls. S-a speriat însă auzind zgomotul puternic, asemenea unui tunet, produs de nişte copite. Nu a mai avut ocazia să protesteze sau să se apere pentru că s-a trezit luată pe sus şi azvîrlită pe o suprafaţă tare. A fost purtată preţ de cîţiva metri, atîrnînd peste coapsele dure ale lui Westcliff, pînă cînd acesta a oprit calul, a descălecat şi a tras-o jos, lîngă el. A prins-o ferm de umeri. Faţa lui, lividă, era la numai cîţiva centimetri de a ei.

- Crezi că mă convingi făcînd o asemenea nesăbuinţă? i-a spus el, scuturînd-o. Folosirea cailor mei este un privilegiu. Unul pe care tocmai l-ai pierdut. De aici înainte,

dacă te mai prind la grajduri te alung personal de pe domeniul meu.

Albă la faţă, la fel de furioasă ca şi el, Lillian i-a răspuns cu vocea tremurînd uşor:

- Ia mîinile de pe mine, ticălosule! Spre satisfacţia ei a văzut că făcuse ochii mici, semn că se simţea jignit. El nu a slăbit deloc strînsoarea iar respiraţia i s-a accelerat, ca şi cum ar fi vrut să-i facă rău fizic. Lillian i-a susţinut cu curaj privirea, simţind cum un val de energie a trecut de la unul la altul, un impuls fizic indirect care o făcea să-şi dorească să-l lovească, să-l doboare la pămînt, să se bată în parte cu el. Nici un bărbat nu o mai enervase într-atît. Au rămas privind unul în ochii celuilalt, plini de ostilitate, respirînd sacadat. Nici unul nu mai era conştient de privitorii uimiţi din jur. Erau prea absorbiţi de atîta antagonism.

O voce masculină catifelată a întrerupt tăcerea, rupînd tensiunea:

- Dacă-mi spuneai că avem parte şi de distracţie veneam mai devreme, Westcliff.

- Nu te amesteca, St. Vincent, a ripostat Westcliff.

- Nici nu mă gîndeam! Voiam doar să te complimentez pentru felul în care stăpîneşti situaţia. Foarte diplomat. Suav, chiar.

Sarcasmul lui l-a făcut pe Westcliff să-i dea drumul lui Lillian din strînsoare. Ea s-a dat un pas înapoi, clătinîndu-se, dar a fost imediat prinsă de talie de o pereche de mîini abile. Uimită, a ridicat privirea şi a văzut chipul frumos al lordului Sebastian St. Vincent, infamul crai şi seducător.

Razele soarelui se jucau în părul lui, făcînd şuviţele să strălucească şi să capete culoarea ambrei. Lillian îl mai văzuse de la distanţă de cîteva ori dar nu li se făcuse niciodată cunoştinţă iar St. Vincent evita întotdeauna, la

baluri, locul unde stăteau fetele nemăritate. De la distanţă era de o frumuseţe izbitoare. De aproape, frumuseţea lui exotică îţi tăia răsuflarea. St. Vincent avea cei mai extraordinari ochi din cîţi văzuse vreodată, de un albastru deschis, ca de felină, umbriţi de gene dese şi întunecate. Trăsăturile lui erau puternice dar rafinate iar pielea îi strălucea de parcă ar fi fost de bronz. Zîmbetul lui o făcea să uite de furie. Un asemenea farmec ar fi trebuit interzis prin lege.

St. Vincent şi-a întors privirea spre Westcliff şi l-a întrebat, ridicînd o sprînceană:

- Să o conduc pe vinovată la conac?

Westcliff a dat din cap.

- Ia-o de-aici înainte să spun ceva ce voi regreta.

- Haide, spune dacă îndrăzneştil a ripostat Lillian.

Westcliff a făcut un pas spre ea, ameninţător.

St. Vincent s-a interpus între ei, cu un gest grăbit.

- Te aşteaptă oaspeţii, Westcliff. Deşi sînt convins că urmăresc fascinaţi mica dramă, caii par să devină neliniştiţi.

Lordul a părut să ducă o scurtă bătălie cu el însuşi. Curînd a reuşit să pară impasibil. A făcut un semn din cap în direcţia conacului, o comandă tăcută adresată lui St. Vincent să o ducă pe Lillian de acolo.

- Pot să o iau pe calul meu? a întrebat politicos St. Vincent.

- Nu, a venit răspunsul lui Westcliff. Poate al naibii de bine să meargă şi pe jos.

St. Vincent i-a făcut semn grăjdarului să aibă grijă de cei doi cai. I-a oferit braţul lui Lillian, care fumega de furie:

- La temniţă cu tine.

- Prefer oricînd tortura companiei lui, a spus Lillian prinzînd partea lungă a rochiei cu nasturele, ca să poată merge. În timp ce se îndepărtau l-a auzit pe Westcliff spunînd:

- Aţi face bine să vă opriţi pe la gheţărie, în drum. Să se mai răcorească.

Marcus se lupta să-şi stăpînească emoţiile. S-a uitat după Lillian Bowman, iar privirea lui ar fi putut foarte bine să-i ardă haina de călărie în spate. În general ieşea cu uşurinţă din orice situaţie şi era în stare să cîntărească totul cu obiectivitate. În ultimele minute, însă, autocontrolul îl părăsise.

Cînd Lillian se pregătise să sară, Marcus îi sesizase dezechilibrul, care îi putea fi fatal atunci cînd era în şa. Numai gîndul că ar fi putut să cadă îl scosese din minţi. La viteza aceea îşi putea frînge gîtul. Iar el nu mai putuse să facă nimic – doar să privească. Cînd o văzuse aterizînd în siguranţă teama i se transformase în furie oarbă. Nu se apropiase în mod conştient de ea; se treziseră deodată amîndoi pe jos, umerii ei firavi erau în strînsoarea mîinilor lui iar el nu-şi mai dorea altceva decît să o strîngă în braţe şi să o sărute, uşurat, iar mai apoi să o sfîşie cu mîinile goale.

Faptul că siguranţa ei însemna atît de mult pentru el... era ceva la care prefera să nu se gîndească.

Marcus s-a îndreptat spre grăjdarul care îl ţinea pe Brutus de frîu şi i l-a smuls din mînă.

Simon s-a apropiat, în şa, şi l-a întrebat calm:

- Ai de gînd să călăreşti?

Drept răspuns, Marcus a urcat în şa şi l-a îndemnat uşor pe Brutus.

- Femeia asta e de nesuportat, a mîrîit el provocîndu-l pe Simon Hunt din priviri să-l contrazică.

- Ai vrut să o determini să sară?

- I-am poruncit să facă exact opusul. Trebuie să mă fi auzit şi tu.

- Da, te-am auzit şi eu şi toţi ceilalţi, i-a răspuns sec Hunt. Mă întreb ce a fost în capul tău. Este evident că o femeie ca domnişoara Bowman trebuie abordată cu blîndeţe şi nu trebuie să i se dea ordine. Ce e cu tine? Doar te-am văzut negociind de atîtea oril Dacă ai fi vrut, ai fi flatat-o puţin şi ai fi determinat-o să facă ceea ce doreşti în mai puţin de un minut. În schimb ai ţinut morţiş să arăţi că tu eşti stăpînul. După care ai aruncat-o în braţele lui St. Vincent, care îi va fura virtutea chiar înainte de a ajunge la conac, mai mult ca sigur.

Marcus l-a privit tăios, dar se vedea că era îngrijorat:

- N-ar face asta.

- De ce nu?

- Pentru că nu este genul lui.

Hunt a rîs încet:

- De cînd preferă St. Vincent un anume gen de femeie? N-am observat nici o similitudine între ele, cu excepţia faptului că sînt toate femei. Blonde, brunete, dolofane, subţiri... nu are nici un fel de prejudecăţi.

- La naiba cu toate, a şuierat Marcus, simţind pentru prima oară în viaţă ce însemna să fii gelos.

Lillian se concentra să pună cîte un picior în faţa celuilalt, cînd de fapt nu-şi dorea altceva decît să se întoarcă şi să-l atace pe Westcliff.

- Un arogant, un...

- Uşurel, i-a şoptit St. Vincent. Westcliff e foarte temperamental şi n-aş vrea să fiu nevoit să-ţi sar în apărare. Cu sabia m-aş descurca, dar cu pumnii... nu.

- De ce nu? Ai o alonjă mai bună decît el.

- Are cea mai puternică lovitură cu dreapta din cîte am văzut. Iar eu am obiceiul de a-mi apăra mereu faţa, ceea ce mă lasă descoperit în zona stomacului.

Lillian a izbucnit în rîs. Mînia i se risipea, aşa că s-a gîndit că era de aşteptat să o protejeze, cu o faţă ca a lui.

- V-aţi bătut des?

- Doar cînd eram mici, la şcoală. Westcliff făcea totul mult prea bine, aşa că trebuia să-l mai provoc din cînd în cînd, ca să nu devină mult prea vanitos. Ce zici, ne întoarcem la conac pe un drum mai frumos, prin grădină?

- Nu sînt sigură că ar fi înţelept, a răspuns Lillian, ezitînd din cauza numeroaselor poveşti pe care le auzise despre el.

St. Vincent a zîmbit:

- Chiar dacă jur pe onoarea mea că nu-ţi fac avansuri?

Lillian s-a gîndit puţin apoi a dat din cap:

- Dacă e aşa, atunci bine.

St. Vincent a condus-o printr-un crîng, apoi pe o alee pietruită, umbrită de tise bătrîne.

- Cred că ar fi trebuit să-ţi spun că am făcut o promisiune deşartă, dat fiind că onoarea mea e practic inexistentă.

- Ar trebui atunci să-ţi spun şi eu că dreapta mea e de zece ori mai puternică decît a lui Westcliff.

- Spune-mi, draga mea, ce s-a întîmplat între voi?

- Cred că a fost ură la prima vedere, i-a răspuns ea. Eu sînt de părere că Westcliff e un bădăran plin de sine, iar el

mă consideră probabil o răsfăţată nesuferită. A ridicat din umeri. Probabil că avem amîndoi dreptate.

- Cred că nu aveţi dreptate nici unul, nici celălalt, a murmurat St. Vincent.

- Păi... eu sînt cam răsfăţată, a recunoscut Lillian.

A privit-o cu ironie:

- Chiar aşa?

Lillian a dat din cap:

- Îmi place să fac numai ce vreau eu şi mă supăr atunci cînd lucrurile nu ies aşa cum îmi doresc. Mi s-a spus adesea că semăn cu bunica mea care era spălătoreasă, la docuri.

Pe St. Vincent a părut să-l amuze ideea rudeniei cu o spălătoreasă.

- Eraţi apropiate?

- Oh, era o drăguţă! Avea o gură bogată şi te făcea să rîzi pînă te durea burta. Scuze, bănuiesc că nu e frumos să spui „burtă" de faţă cu un domn!

- Sînt şocat, a spus St. Vincent grav. Îmi voi reveni, însă. S-a uitat în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu-l auzea nimeni, după care i-a şoptit conspirativ: nu sînt un gentleman, să ştii.

- Dar eşti viconte, nu-i aşa?

- Asta nu înseamnă că sînt neapărat şi un gentleman. Nu ştii prea multe despre nobili, aşa-i?

- Cred că ştiu mai multe decît mi-aş dori, deja.

St. Vincent a privit-o cu un zîmbet curios:

- Şi eu care credeam că vrei să te măriţi cu unul de-ai noştri! Mă înşel eu sau tu şi sora ta sînteţi prinţesele dolarilor sosite din colonii ca să pună mîna pe cîte un bărbat cu titlu nobiliar?

- Din colonii? a repetat Lillian. În cazul în care nu ai aflat încă, domnule, să ştii că am cîştigat revoluţia.

- Probabil că am uitat să citesc ziarul în ziua aceea. Răspunde-mi la întrebare...

- Da, i-a răspuns Lillian roşind uşor. Părinţii noştri ne-au adus aici ca să ne găsim soţi. Vor o infuzie de sînge albastru.

- Şi tu îţi doreşti asta?

- Acum singura mea dorinţă e să văd nişte sînge albastru curgînd, a murmurat ea, gîndindu-se la Westcliff.

- Eşti o creatură feroce, i-a spus St. Vincent rîzînd. Sper ca Westcliff să nu te mai necăjească, altfel îi plîng de milă. De fapt, cred că ar fi mai bine să-l previn... S-a oprit văzînd-o crispîndu-se de durere.

Coapsa dreaptă o durea îngrozitor. Ar fi căzut la pămînt dacă nu ar fi susţinut-o el.

- Drace! a spus printre dinţi, simţind un nou cîrcel străbătîndu-i coapsa. La naiba!

- Ce s-a întîmplat? a întrebat-o St. Vincent, ajutînd-o să se aşeze pe jos, pe alee. Un cîrcel?

- Da. Palidă, tremurînd, Lillian şi-a prins piciorul, gemînd. Doamne, cît de rău doare!

El s-a aplecat deasupra ei, încruntat şi preocupat.

- Ai putea să uiţi pentru moment ce tot ce-ai auzit despre reputaţia mea? Doar atît cît să mă laşi să te ajut?

Lillian l-a privit cu atenţie dar nu a văzut pe chipul lui nimic altceva decît dorinţa sinceră de a o scăpa de durere, aşa că a dat din cap.

- Bine, a şoptit el şi a ridicat-o în şezut. O ţinea de vorbă ca să-i distragă atenţia în timp ce-şi strecura mîna pe sub fusta ei. Nu durează mult. Sper să nu ne vadă nimeni...

Arată destul de incriminator. Şi sînt sigur că nimeni nu va crede scuza răsuflată cu cîrcelul...

- Nu-mi pasă, a gemut ea. Fă-l să dispară!

Îi simţea mîna lui St. Vincent urcînd pe picior, căldura pielii lui făcîndu-şi loc pe sub lenjeria ei, căutînd muşchiul dureros.

- L-am găsit! Ţine-ţi respiraţia, dragă.

Ascultătoare, Lillian l-a lăsat să-i apese muşchiul cu palma desfăcută. Şi-a înăbuşit un ţipăt atunci cînd a simţit ca o flacără în picior, după care durerea a trecut.

S-a relaxat, sprijinită de braţul lui şi a respirat adînc.

- Mulţumesc. E mult mai bine acum.

El i-a zîmbit uşor în timp ce-i trăgea la loc fusta.

- A fost plăcerea mea.

- Nu mi s-a mai întîmplat aşa ceva pînă acum, a murmurat ea, întinzînd cu grijă piciorul.

- E fără îndoială o urmare a săriturii de mai devreme. Ţi-ai întins un muşchi.

- Sînt sigură de asta, a roşit ea. Nu sînt obişnuită să sar din poziţia aceea. De fiecare dată cînd am sărit, în trecut, călăream bărbăteşte.

- Ce interesant! a spus el, zîmbind larg. E clar că experienţa mea cu fetele venit din America este mult prea limitată. Nu mi-am imaginat că sînteţi atît de interesante!

- Iar eu sînt cea mai interesantă dintre toate.

- Oricîtă plăcere mi-ar face să mai stăm de vorbă, cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, dacă te simţi în stare să stai pe picioare. Nu e deloc spre binele tău să petreci prea mult timp singură în compania mea. S-a ridicat în picioare şi i-a întins mîna.

- Mi-ai făcut mult bine, i-a răspuns Lillian prinzîndu-l de braţ şi ridicîndu-se în picioare.

St. Vincent a urmărit-o cum îşi încerca piciorul:

- Eşti bine?

- Da, mulţumesc. Ai fost foarte drăguţ, domnule.

A privit-o cu o strălucire ciudată în ochii albaştri:

- Eu nu sînt drăguţ de felul meu. Mă port frumos doar cu cei de pe urma cărora vreau să profit.

Lillian i-a răspuns cu un surîs lipsit de griji:

- Sînt în pericol, domnule?

- Mă tem că da.

- Hmm. Lillian îi studia profilul, gîndindu-se că el nu profitase de neajutorarea ei, ceva mai devreme. Mă întreb dacă ar trebui să fiu cu adevărat îngrijorată, de vreme ce nu îţi ascunzi deloc intenţiile.

Singurul lui răspuns a fost un zîmbet enigmatic.

După ce s-a despărţit de St. Vincent, Lillian a urcat treptele spre terasa din spate, de unde se auzeau rîsete şi voci feminine. Zece tinere erau aşezate la una din mese, absorbite de un soi de joc sau de experiment. Se aplecau deasupra unui rînd de pahare umplute cu diferite lichide, în timp ce una din ele, care era legată la ochi, îşi înmuia vîrful degetelor în ele. Rezultatul, oricare ar fi fost el, provoca accese de rîs. Un grup de doamne în vîrstă stătea în apropiere, urmărindu-le cu un interes amuzat.

Lillian şi-a văzut sora şi s-a apropiat:

- Ce-i asta? a întrebat-o.

Daisy s-a întors, privind-o surprinsă.

- Lillian, a exclamat luînd-o de talie. De ce te-ai întors atît de repede, draga mea? Ai avut dificultăţi?

Lillian a tras-o deoparte:

- S-ar putea spune şi aşa. După care i-a povestit tot ce se întîmplase.

Daisy făcuse ochii mari.

- Dumnezeule! a şoptit ea. Nu mi-l pot imagina pe Westcliff pierzîndu-şi astfel cumpătul... iar tu... la ce ţi-a fost mintea? Cum de i-ai permis lui St. Vincent să facă aşa ceva?

- Aveam dureri mari, a răspuns Lillian încercînd să se apere. Nu mai puteam să gîndesc. Nici nu puteam să mă mişc. Dacă ai fi avut vreodată o crampă musculară ai fi ştiut cît de tare doare.

- Nu l-aş fi lăsat pe unul ca St. Vincent să se apropie, să ştiu că-mi pierd piciorul, a spus Daisy pe nerăsuflate. A făcut o pauză, să se gîndească la situaţie, după care a întrebat: cum a fost?

Lillian a izbucnit în rîs:

- De unde să ştiu? Cînd durerea a dispărut, el îşi retrăsese deja mîna.

- Drace! Daisy s-a încruntat. Crezi că va spune cuiva?

- Nu cred. Pare să fie un gentleman, deşi susţine contrariul. O cută îi apăruse pe frunte cînd a adăugat: mai gentleman decît a fost Westcliff azi.

- Hmm. De unde să fi ştiut el că tu nu poţi călări într-o parte?

Lillian a privit-o fără ranchiună.

- Nu mai face pe proasta, Daisy. E evident că Annabelle i-a spus soţului ei care i-a spus la rîndul său lui Westcliff.

- Nu i-o lua în nume de rău lui Annabelle.

- Trebuia să-şi ţină gura, a mormăit Lillian.

- I-a fost teamă să nu cazi. Tuturor ne-a fost.

- Ei bine, n-am căzut!

- Dar ai fi putut.

Lillian a ezitat, după care a recunoscut:

- E probabil să fi căzut, pînă la urmă.

- Înseamnă că nu eşti supărată pe Annabelle?

- Bineînţeles că nu, a spus Lillian. N-ar fi drept din partea mea să o învinovăţesc pe ea pentru purtarea lui Westcliff.

Uşurată, Daisy a împins-o spre masa la care stăteau fetele:

- Vino şi tu, draga mea. Trebuie să joci şi tu. E o prostie, dar e tare amuzant. Fetele, a căror vîrstă se întindea de la adolescenţă pînă la douăzeci şi cinci de ani, s-au dat deoparte ca să le facă loc. În timp ce Daisy îi explica regulile, celelalte au legat-o la ochi pe Evie şi au schimbat poziţia celor patru pahare. După cum vezi, un pahar e plin cu apă şi săpun, altul cu apă curată şi altul cu sineală pentru rufe. Celălalt e gol. Paharele îţi spun cu ce fel de bărbat te vei mărita.

Au urmărit-o pe Evie care întindea mîna spre unul dintre pahare. Şi-a muiat degetele în paharul cu apă şi săpun, a aşteptat să-i fie luată legătura de la ochi şi a privit cu tristeţe rezultatul, în timp ce fetele chicoteau.

- Asta înseamnă că se va mărita cu un bărbat sărac, i-a explicat Daisy.

Evie şi-a şters degetele şi a spus cu naturaleţe:

- C-cred că faptul că mă voi m-mărita totuşi e un lucru bun.

Fata care urma la rînd aştepta surîzătoare să fie legată la ochi. Paharele au fost reaşezate. Ea a întins mîna, aproape că a răsturnat unul dintre pahare, după care şi-a înmuiat degetele în paharul cu lichid albastru. A zîmbit mulţumită văzînd ce anume alesese.

- Asta înseamnă că se va mărita cu un autor celebru, i-a spus Daisy lui Lillian. Încearcă şi tu!

- Doar nu crezi în aşa ceva!

- Nu fii atît de cinică! Distrează-te şi tu puţin! Daisy a luat legătura şi s-a ridicat pe vîrfuri, ca să i-o pună lui Lillian la ochi.

Lillian s-a lăsat condusă spre masă, în strigătele încurajatoare ale fetelor din jurul ei. A auzit zgomotul făcut de paharele care erau schimbate între ele şi a aşteptat cu mîinile în aer.

- Ce se întîmplă dacă aleg paharul gol? a întrebat ea.

- R-rămîi fată bătrînă! s-a auzit vocea lui Evie, chiar lîngă urechea ei.

- Nu ai voie să le ridici, să le testezi greutatea, a avertizat-o una dintre fete. Nu poţi evita paharul gol, dacă acesta îţi este destinul!

- În clipa asta chiar îmi doresc să aleg paharul gol, a răspuns Lillian, provocînd un nou val de rîsete.

A găsit un pahar şi şi-a muiat degetele în lichidul rece. A urmat o nouă rundă de aplauze şi de încurajări. A întrebat: mă mărit şi eu cu un autor?

- Nu, tu ai ales apa limpede, i-a spus Daisy. Te aşteaptă un soţ bogat şi frumos, draga mea!

- Ce uşurare! a exclamat Lillian, scoţîndu-şi legătura de la ochi. E rîndul tău acum?

Sora ei mai mică a clătinat din cap.

- Eu am încercat prima. Am răsturnat cîte un pahar de două ori şi am făcut o mizerie de nedescris.

- Asta ce înseamnă? Că nu te vei mărita deloc?

- Înseamnă că sînt tare neîndemînatică, i-a răspuns veselă Daisy. Cine ştie? Poate că soarta mea nu a fost decisă încă. Vestea cea bună este că soţul tău pare să fie pe drum încoace.

- Dacă e aşa, a întîrziat, nenorocitul, a replicat Lillian, făcîndu-le să rîdă pe Daisy şi Evie.

CAPITOLUL 9

Din nefericire, vestea că Lillian şi Westcliff avuseseră o altercaţie s-a răspîndit repede. Pînă la lăsatul serii, ea ajunsese deja la urechile lui Mercedes Bowman, iar rezultatul nu a fost unul prea plăcut. Furioasă, Mercedes se învîrtea de colo-colo prin camera fetelor ei.

- Dacă ai fi făcut doar o remarcă nepotrivită în prezenţa lordului Westcliff, poate că totul ar fi trecut neobservat, tuna şi fulgera Mercedes, făcînd gesturi ample cu mîinile ei subţiri. Dar să te cerţi cu el, să te contrazici cu el de faţă cu toată lumea – îţi dai seama în ce lumină ne-ai pus pe toţi? Nu ţi-ai distrus numai şansele tale de a te mărita ci şi pe cele ale surorii tale. Cine să mai vrea să intre într-o asemenea familie?

Ruşinată, Lillian i-a aruncat lui Daisy o privire încărcată de regrete. Daisy, care stătea într-un colţ, a privit-o încurajator.

- Dacă vei continua să te porţi ca o sălbatică voi fi obligată să iau măsuri, Lillian Odellel a continuat Mercedes.

Auzindu-şi şi cel de-al doilea nume, pe care îl ura, Lillian s-a aşezat pe scaun. Era semnul că urma o pedeapsă.

- În săptămîna care urmează vei părăsi această încăpere doar însoţită de mine. Îţi voi urmări fiecare gest,

fiecare cuvînt care-ţi iese din gură, pînă cînd mă voi convinge că te poţi purta ca o fiinţă raţională. Pedeapsa va fi de ambele părţi, pentru că agreez compania ta la fel de mult precum o agreezi şi tu pe a mea. Dar nu văd o altă alternativă. Dacă protestezi, pedeapsa se dublează. Va dura două săptămîni! Cînd nu te vei afla sub supravegherea mea vei rămîne în această cameră, citind sau meditînd asupra purtării tale. M-ai înţeles, Lillian?

- Da, mamă. Lillian se simţea precum un animal în cuşcă. Şi-a înfrînat protestele şi a privit cu atenţie modelul înflorat al covorului.

- Primul lucru pe care îl vei face în seara aceasta va fi să-i ceri scuze lordului Westcliff pentru purtarea ta de mai devreme. O vei face în prezenţa mea, pentru ca eu...

- Oh, nu! Lillian s-a ridicat brusc, revoltîndu-se în faţa mamei sale. Nu mă poate determina nimeni şi nimic să-i cer scuze. Mai bine mor!

- Vei face aşa cum îţi spun eu, a spus Mercedes cu voce joasă. Îi vei cere scuze lordului, plină de umilinţă, altfel nu vei mai părăsi această cameră pe tot timpul şederii noastre aici!

Lillian a deschis gura să protesteze, dar a fost întreruptă de Daisy:

- Pot vorbi puţin cu Lillian în particular, te rog? Doar un minut. Te rog, mamă.

Mercedes îşi muta privirea de la o fată la alta. A clătinat din cap, ca şi cum s-ar fi întrebat cum de fusese blestemată cu asemenea copii, apoi a ieşit din cameră.

- E supărată rău de data asta, a şoptit Daisy. N-am mai văzut-o pe mama într-o asemenea stare. Ar trebui să faci ce ţi-a spus.

Lillian o privea fix, plină de o furie neputincioasă.

- N-am de gînd să-i cer scuze măgarului ăluia!

- Nu te costă nimic. Sînt doar niște cuvinte. Nici nu trebuie să crezi în ele. Spui doar: „lord Westcliff, eu..."

- Nu fac asta, a repetat Lillian, încăpățînată. Și mă costă ceva: mîndria mea.

- Merită să stai închisă aici și să ratezi toate seratele și supeurile? Nu te încăpățîna, te rog! Îți promit că te ajut să te răzbuni pe Westcliff. Numai fă ce-ți spune mama. Pierzi bătălia dar vei cîștiga războiul. Și apoi... Daisy căuta cu disperare un alt argument pentru a o convinge. Nimic nu i-ar face mai multă plăcere lui Westcliff decît să te știe încuiată în cameră de-a lungul întregii vizite. Nu vei mai putea să-l enervezi sau să-l chinui. Nu-i da această satisfacție, Lillian!

A fost probabil cel mai puternic argument. Încruntată, Lillian a privit fața ca de fildeș a surorii ei, cu ochi inteligenți. Nu era pentru prima dată cînd se întreba cum de persoana cea mai dispusă să i se alăture în aventuri nesăbuite era și cea care o readucea pe drumul rațiunii.

- Bine, o să-mi cer scuze, deși cred că o să mă înec cînd voi rosti cuvintele.

Daisy a oftat, ușurată.

- Voi fi intermediarul tău. Îi voi spune mamei că ai fost de acord și o voi sfătui să nu te mai bată la cap, să nu te răzgîndești.

Lillian s-a prăbușit pe scaun, imaginîndu-și expresia plină de satisfacție a lui Westcliff atunci cînd avea să-i primească scuzele. La naiba, avea să fie de nesuportat. Plină de animozitate, a început să urzească planuri de răzbunare. Toate aveau drept final imaginea lui Westcliff, implorînd milă.

O oră mai tîrziu, familia Bowman ieşea din camerele ei, avîndu-l în frunte pe Thomas Bowman. Destinaţia lor: salonul în care urma să aibă loc, timp de patru ore, un dineu fabulos. Thomas Bowman tocmai aflase de purtarea ruşinoasă a fiicei lui şi abia îşi stăpînea furia.

Îmbrăcată într-o rochie din mătase de culoarea lavandei, cu mîneci înfoiate şi garnituri din dantelă albă la decolteu, Lillian păşea hotărîtă în urma părinţilor ei, însoţită de cuvintele tatălui:

- În clipa în care ai început să-mi pui în pericol afacerile te trimit pachet la New York. Şi aşa vînătoarea asta de soţi s-a dovedit extrem de scumpă şi lipsită de rezultate. Te previn, fiica mea, dacă faptele tale mi-au periclitat în vreun fel negocierile cu Westcliff...

- Sînt sigură că nu s-a întîmplat aşa ceva, l-a întrerupt Mercedes, agitată. Lillian îl va cere scuze lordului Westcliff şi totul va reveni la normal, dragul meu. Vei vedea. I-a aruncat o privire ameninţătoare, peste umăr, fiicei sale mai mari.

Bineînţeles că pe tatăl ei îl preocupa tot ce îl putea pune în pericol afacerile... nu-i păsa deloc de altceva. Voia doar ca fiicele lui să nu-l deranjeze. Dacă nu ar fi avut şi trei fraţi, Lillian nu ar fi ştiut ce înseamnă atenţiile din partea unui bărbat.

- Am vrut să mă asigur că ai şansa de a-i cere scuze aşa cum se cuvine, i-a spus Thomas Bowman lui Lillian. L-am rugat să ne întîlnim în bibliotecă, înainte de cină. Îi vei cere scuze acolo, spre satisfacţia lui dar şi a mea.

Lillian îl privea cu ochi mari, întrebîndu-se dacă nu cumva Westcliff aranjase tot acest scenariu, ca să o umilească şi mai tare.

- Ştie de ce i-ai cerut să vă vedeţi acolo? a reuşit ea să spună.

- Nu. Nici nu cred că se aşteaptă la scuze din partea uneia dintre fiicele mele, renumită pentru lipsa de maniere. Să ştii că dacă nu sînt mulţumit te îmbarc pe primul vapor cu aburi cu destinaţia New York.

Lillian ştia că ameninţările tatălui ei nu erau vorbe goale. Tonul lui era convingător şi imperativ. Iar gîndul de a părăsi Anglia, de a fi despărţită de Daisy...

- Am înţeles, domnule, a spus, încleştînd fălcile.

Au parcurs restul drumului în linişte. Lillian a simţit mîna mică a surorii ei în palma sa.

- Nu înseamnă nimic, i-a şoptit Daisy. Spune repede ce ai de spus şi gata!

- Liniştel a tunat tatăl lor. Şi-au desprins imediat mîinile.

Adîncită în gînduri, Lillian nu s-a uitat deloc în jurul ei. Uşa bibliotecii fusese lăsată deschisă iar tatăl lor a bătut o singură dată, cu putere, apoi le-a făcut semn soţiei şi fiicelor lui să intre. Biblioteca era o încăpere frumoasă, cu tavan înalt, scări mobile şi rafturi pe întreg peretele, cu mii de cărţi. Mirosurile de piele, velur şi lemn proaspăt ceruit se amestecau în aer. Lordul Westcliff, care îşi sprijinea mîinile pe suprafaţa tocită de vreme a biroului, şi-a ridicat privirile din teancul de hîrtii pe care le studia. A făcut ochii mici cînd a văzut-o pe Lillian. Era înalt şi auster, îmbrăcat elegant, imaginea perfectă a aristocratului englez, cu cravata cu nod impecabil şi părul periat spre spate, eliberîndu-i fruntea. O imagine care nu se potrivea deloc cu cea a bărbatului brunet, neras, cu care se tăvălise prin iarbă în spatele grajdurilor, atunci cînd jucaseră baseball.

Thomas Bowman a vorbit primul:

- Mulţumesc că aţi fost de acord să ne primiţi, domnule. Promit să nu dureze mult.

- Nu am anticipat onoarea de a vă vedea şi familia, domnule Bowman, a spus Westcliff cu voce joasă.

- Mă tem că „onoare" e un cuvînt prea mare, a spus sumbru Thomas. Am aflat că una dintre fiicele mele s-a purtat nepotrivit. Doreşte să-şi exprime regretele. A împins-o pe Lillian spre Westcliff. Haide, spune.

Westcliff s-a încruntat:

- Nu e necesar, domnule Bowman.

- Daţi-i voie fiicei mele să spună ce are de spus.

Lillian a ridicat privirile spre Westcliff. A înţeles imediat că el nu dorea ca ea să-şi ceară scuze. Nu aşa, obligată de tatăl ei să se umilească. Cumva i s-a părut mai uşor să-şi ceară scuze.

A înghiţit în sec şi s-a uitat în ochii închişi la culoare:

- Îmi pare rău pentru cele întîmplate, domnule. Eşti o gazdă generoasă şi meriţi să ţi se arate mai mult respect decît am făcut-o eu, azi-dimineaţă. Nu ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa cum ţi-am vorbit. Sper că-mi vei accepta scuzele, pentru că sînt sincere.

- Nu, a spus el încet.

Lillian a clipit, uluită.

- Eu sînt cel care trebule să-şi ceară scuze, domnişoară Bowman, nu tu, a spus Westcliff. Am fost mojic şi mi-ai răspuns în consecinţă. Nu te pot acuza pentru că ai răspuns astfel aroganţei mele.

Lillian se lupta să-şi ascundă uimirea, dar nu-i era uşor. Se aşteptase la exact opusul din partea lui. Avusese şansa să-i zdrobească mîndria dar alesese să nu o facă. Nu mai înţelegea nimic. Ce joc era acesta?

I-a îmbrăţişat cu privirea trăsăturile pe care se citea uimirea:

- Deşi nu m-am exprimat aşa cum trebuia, a murmurat

el, preocuparea mea pentru siguranţa ta a fost sinceră. De aici şi furia mea.

Privindu-l, Lillian simţea cum tot resentimentul faţă de el se risipea. Cît de drăguţ se purta! Şi nu părea deloc să joace un rol. Părea cu adevărat drăguţ şi înţelegător.

- Nu a fost singurul motiv al furiei tale. Nu-ţi place să nu fii ascultat.

Westcliff a rîs:

- Nu, a recunoscut el. Nu-mi place. Zîmbetul îi transformase complet figura, făcîndu-l mai atrăgător decît cel mai frumos bărbat. Lillian a simţit un fior plăcut invadîndu-i pielea.

- Înseamnă că-mi dai voie să călăresc din nou? a îndrăznit să întrebe.

- Lillian! s-a auzit vocea mamei ei.

Ochii lui Westcliff au strălucit amuzaţi:

- N-aş merge chiar atît de departe.

Absorbită de privirile lui catifelate, Lillian şi-a dat seama că discordia dintre ei se transformase într-un soi de provocare prietenească... plină de erotism. Dumnezeule! Fusese nevoie de numai cîteva cuvinte din partea lui Westcliff şi era gata să se facă complet de rîs.

Văzînd că făcuseră pace, Mercedes a spus entuziasmată:

- Domnule Westcliff, sînteţi un adevărat gentleman! Şi nu aţi fost deloc arogant, ci doar preocupat pentru binele îngeraşului meu, ceea ce dovedeşte o dată în plus o infinită mărinimie.

Westcliff a zîmbit ironic la auzul cuvîntului „îngeraş" şi a privit-o pe Lillian ca şi cum încerca să se convingă că descrierea i se potrivea. I-a oferit lui Mercedes braţul lui şi a spus:

- Îmi daţi voie să vă însoţesc la masă, doamnă Bowman?

Euforică la gîndul că toată lumea avea să o vadă la braţul lordului Westcliff, Mercedes a acceptat cu un oftat de plăcere. Pe drum s-a lansat într-un discurs interminabil legat de impresiile ei despre Hampshire, punctat de cîteva critici care se doreau a fi inteligente. Lillian s-a uitat cu disperare la Daisy. Westcliff o asculta pe Mercedes cu calm şi politeţe, manierele lui părînd şi mai fine, prin contrast. Era pentru prima oară cînd lui Lillian i se părea că eticheta conta cu adevărat. Nu îi plăceau oamenii înţepaţi şi mult prea rezervaţi... dar poate că nu era rău să se poarte cu mai multă demnitate, totuşi.

Fără îndoială, Westcliff a răsuflat uşurat cînd au ajuns în holul care dădea în salon, dar nu a lăsat să se vadă acest lucru. Le-a urat impasibil o seară plăcută şi s-a îndepărtat, alăturîndu-se grupului din care făceau parte sora lui, Olivia şi soţul acesteia, domnul Shaw.

Daisy o privea pe Lillian cu ochi mari.

- De ce a fost Westcliff atît de drăguţ cu tine? i-a şoptit ea. Şi de ce i-a oferit mamei braţul şi i-a ascultat inepţiile?

- Nu am nici cea mai mică idee, i-a răspuns Lillian, tot în şoaptă. Dar e tare rezistent, asta e clar.

Simon Hunt şi Annabelle s-au alăturat grupului, venind din direcţie opusă. Annabelle şi-a rotit privirea prin încăpere şi a dat cu ochii de Lillian. Auzise mai mult ca sigur de confruntarea de dimineaţă. *Îmi pare rău*, părea să-i spună Annabelle din priviri. A părut uşurată cînd Lillian a dat din cap, într-un mesaj mut, liniştitor. *Nu-i nimic.*

Au intrat în salon. Familiile Bowman şi Hunt au intrat ultimele, pentru că erau ultimele ca rang.

- Banii compensează ultima poziţie, şi-a auzit tatăl spunînd criptic. Lillian şi-a dat seama că atunci cînd contesa lipsea, Westcliff şi sora lui organizau totul cu mai puţin formalism, încurajîndu-şi oaspeţii să intre în ordinea în care doreau în salon şi nu într-o procesiune. Cînd participa şi contesa, tradiţia era respectată cu stricteţe.

Servitorii îmbrăcaţi în livrele negre păreau să fie la fel de numeroşi ca şi oaspeţii. I-au ajutat pe aceştia să se aşeze şi le-au turnat vin şi apă în pahare, fără să verse vreun strop.

Spre surprinderea ei, Lillian s-a trezit aşezată aproape de capul mesei, la numai trei scaune de Westcliff. Era o mare favoare, obţinută rareori de o fată nemăritată, fără titlu nobiliar. Întrebîndu-se dacă nu cumva vreunul dintre servitori făcuse o greşeală, Lillian s-a uitat cu atenţie la feţele celor aşezaţi lîngă ea, care erau la fel de miraţi. Chiar şi contesa, care era aşezată la celălalt capăt al mesei, o privea încruntată.

Lillian i-a aruncat lui Westcliff o privire întrebătoare, atunci cînd acesta s-a aşezat la locul lui, în fruntea mesei.

- S-a întîmplat ceva? Pari tulburată, domnişoară Bowman.

Răspunsul corect ar fi fost acela de a-i mulţumi pentru onoarea neaşteptată, îmbujorîndu-se uşor. În schimb, Lillian i-a răspuns cu francheţe:

- Mă întrebam de ce sînt aşezată atît de aproape de capul mesei. După cele întîmplate de dimineaţă mă aşteptam să mă trezesc aşezată afară, pe terasă.

A urmat un moment de linişte. Oaspeţii de lîngă ei erau şocaţi pentru că Lillian se referea deschis la conflictul lor. Westcliff i-a uimit însă izbucnind în rîs. După alte cîteva clipe s-au auzit şi alte rîsete, forţate.

- Pentru că te cunosc am ajuns la concluzia că e mai sigur să te am sub supraveghere, de preferat la o lungime de braţ, nu mai mult.

Rostise cuvintele cu multă uşurinţă, fără vreo insinuare. Cu toate astea, însă, Lillian s-a înfiorat, de parcă prin vene îi curgea miere fierbinte.

A ridicat paharul cu şampanie la buze şi s-a uitat în jur. Daisy era aşezată aproape de capătul mesei şi discuta animată. Era cît pe ce să dărîme un pahar din cauza gesturilor ample cu care îşi puncta spusele. Annabelle era aşezată la cealaltă masă, indiferentă la privirile admirative pe care i le aruncau unii bărbaţi, în timp ce Simon Hunt, care era la cîteva scaune depărtare, se uita la ea cu posesivitate tipic masculină.

Evie, mătuşa Florence şi părinţii lui Lillian erau aşezaţi la masa cea mai îndepărtată. Ca de obicei, Evie nu vorbea prea mult şi abia dacă ridica privirea din farfurie. *Biata Evie*, şi-a spus Lillian. *Trebuie să facem ceva cu timiditatea ei excesivă.*

Gîndul i-a fugit imediat la fraţii ei, care nu erau căsătoriţi, întrebîndu-se dacă nu cumva ar fi putut să o mărite cu unul dintre ei. Poate că reuşea să-l convingă pe unul, măcar, să vină în Anglia în vizită. Oricare dintre ei ar fi fost un soţ mai bun decît vărul Eustace. Fie fratele mai mare, Raphael, fie unul dintre gemeni, Ransom sau Rhys. Toţi trei erau foarte robuşti şi era foarte probabil să o sperie pe Evie, la început. Erau băieţi buni dar nu erau deloc rafinaţi sau civilizaţi. Atenţia i-a fost atrasă de lungul şir de servitori care aduceau primul fel de mîncare: o paradă de vase din porţelan cu supă de broască ţestoasă şi platouri din argint cu calcan în sos de creveţi sau păstrăvi cu verdeaţă şi lăptuci preparate la abur. Era

primul din cele cel puţin opt feluri de mîncare, urmate de alte cîteva feluri de desert. La gîndul că urma o altă cină extrem de lungă, Lillian a oftat şi a ridicat privirea. Westcliff se uita la ea fără să scoată un cuvînt, aşa că Lillian a fost cea care a rupt tăcerea:

- Brutus e un cal excepţional, domnule. Am văzut că nu ai folosit deloc cravaşa şi nici pintenii.

Conversaţia trena iar Lillian s-a întrebat dacă nu cumva făcuse o nouă greşeală. Poate că o fată nemăritată nu avea voie să i se adreseze unui bărbat ci trebuia să aştepte să fie întrebată. Westcliff i-a răspuns:

- Folosesc foarte rar cravaşa sau pintenii, indiferent de cal, domnişoară Bowman. Pot obţine ceea ce-mi doresc şi fără ele.

Lillian şi-a spus că era valabil pentru toate şi toţi cei aflaţi pe moşia lui.

- Pare să fie foarte liniştit, mult mai cuminte decît caii de rasă pură pe care i-am văzut pînă acum.

Westcliff s-a lăsat pe spate pentru ca servitorul să-i aşeze în farfurie un păstrăv. Lumina candelabrului se juca în părul lui... Lillian şi-a amintit brusc de şuviţele grele de păr negru prin care îşi trecuse degetele.

- Brutus nu e pur-sînge. E un amestec de pur-sînge cu o iapă irlandeză.

- Adevărat? Lillian nu a făcut nici cel mai mic efort să-şi ascundă mirarea. Credeam că nu călăreşti şi alţi cai în afara celor cu pedigri.

- Mulţi preferă caii pur-sînge, a recunoscut Westcliff. Un vînător are însă nevoie de abilitatea de a sări şi de cea de a-şi schimba cu uşurinţă direcţia. Brutus are viteza unui cal pur-sînge, combinată cu bravura atletică a unui cal irlandez.

Cei aflaţi lîngă ei îi ascultau cu atenţie. Unul din domni a intervenit, jovial:

- Brutus este un animal superb. Este descendentul lui Eclipse, nu-i aşa? Se vede influenţa unui pur-sînge arab...

- Dacă poţi călări şi altceva decît un pur-sînge înseamnă că eşti descuiat la minte, a şoptit Lillian.

Westcliff i-a zîmbit:

- Pot fi şi lipsit de prejudecăţi cîteodată.

- Asta auzisem şi eu, dar pînă acum nu avusesem nici o dovadă în acest sens.

Cei din jur au amuţit auzind cuvintele lui Lillian. În loc să se arate enervat, Westcliff o privea cu un interes nedisimulat. Era greu de spus dacă era vorba de interesul unui bărbat care o găsea atrăgătoare sau de al unuia care o considera o ciudăţenie. Dar era vorba de interes, fără îndoială.

- Încerc întotdeauna să abordez lucrurile într-o manieră logică, a spus el. Ceea ce duce, adesea, la încălcarea unor tradiţii.

Lillian l-a privit ironic.

- Să înţeleg că ideile tradiţionale nu ţi se par neapărat şi logice?

Westcliff a clătinat din cap şi a sorbit din paharul cu vin, privind-o pe deasupra acestuia.

Un alt invitat a făcut o remarcă glumeaţă referitoare la vederile lui liberale în timp ce era servit al doilea fel de mîncare. Pe platourile din argint, cîte patru pentru fiecare masă, erau aşezate obiecte curioase. Mirosul de carne de vită şi mirodenii a umplut aerul, iar oaspeţii priveau platourile cu murmure admirative, în timp ce servitorii se pregăteau să felieze carnea. Lillian s-a uitat cu oroare la platoul de lîngă ea, în mijlocul căruia stătea un craniu din care ieşeau aburi.

S-a dat înapoi, auzind imediat zgomot de tacîmuri scăpate pe jos. Un servitor şi-a cerut imediat scuze pentru neîndemînare şi i-a adus tacîmuri curate, aplecîndu-se să le ridice pe cele de pe jos.

- Ce-i asta? a întrebat Lillian, fără să se adreseze cuiva în mod special, incapabilă să-şi desprindă privirile de la ceea ce era pe platou.

- Un cap de viţel, i-a răspuns amuzată dar şi condescendentă una dintre doamne, ca şi cum ar fi fost încă un exemplu al ignoranţei americanilor. E o delicatesă engleză. Să nu-mi spui că nu ai mai gustat pînă acum aşa ceva.

Lillian a clătinat din cap, fără să scoată un cuvînt. A tresărit cînd servitorul a desfăcut maxilarul animalului şi a tăiat limba.

- Se spune că e cea mai gustoasă, a continuat doamna. Alţii susţin că de fapt creierul e mai gustos. Mie una ochii îmi plac cel mai mult.

Lillian a închis ochii, îngreţoşată. Nu era o entuziastă a bucătăriei engleze dar nici nu era pregătită pentru aşa ceva. A întredeschis ochii şi s-a uitat în jur. I se părea că vede peste tot capete de viţei despicate, bucăţi de creier şi momiţe feliate subţire...

Avea să i se facă rău. S-a uitat spre Daisy, care privea cum cîteva bucăţi de carne îi erau aşezate în farfurie. Şi-a dus şervetul la gură. Nu. Nu putea să i se facă rău! Aburul o înconjura, auzea ca prin vis zgomotul tacîmurilor şi murmurul meselor... senzaţia de rău venea în valuri. O farfurie i-a fost pusă în faţă, cu cîteva felii de... ceva... şi cu un ochi gelatinos, care se rostogolea spre margine.

- Dumnezeule mare! a şoptit Lillian, simţind cum sudoarea îi cuprindea fruntea.

- Domnişoară Bowman... O voce calmă s-a făcut auzită. S-a uitat în direcţia din care venea vocea şi a văzut chipul impasibil al lui Westcliff.

- Da, domnule?

Părea să-şi aleagă cu grijă cuvintele.

- Poate că o să ţi se pară cam excentrică propunerea mea, dar aş vrea să-ţi arăt o specie rară de fluturi... iar momentul de acum mi se pare cel mai potrivit. Fluturii pot fi văzuţi doar la începutul serii... îmi amintesc că am discutat despre ei, cu ceva timp în urmă.

- Fluturi? a repetat Lillian, luptîndu-se cu un alt val de greaţă.

- Aş dori să-mi permiteţi, tu şi sora ta, să vă conduc în seră. Acolo au fost reperaţi ultima oară. Spre marele meu regret va trebui să sărim peste acest fel de mîncare, dar ne vom întoarce la timp pentru următoarele.

Cîţiva invitaţi rămăseseră cu furculiţele în aer, miraţi. Cererea lui Westcliff era una foarte neobişnuită.

Dîndu-şi seama că îi oferea o scuză ca să părăsească masa, însoţită de sora ei pentru a păstra aparenţele, Lillian a dat din cap:

- Fluturi, a repetat ea. Aş vrea să-i văd.

- Şi eu, s-a auzit vocea lui Daisy, de la celălalt capăt al mesei. S-a ridicat imediat. Cîtă amabilitate din partea ta, să-ţi aminteşti de interesul nostru pentru insectele originare din Hampshire!

Westcliff a ajutat-o pe Lillian să se ridice de pe scaun.

- Respiră pe gură, i-a şoptit el. Palidă şi transpirată, ea l-a ascultat.

Toate privirile erau aţintite asupra lor. Lordul Wymark a întrebat:

- Îmi este permis să întreb despre ce specie rară de fluturi este vorba?

Westcliff a ezitat, apoi a răspuns:

- Cel cu pete purpurii... Din familia Hesperiidae.

Wymark s-a încruntat:

- Mă mîndresc cu faptul că sînt un cunoscător al lepidopterelor. Această specie se găseşte doar în Northumberland.

A urmat o pauză.

- E un hibrid, a spus Westcliff. Şi din cîte ştiu au fost observaţi doar aici, la Stony Cross.

- Aş vrea să-i văd şi eu, dacă se poate, a spus Wymark, punînd şervetul jos şi pregătindu-se să se ridice de la masă. Descoperirea unei noi specii este un lucru remarcabil...

- Mîine seară, a spus autoritar Westcliff. Sînt foarte sensibili la prezenţa umană. Nu vreau să pun în pericol o specie atît de rară. Cred că ar trebui ca vizitele să se desfăşoare în grupuri de două, ce mult trei persoane.

- Am înţeles, domnule, a spus Wymark, dezamăgit. Rămîne atunci pe mîine seară.

Recunoscătoare, Lillian l-a luat pe Westcliff de braţ. Daisy s-a sprijinit de celălalt braţ şi au ieşit din încăpere, cu demnitate.

CAPITOLUL 10

Lui Lillian îi era foarte rău atunci cînd Westcliff a scos-o afară, la aer. Cerul devenise violet iar întunericul era îndulcit doar de lumina stelelor şi a torţelor care tocmai fuseseră aprinse. A inspirat adînc aerul proaspăt. Westcliff a condus-o spre un scaun cu spătar înalt, arătînd mai multă compasiune decît Daisy, care se sprijinise de o coloană şi rîdea în hohote.

- Dumnezeule... spunea Daisy printre suspine. Ce faţă ai făcut, Lillian... erai verde ca o păstaie de mazăre. Am crezut că o să verşi acolo, de faţă cu toată lumea!

- Şi eu am crezut la fel, a spus Lillian, tremurînd.

- Să înţeleg că nu-ţi place în mod special capul de viţel, a murmurat Westcliff, aşezîndu-se lîngă ea. A scos din buzunar o batistă şi i-a şters fruntea acoperită de broboane de sudoare.

- Nu-mi place nimic din ce se holbează la mine înainte de a fi mîncat.

Daisy i-a răspuns printre hohote de rîs:

- Nu s-a holbat mai mult de o secundă... pentru că ochii i-au sărit din orbite!

Lillian s-a uitat la sora ei şi a închis ochii:

- Pentru numele lui Dumnezeu, chiar trebuie să...

- Respiră pe gură, i-a amintit Westcliff. I-a şters de pe faţă ultimele broboane de sudoare rece. Lasă capul în jos.

Ascultătoare, Lillian şi-a plecat fruntea spre genunchi. I-a simţit mîna coborînd pe grumaz, masîndu-i cu blîndeţe tendoanele încordate. Degetele lui erau calde iar mîngîierile erau atît de plăcute că senzaţia de rău a dispărut curînd. Părea să ştie exact unde să o atingă, degetele lui descopereau cele mai sensibile locuri de pe gîtul şi umerii ei. Lillian a simţit că întreg trupul i se relaxa iar respiraţia şi-a recăpătat ritmul normal.

Mult prea devreme a simţit cum el o ajuta să se îndrepte. A scos un geamăt înfundat, de protest. Ar fi vrut să continue să o mîngîie, ar fi vrut să rămînă acolo seara întreagă, cu mîna lui pe gît, pe spate... şi în alte locuri. Şi-a ridicat privirea şi a clipit atunci cînd a văzut cît de apropiată era faţa lui de-a ei. Într-un mod straniu, trăsăturile lui severe deveneau tot mai atrăgătoare de fiecare dată cînd îl vedea. Îşi dorea să-şi treacă degetele pe nasul lui ferm, pe conturul gurii lui, atît de încăpăţînată dar şi atît de dulce... Şi pe umbra bărbii lui. Totul se combina, dînd-i un aer masculin atrăgător. Dar cei care o atrăgeau cel mai tare erau ochii lui, ca de catifea neagră.

Amintindu-şi invenţia lui legată de fluturii cu pete purpurii, Lillian a chicotit amuzată. Crezuse mereu că Westcliff era lipsit de umor... dar îl judecase greşit.

- Parcă nu minţi niciodată, i-a spus ea.

- Aveam de ales între a te lăsa să ţi se facă rău la masă şi a minţi ca să te scot repede de acolo. Aşa că am ales răul cel mai mic. Te simţi mai bine?

- Mai bine... da. Lillian şi-a dat seama că se sprijinea de braţul lui iar fusta i se încolăcise în jurul piciorului lui. Trupul lui era ferm şi cald şi se potrivea perfect cu al ei. A privit în jos, la conturul coapselor lui, vizibil prin materialul moale al pantalonilor. O curiozitate nedemnă de o doamnă s-a

trezit înăuntrul ei. Şi-a strîns degetele, înfrînîndu-şi dorinţa de a-şi trece palma peste piciorul lui.

- Ai fost de-a dreptul inspirat cînd ai inventat o denumire latină pentru fluturi.

Westcliff a zîmbit:

- Am sperat întotdeauna că latina mea îmi va fi cîndva de ajutor. Şi-a scos ceasul din buzunar şi s-a uitat la el. Ne întoarcem peste un sfert de oră. Pînă atunci vor dispărea de pe mese şi capetele de viţei.

Lillian s-a strîmbat.

- Urăsc mîncarea englezească. Toate gelatinele şi budincile tremurînde... şi vînatul care e lăsat o veşnicie la macerat... A simţit că rîdea înfundat şi s-a întors cu faţa spre el: ce ţi se pare atît de amuzant?

- Mă faci să-mi fie teamă să mă întorc la propria masă.

- Aşa şi trebuie! a răspuns ea cu emfază iar el nu s-a mai putut abţine şi a rîs în hohote.

- Mă scuzaţi, a spus Daisy, dar voi profita de ocazie să folosesc... să merg la... nu ştiu care este termenul politicos pentru locul acesta. Ne întîlnim la intrarea în salon, bine?

Westcliff şi-a retras mîna de pe talia lui Lillian, ca şi cum uitase de prezenţa ei.

- Daisy... a spus stînjenită Lillian, bănuind că sora ei inventase o scuză ca să-i lase singuri.

Daisy a ignorat-o şi s-a îndepărtat, făcîndu-i cu mîna.

- Am vorbit cu contesa ceva mai devreme, i-a spus Westcliff zîmbind.

Lui Lillian i-a luat ceva timp pînă să-i răspundă, pentru că încerca cu disperare să alunge imaginea care îi apăruse în minte, cea a capului lui aplecat deasupra ei, limba lui pătrunzînd în gura ei...

- Despre ce? a întrebat ea, pierdută.

Westcliff i-a răspuns cu o privire ironică.

- Oh, a şoptit ea. Despre rugămintea mea.

- O poţi numi rugăminte? Westcliff a întins mîna şi i-a aşezat o şuviţă. Degetele lui i-au atins în treacăt lobul urechii. Mie mi s-a părut că semăna mai mult cu un şantaj. I-a mîngîiat uşor urechea. Nu porţi niciodată cercei. De ce?

- Eu... nu mai putea respira normal. Am urechile sensibile, a reuşit ea să spună. Mă dor atunci cînd port clipsuri... iar ideea de a-mi face găuri cu acul... S-a oprit şi a încercat să respire normal, simţind cum vîrfurile degetelor lui îi explorau conturul urechii, coborînd apoi pe obraz, sub bărbie. A simţit cum se îmbujora. Stăteau atît de aproape... trebuie să fi fost efectul parfumului ei. Era singura explicaţie pentru acele atingeri ca de îndrăgostit.

- Ai pielea fină ca mătasea... i-a şoptit el. Despre ce vorbeam? Oh, da, despre contesă. Am convins-o să vă ajute pe tine şi pe sora ta în sezonul următor.

Lillian făcuse ochii mari de uimire:

- Ai făcut asta? Cum ai reuşit? A trebuit să o ameninţi?

- Par eu omul care să-şi ameninţe mama vîrstnică?

- Da.

El a rîs din tot sufletul.

- Am şi alte metode, i-a spus. Numai că nu le-ai văzut încă.

- De ce ai convins-o să mă ajute?

- M-am gîndit că-mi va face plăcere să te văd necăjindo. Şi m-am simţit obligat să-mi îndrept cumva comportamentul de azi-dimineaţă.

- Nu a fost în întregime greşeala ta, a spus ea, ezitînd. Cred că te-am provocat şi eu, într-un fel.

- Într-un fel, a fost el de acord, continuînd să o mîngîie pe păr. Trebuie însă să te avertizez că mama nu şi-a dat necondiţionat acordul. Să nu întinzi coarda prea tare. Încearcă să te porţi cum se cuvine în prezenţa ei.

- Cum să mă port? l-a întrebat Lillian, dureros de conştientă de atingerile lui. Dacă Daisy nu se întorcea repede el avea să o sărute. Îşi dorea atît de mult asta că buzele au început să-i tremure.

- Păi, orice-ai vrea să faci – abţine-te. S-a oprit brusc şi s-a uitat în jur, pentru că auzise pe cineva apropiindu-se. Lillian nu auzise nimic, cu excepţia vîntului care bătea printre frunze. Cîteva clipe mai tîrziu a distins o siluetă. Era lordul St. Vincent. Westcliff şi-a retras imediat mîna. Vraja fusese ruptă.

St. Vincent mergea relaxat, cu mîinile în buzunare. A zîmbit cînd i-a văzut pe cei doi, privirea poposindu-i ceva mai mult asupra lui Lillian.

Fără îndoială că bărbatul acesta frumos, cu figura unui înger căzut şi ochii de culoarea cerului la vremea răsăritului ocupa visele multor femei. Şi fusese blestemat de o mulţime de soţi încornoraţi.

Pe Westcliff şi St. Vincent îi lega o prietenie ciudată, s-a gîndit Lillian, privind de la unul la altul. Marcus, care era o fire directă, dezaproba cu certitudine purtarea lui St. Vincent. Dar, aşa cum se întîmpla de obicei, diferenţele sînt cele care întăresc o prietenie.

St. Vincent s-a oprit în faţa lor şi a spus:

- V-aş fi găsit mai devreme dar am fost atacat de un roi de fluturi cu pete purpurii. Şi-a coborît vocea, conspirativ: nu vreau să vă alarmez, dar am auzit că la felul cinci se va servi plăcintă cu rinichi.

- Mă descurc, a spus Lillian sfidător. Am dificultăţi doar cu animalele servite în stare naturală.

- Sînt sigur de asta, draga mea. Sîntem cu toţii nişte barbari şi ai avut perfectă dreptate să te arăţi indignată la vederea capetelor de viţei. Nici mie nu-mi plac. De fapt, nici nu prea consum carne de vită, în orice formă.

- Eşti vegetarian? l-a întrebat Lillian, folosind un termen la modă. Multe discuţii de dată recentă se concentrau pe tema dietei vegetale promovate de o societate medicală din Ramsgate.

- Nu, drăguţo, sînt canibal, i-a răspuns St. Vincent cu un zîmbet răpitor.

- St. Vincent... l-a avertizat Westcliff cu voce joasă.

- E foarte bine că am venit, domnişoară Bowman. Nu eşti în siguranţă cu Westcliff, să ştii.

- Nu sînt? a întrebat Lillian, neliniştită să nu cumva să fi aflat de momentele intime petrecute cu Westcliff. Nu a îndrăznit să se uite în direcţia lui dar era conştientă de trupul lui, atît de aproape de al ei.

- În nici un caz. Cei care fac pe moraliştii sînt cei mai periculoşi. Doar cu unul ca mine poţi fi în siguranţă. Cred că ar fi cel mai bine ca eu să te conduc înapoi în salon. Dumnezeu ştie ce plan mîrşav se coace chiar acum în mintea lui Westcliff.

Lillian s-a ridicat rîzînd. Îi făcea plăcere să-l vadă pe Westcliff ţinta ironiilor. L-a luat pe St. Vincent de braţ, întrebîndu-se de ce venise acesta pînă acolo. Să fi fost interesat de ea? Cu siguranţă nu. Era ştiut că fetele de măritat nu făcuseră niciodată parte din istoria lui romantică iar Lillian nu era genul cu care să-şi dorească o aventură. Era însă interesant să se afle singură în compania a doi bărbaţi, unul din ei cel mai dorit partener de pat din Anglia

iar celălalt cel mai rîvnit burlac. Cîte fete nu ar fi făcut moarte de om să se poată afla în locul ei, atunci!

- Din cîte îmi amintesc, Westcliff ţi-a interzis să-i călăreşti caii dar nu a pomenit nimic despre trăsură. Vrei să mă însoţeşti mîine dimineaţă într-o plimbare?

Lillian s-a gîndit puţin, convinsă că Westcliff avea şi el ceva de spus.

- Domnişoara Bowman e ocupată mîine dimineaţă, s-a auzit vocea lui, de undeva din spate.

Lillian a deschis gura ca să-i dea replica, dar St. Vincent i-a aruncat o privire plină de înţelesuri.

- Cu ce anume?

- Trebuie să se întîlnească cu contesa.

- Cu dragonul? a spus rîzînd St. Vincent, ţinîndu-i uşa lui Lillian. Noi doi ne-am înţeles întotdeauna minunat. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat: îi place să fie flatată, deşi pretinde contrariul. Cîteva linguşeli şi-ţi va mînca din palmă.

Lillian s-a uitat peste umăr la Westcliff.

- Este adevărat?

- Nu ştiu. Nu m-am obosit niciodată să o flatez.

- Westcliff consideră că laudele sînt o pierdere de vreme, i-a spus St. Vincent lui Lillian.

- Am observat.

- Înseamnă că amînăm plimbarea pentru poimîine. Îţi convine?

- Da, mulţumesc.

- Excelent, a spus St. Vincent, după care s-a îndreptat spre Westcliff: i-ai făcut cumva program domnişoarei Bowman şi pentru poimîine?

- Nu, a spus sec Westcliff.

Bineînţeles că nu, şi-a spus Lillian cu tristeţe. Westcliff nu-şi dorea compania ei. Dorise doar să-şi cruţe oaspeţii de o privelişte neplăcută, cea de a i se fi făcut rău la masă.

S-au întîlnit cu Daisy, care a ridicat întrebător sprîncenele la vederea lui St. Vincent.

- De unde-ai apărut?

- Ai fi putut să o întrebi pe mama, dacă mai trăia, i-a răspuns el glumeţ. M-aş mira să fi ştiut chiar şi ea.

- St. Vincent, a răbufnit Westcliff pentru a doua oară în seara aceea. Sînt nişte fete nevinovate.

- Adevărat? Ce chestie! Bine, voi încerca să mă abţin... Ce subiecte pot fi discutate cu fetele inocente?

- Păi... cam niciunul, i-a răspuns Daisy.

Înainte de a intra în salon, Lillian s-a oprit şi l-a întrebat pe Westcliff:

- La ce oră ne poate primi contesa, mîine? Şi unde?

În privirea lui nu se citea nimic. Şi totuşi dispoziţia lui se schimbase din momentul în care St. Vincent o invitase la plimbare cu trăsura. Dar de ce? Nu putea fi gelos, de vreme ce ea era ultima femeie de pe pămînt care să-l intereseze. Singura concluzie rezonabilă era că se temea ca nu cumva St. Vincent să încerce să o seducă, pentru că nu voia să aibă necazuri.

- La ora zece, în salonul privat al familiei.

- Mă tem că nu-l ştiu...

- Puţini îl ştiu. E la etaj şi este rezervat doar membrilor familiei.

- Oh. Îl privea în ochii întunecaţi, recunoscătoare dar şi confuză. Se purtase frumos cu ea, dar relaţia lor nu putea nici pe departe să fie catalogată drept prietenie. Ar fi vrut să nu mai fie atît de curioasă în ceea ce-l privea. Îi fusese mai uşor atunci cînd îl considerase un snob plin de suficienţă. Era însă mai complex decît crezuse iniţial, dăduse dovadă de umor, senzualitate şi compasiune. Bănuiesc... că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru...

- Să intrăm, a întrerupt-o el, părînd nerăbdător să scape de ea. Am întîrziat prea mult, deja.

- Eşti neliniştită? i-a şoptit Daisy în dimineaţa următoare, în timp ce-şi urmau mama. Deşi Mercedes nu fusese invitată formal insistase să vină şi ea.

- Nu, i-a răspuns Lillian. Sînt sigură că nu avem de ce să ne temem atîta timp cît ne ţinem gura.

- Am auzit că-i urăşte pe americani.

- Ce păcat! Ambele ei fete s-au măritat cu americani.

- Linişte! a şoptit Mercedes. Era îmbrăcată u o rochie gri-argintie, cu o broşă mare cu diamante la gît. A bătut scurt la uşă. Dinăuntru nu s-a auzit nici un zgomot. Daisy şi Lillian se uitau una la alta, întrebîndu-se dacă nu cumva contesa se hotărîse să nu le mai primească, în cele din urmă. Încruntată, Mercedes a bătut din nou, de data aceasta cu mai multă putere.

O voce aspră s-a auzit de după uşa din mahon.

- Opreşte bătăile acelea infernale şi intră!

Arborînd un aer umil, cele trei femei au intrat. Era o încăpere mică dar drăguţă, pereţii erau acoperiţi cu tapet albastru, înflorat iar ferestrele largi dădeau spre grădină. Contesa de Westcliff era aşezată pe un scaun cu spătar înalt, lîngă fereastră. La gît avea cîteva şiraguri din perle rare, negre, iar degetele şi încheieturile îi erau încărcate de bijuterii. În contrast cu argintiul părului, sprîncenele erau negre şi groase. Lillian şi-a spus că Westcliff moştenise probabil trăsăturile tatălui, pentru că nu semăna deloc cu mama lui.

- Aşteptam doar două, a spus contesa privind-o cu asprime pe Mercedes. De ce sînteţi trei?

- Înălţimea Voastră, a început Mercedes, zîmbind timid. Vă rog să-mi permiteţi să vă spun cît de mult apreciem...

- Doar unei ducese i te adresezi cu „înălţimea voastră". Îţi baţi joc de mine?

- Nu, nu... milady, a spus repede Mercedes, pălind. Nu am avut această intenţie. Niciodată! Am vrut doar...

- Voi sta de vorbă numai cu fiicele dumitale, a spus imperativ contesa. Te poţi întoarce fix peste două ore să le iei.

- Da, doamnă! Mercedes a ieşit grăbită din încăpere.

Lillian şi-a dres glasul, încercînd să-şi mascheze rîsul. S-a uitat la Daisy, care se amuza la rîndul ei.

- E un zgomot neplăcut, i-a spus contesa, referindu-se la felul în care îşi dresese vocea. Încearcă să te abţii pe viitor.

- Da, doamnă, a spus docilă Lillian.

- Vă puteţi apropia, le-a poruncit contesa, privindu-le pe rînd. V-am urmărit aseară pe amîndouă. Sînteţi un adevărat catalog al purtărilor necuviincioase. Mi s-a spus că trebuie să mă ocup de voi, ceea ce îmi confirmă încă o dată faptul că fiul meu vrea să-mi facă viaţa un calvar. Vă previn: dacă nu mă ascultaţi întocmai, voi avea grijă să vă găsesc fiecăreia cîte un soţ de pe continent, cîte un aristocrat scăpătat şi să vă trimit în cine ştie ce colţ uitat de lume.

Lillian era impresionată. Ameninţările erau bine ţintite. S-a uitat pe furiş la Daisy, care devenise brusc foarte serioasă.

- Staţi jos, le-a poruncit.

Au ascultat-o grăbite, aşezîndu-se pe scaunele care le fuseseră indicate. Contesa a întins mîna spre masă, de unde a luat o hîrtie pe care era notat ceva, cu cerneală de culoarea cobaltului.

- Am făcut o listă, le-a spus ea, punîndu-şi pince-nez-ul. Cu toate greşelile pe care le-aţi făcut aseară. Le vom discuta punct cu punct.

- Cum de e atît de lungă lista? a întrebat Daisy. Cina a durat doar patru ore. Cîte greşeli am putut face în acest răstimp?

Contesa le-a privit pe deasupra hîrtiei pe care a desfăcut-o... şi a desfăcut-o... ca pe un acordeon... pînă cînd capătul a atins podeaua.

- La naiba! a mormăit în barbă Lillian.

Auzind-o, contesa s-a încruntat:

- Dacă mai aveam loc pe hîrtie treceam şi această vulgaritate.

Lillian a oftat adînc şi s-a făcut mică în scaun.

- Stai dreaptă, te rog, i-a spus contesa. O lady nu atinge niciodată cu spatele spătarul scaunului. Vom începe cu prezentările. Aveţi un obicei lamentabil de a da mîna cu cineva. Regula este să faceţi o plecăciune şi nu să daţi mîna, cu excepţia cazurilor în care fac cunoştinţă două domnişoare. Şi pentru că a venit vorba de plecăciuni, nu trebuie să vă plecaţi niciodată în faţa unui domn cu care nu aţi făcut cunoştinţă formal, chiar dacă vă cunoaşteţi din vedere. Nici în faţa unui domn care v-a adresat cîteva cuvinte în casa unui prieten comun sau cu care aţi schimbat cîteva politeţuri. Un schimb scurt de cuvinte nu echivalează cu a face cunoştinţă, prin urmare nu trebuie consfinţit printr-o plecăciune.

- Nici dacă domnul în cauză ţi-a făcut un serviciu? a întrebat Daisy. Dacă ţi-a ridicat mănuşa de jos sau ceva asemănător?

- Îi mulţumeşti dar nu faci nici o plecăciune, pentru că nu vi s-a făcut cunoştinţă formal.

- Mi se pare o mare lipsă de gratitudine, a comentat Daisy.

Contesa a ignorat-o.

- Să trecem acum la cină. Nu este permis să ceri un al doilea pahar de vin, după ce l-ai băut pe primul. Cînd servitorul trece cu carafa printre oaspeţi se adresează doar domnilor, nu şi doamnelor. S-a uitat fix la Lillian. Aseară te-am auzit cerînd să ţi se umple din nou paharul, domnişoară Bowman. Foarte rău.

- Dar lordul Westcliff mi l-a umplut fără să scoată vreun cuvînt, a protestat Lillian.

- A făcut-o ca să nu atragă şi mai mult atenţia asupra ta.

- Dar de ce... Lillian a tăcut, văzînd expresia contesei. Şi-a dat seama că avea să fie o zi lungă, dacă avea de gînd să ceară explicaţii pentru orice.

Contesa a continuat să le explice cum trebuiau să se comporte la masă, cum se taie sparanghelul, cum se mănîncă prepeliţa...

- ... Budinca se mănîncă cu furculiţa, nu cu lingura. Am observat cu stupoare că aţi mîncat crochetele cu cuţitul. S-a uitat la ele cu subînţeles, aşteptîndu-se ca ele să se simtă ruşinate.

- Ce sînt acelea crochete? a îndrăznit Lillian să întrebe.

- Cred că sînt bucăţelele acelea de aluat cu sos verde, pe deasupra, i-a răspuns Daisy.

- Mie una mi-au plăcut, a murmurat Lillian.

- Ştii din ce sînt făcute?

- Nu şi nici nu vreau să aflu!

Contesa a ignorat schimbul de replici.

- Crochetele şi toate produsele de patiserie trebuie mîncate doar cu furculiţa, niciodată nu trebuie să te ajuţi cu cuţitul. A făcut o pauză şi s-a uitat pe listă. Şi acum să

discutăm despre capetele de viţei, a spus, privind-o cu subînţeles pe Lillian.

Lillian a gemut şi şi-a acoperit ochii cu mîna.

CAPITOLUL 11

Cei care ştiau cît de repede mergea de obicei Westcliff ar fi fost surprinşi să vadă cît de încet urca scările care duceau la salonul de la etaj. ţinea în mîini o scrisoare a cărei conţinut îi ocupase gîndurile în ultimele minute. Scrisoarea nu era însă singurul motiv pentru care Westcliff era gînditor.

Oricît ar fi încercat să nege, era nerăbdător să o revadă pe Lillian Bowman... şi curios să vadă cum se descurcase cu mama lui. Contesa era în stare să zdrobească o tînără obişnuită, dar era convins că Lillian îi rezistase.

Lillian. Din cauza ei se chinuia acum să-şi recapete autocontrolul. Nu pusese niciodată mare preţ pe sentimente şi avea o aversiune profundă faţă de orice îi ameninţa demnitatea. Familia Marsden era renumită pentru sobrietatea ei... pentru numeroasele generaţii de bărbaţi sumbri, cu preocupări serioase. Tatăl lui Marcus zîmbea rar, iar cînd o făcea trebuia să te aştepţi la ceva foarte neplăcut. Bătrînul duce avusese grijă ca fiul lui să nu dea dovadă de frivolitate sau de simţ al umorului. Chiar dacă nu reuşise întrutotul, influenţa lui era covîrşitoare. Existenţa lui Marcus consta în a se achita de îndatoririle sale şi ultimul lucru de care avea nevoie era distracţia. Mai ales cea care era întruchipată de o fată rebelă.

Lillian Bowman nu era genul de tînără pe care Marcus s-ar fi gîndit vreodată să o curteze. Nu şi-o putea imagina pe Lillian trăind fericită în sînul unei familii aristocrate britanice. Lipsa ei de respect şi individualitatea ei nu-i permiteau să-şi croiască drum în lumea lui Marcus. Mai mult decît atît, pentru că ambele lui surori se măritaseră cu americani, era de datoria lui să păstreze pedigriul distins al familiei şi să se însoare cu o englezoaică.

Marcus ştiuse dintotdeauna că avea să-şi aleagă soţia dintre numeroasele tinere care îşi făceau debutul în societate. Semănau toate între ele, aşa că nu avea prea mare importanţă pe care o alegea. Putea fi oricare dintre fetele acelea timide şi rafinate, dar niciuna nu-i atrăsese atenţia. Lillian Bowman, în schimb, îl obsedase din prima clipă. Şi nu avea nici o explicaţie logică pentru asta. Lillian nu era nici cea mai frumoasă şi nici cea mai desăvîrşită dintre femeile pe care le cunoştea. Avea limba ascuţită, era încăpăţînată, iar aceste trăsături erau mai degrabă potrivite unui bărbat.

Marcus ştia că erau amîndoi la fel de hotărîţi şi că erau destinaţi să se înfrunte adesea. Conflictul din ziua precedentă era exemplul perfect: nu aveau cum să fie împreună. Asta nu schimba însă faptul că o dorea mai mult decît dorise vreodată o femeie. Prospeţimea ei, lipsa ei de convenţionalism îl atrăgeau. Începuse să o viseze noaptea, să viseze că o pătrundea pînă cînd ea ţipa de plăcere. Mai erau şi altfel de vise: ei doi, întinşi unul lîngă celălalt, în tăcere, cu trupurile unite... sau înotînd goi, în rîu, părul ei lung mîngîindu-i pieptul şi umerii... făcînd-o a lui pe cîmp, rostogolindu-se amîndoi prin iarba încălzită de soare.

Marcus nu mai simţise niciodată atîta pasiune. Existau o mulţime de femei gata să-i satisfacă nevoile. Nu era nevoie decît de cîteva şoapte şi de o bătaie discretă în uşa dormitorului şi se putea trezi imediat în braţele uneia. Nu i se părea corect, însă, să se folosească de o femeie, transformînd-o în substitutul celei pe care nu o putea avea.

A ajuns în pragul salonului familiei şi s-a oprit în faţa uşii întredeschise, ascultînd prelegerea mamei lui. Discutau despre obiceiul surorilor Bowman de a vorbi cu cei care le serveau la masă.

- Nu trebuie să mulţumesc cuiva care îmi face un serviciu? a auzit-o pe Lillian întrebînd, nedumerită. E o dovadă de politeţe să spui mulţumesc, nu-i aşa?

- E acelaşi lucru cu a-i mulţumi unui cal pentru că te-a lăsat să-l călăreşti sau unei mese, pentru că ţi-a permis să-ţi pui farfuria pe ea.

- Dar nu discutăm despre animale sau obiecte neînsufleţite. Servitorul e şi el om.

- Nu, i-a răspuns contesa cu răceală. Servitorul e servitor.

- Dar este o persoană, a repetat cu încăpăţînare Lillian.

Femeia în vîrstă i-a răspuns exasperată:

- Oricare ar fi părerea ta despre servitori, nu trebuie să le mulţumeşti celor care te servesc la masă. Servitorii nu se aşteaptă şi nici nu-şi doresc asta şi nu faci altceva decît să-i pui într-o situaţie neplăcută, fiind obligaţi să-ţi răspundă. Şi nu mă insulta cu privirea asta, domnişoară Bowman! Provii dintr-o familie avută. Sînt sigură că aveţi servitori acasă, la New York!

- Da, dar noi vorbim cu ai noştri.

Marcus s-a abţinut cu greu să nu rîdă. Îi fusese rareori dat să audă pe cineva ţinîndu-i piept contesei. A bătut uşor

la uşă şi a intrat, întrerupînd un schimb caustic de replici. Lillian s-a întors în scaun să-l privească. Era îmbujorată. Părul ridicat într-o coafură sofisticată ar fi trebuit să o facă să pară mai în vîrstă, în schimb părea să-i sublinieze şi mai mult tinereţea. Deşi stătea nemişcată pe scaun, un aer de nerăbdare părea s-o înconjoare. Îi amintea de o şcolăriţă dornică să iasă afară şi să scape de lecţii.

- Bună ziua, a spus Marcus politicos. Să înţeleg că discuţiile decurg bine?

Lillian i-a aruncat o privire grăitoare.

Ascunzîndu-şi un zîmbet, Marcus s-a înclinat în faţa mamei lui:

- A sosit o scrisoare din America.

Mama nu i-a răspuns, deşi ştia prea bine că scrisoarea era de la Alice.

O ticăloasă încăpăţînată, şi-a spus Marcus, simţind o gheară rece în piept. Contesa nu îşi iertase fiica cea mare pentru că se măritase cu un bărbat de origine umilă. Soţul lui Aline, McKenna, fusese cîndva slujitorul lor, la grajduri. Cînd era încă adolescent plecase în America să-şi caute norocul iar cînd revenise în Anglia era un industriaş bogat. În opinia contesei, succesul nu putea compensa originea şi de aceea se opusese cu toate puterile căsătoriei lor. Fericirea lui Aline nu însemna nimic pentru contesa care dusese ipocrizia pe cele mai înalte culmi. Dacă Aline ar fi avut o aventură cu McKenna, contesa nu ar fi avut nimic de spus. Faptul că devenise soţia lui era o ofensă de neiertat.

- Bănuiesc că eşti nerăbdătoare să afli ce scrie, a continuat Marcus, întinzîndu-i scrisoarea. Contesa era impasibilă. Mîinile îi rămăseseră nemişcate, în poală, ochii îi erau reci. Lui Marcus îi făcea plăcere să o oblige să facă ceva ce-i displăcea evident.

- Ce-ar fi să-mi spui tu noutăţile? l-a invitat pe un ton acru. Înţeleg că nu vei pleca pînă cînd nu o vei face.

- Foarte bine. Marcus a pus scrisoarea la loc în buzunar. Felicitări, doamnă. Eşti bunică. Aline a născut un băieţel sănătos, pe nume John McKenna junior. Cu un uşor sarcasm în voce, a adăugat: sînt sigur că vei fi fericită să afli că şi ea şi copilul sînt bine.

Cu coada ochiului, Marcus le-a văzut pe cele două surori Bowman schimbînd priviri uimite. Era clar că se întrebau de ce plutea atîta ostilitate prin aer.

- Ce frumos! Băiatul de la grajduri şi fiica mea cea mare au procreat! Este doar primul dintr-un lung şir de odrasle, sper. Regretabil este că numele şi titlul nostru nu au încă un moştenitor... aceasta este datoria ta. Dă-mi vestea că te căsătoreşti cu o fată cu sînge nobil, Westcliff. Doar atunci mă voi putea bucura. Pînă atunci, însă, nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să fiu felicitată.

Deşi nu lăsa să se vadă vreo emoţie provocată de cuvintele mamei lui, Marcus era cît pe ce să-i dea un răspuns pe măsură. A observat însă privirea lui Lillian.

Îl privea cu atenţie şi cu un zîmbet ciudat. Marcus a ridicat o sprînceană şi a întrebat-o, ironic:

- Te amuză ceva, domnişoară Bowman?

- Da, a şoptit ea: mă gîndeam că e de mirare că nu te-ai grăbit să te însori cu prima ţărancă pe care ai întîlnit-o în cale.

- Cîtă impertinenţă! a exclamat contesa.

Marcus a zîmbit auzindu-i cuvintele insolente iar gheara rece din piept a dispărut.

- Chiar crezi că ar trebui să o fac? a întrebat-o serios, ca şi cum se gîndea cu adevărat la asta.

- Oh, da, i-a răspuns Lillian cu ochii strălucind. Familiei Marsden nu i-ar strica nişte sînge proaspăt. După părerea mea, familia ta e într-un mare pericol.

- Pericol? a repetat Marcus. Ce te-a făcut să crezi asta?

- Nu ştiu, a spus ea fără grabă. Poate importanţa covîrşitoare pe care o daţi tacîmului cu care trebuie neapărat mîncată budinca.

- Bunele maniere nu sînt numai apanajul aristocraţiei, domnişoară Bowman. Chiar şi lui replica i se părea pompoasă.

- După părerea mea, domnule, preocuparea excesivă pentru maniere şi ritualuri este indicaţia clară că ai prea mult timp la dispoziţie.

Marcus a zîmbit:

- Subversivă şi totuşi sensibilă, a murmurat. Nu sînt foarte sigur că îţi dezaprob cuvintele.

- Nu-i încuraja obrăzniciile, Westcliff, l-a prevenit contesa.

- Foarte bine. Te las atunci cu munca ta de Sisif.

- Ce înseamnă asta? a auzit-o pe Daisy întrebînd.

Lillian i-a răspuns zîmbind, fără să-şi desprindă privirea de la Marcus.

- Se pare că nu prea ţi-au plăcut lecţiile de mitologie greacă, draga mea. Sisif era un suflet din Hades condamnat la o muncă eternă... să rostogolească un pietroi în sus, pe un deal, iar acesta se rostogolea la loc, înainte ca el să ajungă în vîrf.

- Dacă ar fi contesa Sisif, înseamnă că noi sîntem...

- Bolovanul, a spus scurt lady Westcliff, făcîndu-le pe cele două fete să rîdă.

- Continuaţi să ne instruiţi, doamnă, i-a spus Lillian îndreptîndu-şi toată atenţia spre contesă, în timp ce

Marcus a făcut o plecăciune scurtă şi a ieşit. Vom încerca să nu vă strivim cu totul atunci cînd ne vom rostogoli.

Lillian a fost melancolică tot restul după-amiezii. Aşa cum remarcase Daisy, prelegerile contesei erau departe de a fi un tonic pentru suflet, dar tristeţea lui Lillian părea să aibă o cauză mai adîncă decît simplul fapt că petrecuse atîta timp în compania unei bătrîne irascibile. Avea legătură cu ceea ce spusese Westcliff după ce intrase în salon, cu veşti despre noul nepot. Păruse atît de încîntat de noutăţile aflate, dar totodată nu fusese deloc surprins de reacţia mamei lui. Schimbul lor de replici o făcuse pe Lillian să înţeleagă importanţa – nu, necesitatea – ca Westcliff să se căsătorească cu o soţie de familie bună.

O soţie care să ştie cum se mănîncă crochetele şi căreia nici să nu-i treacă prin gînd să-i mulţumească unui servitor. Care nu va face greşeala de a traversa încăperea pentru a vorbi cu un domn, ci va sta docilă şi va aştepta ca acesta să o abordeze. Mireasa lui Westcliff trebuia să fie o floare engleză sensibilă, cu părul blond-cenuşiu şi un temperament senin. De ce o deranja oare atît de mult faptul că Westcliff trebuia să se căsătorească cu o femeie care să se potrivească existenţei în sferele înalte ale societăţii?

Încruntată, şi-a amintit felul în care Westcliff îi atinsese obrazul, seara trecută. O mîngîiere subtilă, dar total nepotrivită, venită din partea unui bărbat care nu era deloc interesat de ea. Şi totuşi nu părea în stare să se abţină. Era efectul parfumului, şi-a spus cu tristeţe. Se gîndise cu atîta plăcere că avea să-l tortureze, provocînd acea atracţie nedorită. Dar totul se întorsese împotriva ei. Ea era cea torturată. De fiecare dată cînd Westcliff o privea, o

atingea sau îi zîmbea îi provoca un sentiment necunoscut pînă atunci. Un dor aproape dureros, care o făcea să-şi dorească lucruri imposibile.

Oricine ar fi spus că făceau o pereche curioasă, ea şi Westcliff... mai ales în lumina responsabilităţii de a produce urmaşi de sînge nobil. Existau şi alţi bărbaţi cu titluri care nu-şi permiteau să fie atît de selectivi ca Westcliff, bărbaţi ale căror averi scăzuseră dramatic şi deci aveau nevoie de banii ei. Cu ajutorul contesei, ea avea să găsească un candidat acceptabil cu care să se mărite, terminînd cu goana eternă după un soţ. Dar lumea aristocraţiei britanice era mică, iar Lillian era aproape convinsă că avea să se întîlnească cu Westcliff şi cu mireasa lui, iar şi iar... Gîndul o întrista. Era de-a dreptul cumplit.

Dorul se transformase în gelozie. Lillian ştia că Westcliff nu putea fi cu adevărat fericit cu femeia cu care *trebuia* să se căsătorească. Avea să se sature curînd de o soţie pe care o putea teroriza, iar prea multă linişte l-ar fi plictisit de moarte. Westcliff avea nevoie de cineva care să-i provoace, să-i suscite interesul. Care să poată ajunge la bărbatul cald, îngropat sub numeroase straturi de autosuficienţă aristocrată. Cineva care să-l înfurie, să-l ironizeze şi să-l facă să rîdă.

Cineva ca mine, şi-a spus Lillian, nefericită.

CAPITOLUL 12

Seara a avut loc un bal. Ferestrele erau deschise larg, lăsînd să intre aerul plăcut şi răcoros. Lumina candelabrelor se răsfrîngea asupra modelului complicat al parchetului, asemenea picăturilor de ploaie. Muzica orchestrei umplea aerul cu acorduri pline de viaţă, asigurînd ambianţa perfectă pentru bîrfele şi rîsetele invitaţilor.

Lillian nu a îndrăznit să accepte un bol de punci, de teamă să nu-l verse pe rochia crem din satin. Fustele lipsite de ornamente cădeau în valuri ample pînă la podea iar talia îngustă era marcată cu un cordon din satin de aceeaşi culoare. Singura podoabă a rochiei erau mărgelele de la decolteu, meşteşugit montate. În timp ce-şi aranja mănuşa albă, Lillian l-a zărit pe Westcliff în cealaltă parte a încăperii. Arăta extraordinar în hainele de seară, cu cravată albă.

Ca de obicei, un grup de femei şi bărbaţi se strînsese în jurul lui. Una dintre femei, o blondă frumoasă, voluptuoasă, s-a aplecat spre el şi i-a murmurat ceva, făcîndu-l să zîmbească. El observa cu răceală tot ce se întîmpla în jurul lui... pînă cînd a văzut-o pe Lillian. A mîngîiat-o cu privirea, iar Lillian i-a simţit prezenţa de parcă nu-i despărţeau cîţiva metri. Tulburată, ea a dat scurt din cap şi s-a întors cu spatele.

- Ce s-a întîmplat? i-a şoptit Daisy apropiindu-se. Pari cam distrată.

Lillian i-a răspuns cu un zîmbet slab.

- Încerc să-mi amintesc toate regulile pe care ni le-a spus contesa, a minţit ea. Să mi le organizez în cap. Mai ales cele legate de plecăciuni. Am impresia că în clipa în care cineva se va pleca în faţa mea o să o iau la fugă, ţipînd.

- Şi eu sînt îngrozită că aş putea face o greşeală, a mărturisit Daisy. Era mult mai uşor înainte, cînd nu-mi dădeam seama cît de multe greşeli făceam. Sînt cea mai fericită cînd trebuie să mă aliniez la perete, alături de celelalte fete nemăritate. Mă simt în siguranţă atunci cînd stau deoparte seara întreagă. S-au uitat împreună la nişa semicirculară aflată de-a lungul unuia dintre pereţi, cu băncuţe îmbrăcate în catifea albastră. Evie stătea singură, în capătul cel mai îndepărtat al nişei. Rochia ei roz nu se potrivea deloc cu părul ei roşu. Îşi ţinea capul plecat şi sorbea din cînd în cînd din paharul cu punci. Atitudinea ei arăta clar că nu dorea să vorbească cu nimeni.

- Nu merge aşa, a spus Daisy. Hai s-o scoatem pe biata fată de acolo şi s-o luăm cu noi la plimbare.

Lillian i-a zîmbit, semn că era de acord şi a pornit însoţită de sora ei. A îngheţat atunci cînd a auzit o voce aproape de ureche:

- Bună seara, domnişoară Bowman.

Clipind, uimită, s-a întors cu faţa la Westcliff care traversase camera cu o viteză surprinzătoare.

- Domnule.

Westcliff s-a aplecat deasupra mîinii ei apoi a salutat-o pe Daisy. Şi-a întors privirea spre Lillian.

- Ai supravieţuit întîlnirii cu mama mea, constat.

Lillian i-a zîmbit.

- Ea a supravieţuit întîlnirii cu noi, mai bine zis.

- Mi s-a părut că îi făcea o imensă plăcere. Rar i se întîmplă să întîlnească două tinere care să nu tremure în prezenţa ei.

- Dacă nu am tremurat în prezenţa ta, domnule, în nici un caz n-o făceam în prezenţa ei.

Westcliff a făcut o grimasă şi s-a uitat în altă parte. S-a încruntat, ca şi cum se gîndea la ceva extrem de important. După o pauză care lui Lillian i s-a părut interminabilă s-a întors din nou spre Lillian:

- Domnişoară Bowman...

- Da?

- Îmi faci onoarea de a dansa cu mine?

Lillian a încetat să mai respire, să se mişte sau să gîndească. Westcliff n-o mai invitase niciodată la dans, în ciuda numeroaselor ocazii în care ar fi putut să o facă, măcar din politeţe. Era unul dintre motivele pentru care îl urîse, ştiind că se considera mult superior iar pe ea prea neînsemnată. În fanteziile ei îşi imaginase cum el o invita la dans iar ea îi adresa un refuz zdrobitor. Acum, însă, era uimită şi rămăsese fără cuvinte.

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi, a auzit-o pe Daisy. Trebuie să mă duc la Evie... Şi s-a îndepărtat grăbită.

Lillian a tras aer în piept.

- Este un test de-al contesei? Vrea să ştie dacă îmi amintesc ce m-a învăţat?

Westcliff a rîs. Lillian îşi revenea încet, observînd că cei din jur îi priveau, întrebîndu-se ce anume îi spusese atît de amuzant.

- Nu, a şoptit el. Cred că este un test autoimpus, să văd dacă... Părea să fi uitat ce voia să spună, pierdut în ochii ei. Un singur vals, i-a spus cu blîndeţe.

Nu avea încredere în răspunsul trupului ei, atunci cînd avea să o ţină în braţe, aşa că a clătinat din cap.

- Cred... Cred că ar fi o greşeală. Mulţumesc, dar...

- Eşti laşă.

Lillian şi-a amintit momentul cînd îl provocase întocmai... şi nu a putut să reziste nici ea.

- Nu înţeleg de ce vrei să dansezi acum cu mine cînd nu ai mai vrut să o faci niciodată pînă acum.

Vorbise mai mult decît ar fi trebuit. Şi-a blestemat gura slobodă, în timp ce el îi privea cu atenţie chipul.

- Am vrut mereu, a spus el, surprinzînd-o. Dar mereu apărea cîte un motiv întemeiat să nu o fac.

- De ce...

- Şi apoi, a continuat Westcliff luînd-o de mînă, nici nu avea rost să te invit de vreme ce eram sigur că mă vei refuza. I-a pus mîna pe braţul lui şi a condus-o spre celelalte perechi care se adunaseră în centrul încăperii.

- Nu puteai fi sigur de refuzul meu.

Westcliff a privit-o sceptic.

- Vrei să spui că ai fi acceptat?

- Era posibil.

- Mă îndoiesc.

- Am acceptat acum, nu-i aşa?

- Trebuia. Era o datorie de onoare.

Ea a rîs:

- Pentru ce, domnule?

- Pentru capul de viţel, i-a reamintit el scurt.

- Dacă nu ai fi servit la masă aşa ceva nu aş fi avut nevoie să fiu salvată!

- Nu ai fi avut nevoie să fii salvată dacă nu aveai un stomac atît de sensibil.

- Nu ai voie să rosteşti numele unei părţi a corpului în prezenţa unei femei, a spus ea, ca la carte. Aşa m-a învăţat mama ta.

Westcliff a zîmbit ironic:

- Accept să fiu corectat.

Lillian i-a întors zîmbetul. Valsul a început şi Westcliff a întors-o cu faţa spre el. Inima a început să-i bată cu putere. Se uita în jos, la mîna înmănuşată pe care el i-o întinsese şi nu putea să-l atingă. Nu putea să-l lase să o ţină de mînă în public... se temea de ceea ce s-ar fi putut citi pe faţa ei.

După o clipă i-a auzit vocea joasă:

- Ia-mă de mînă.

L-a ascultat, ameţită. Degetele îi tremurau.

După o scurtă tăcere, el a continuat:

- Acum pune-ţi o mînă pe umărul meu.

A privit cum mănuşa ei albă se aşeza uşor pe umărul lui.

- Acum priveşte-mă, i-a şoptit el.

A ridicat privirea spre el. A tresărit cînd i-a văzut ochii de culoarea cafelei, plini de căldură. Westcliff i-a susţinut privirea şi a condus-o, profitînd de prima întoarcere ca s-o tragă mai aproape. Aşa cum se aşteptase, Westcliff o ghida ferm, fără să-i dea ocazia să facă vreun pas greşit.

Totul era mult prea uşor. Nimic în viaţa ei nu fusese atît de perfect. Trupurile li se mişcau în armonie, de parcă ar mai fi dansat de o mie de ori. Doamne, cît de bine dansa! O făcea să încerce paşi pe care nu-i mai exersase pînă atunci şi totul era atît de natural şi de lipsit de efort! Se simţea uşoară în braţele lui, alunecînd cu uşurinţă, antrenată de mişcările lui pline de graţie.

Aglomeraţia din sala de bal părea să fi dispărut, parcă erau doar ei doi, dansînd undeva departe, într-un loc secret. Conştientă de trupul lui, de atingerile ocazionale, de răsuflarea lui caldă pe obrazul ei, Lillian a păşit cu ochii deschişi într-un vis ... o fantezie în care Marcus o ducea sus, după ce valsau, o dezbrăca şi o aşeza uşor pe pat. O săruta peste tot, aşa cum îi şoptise odată... şi făcea dragoste cu ea, apoi o ţinea în braţe pînă cînd adormea. Nu-şi mai dorise acest gen de intimitate cu nici un bărbat pînă atunci.

- Marcus, a spus ea absentă, testîndu-i parcă numele. El a privit-o atent. Folosirea prenumelui era ceva profund personal, mult prea intim, permis doar între soţi sau rude apropiate. Zîmbind strengăreşte, Lillian a deturnat discuţia. Îmi place numele tău. Nu e foarte comun. Aşa îl chema pe tatăl tău?

- Nu, eu port numele unui unchi din partea mamei.

- Şi ţi-a făcut plăcere să ştii că-i porţi numele?

- Orice nume ar fi fost acceptabil, cu condiţia să nu fie cel al tatălui meu.

- L-ai urît?

Westcliff a clătinat din cap.

- Mai mult decît atît.

- Ce poate fi mai mult?

- Indiferenţa.

L-a privit cu şi mai multă curiozitate:

- Şi contesa? a îndrăznit să întrebe. Şi faţă de ea eşti indiferent?

- Mi-am privit mereu mama ca pe o tigroaică înaintînd în vîrstă. Colţii i s-au tocit dar mai este încă în stare să facă mult rău. De aceea încerc să stau la distanţă.

Lillian s-a strîmbat la el, indignată:

- Şi m-ai azvîrlit în cuşcă azi-dimineaţă!

- Ştiam că şi tu ai colţi, a zîmbit Westcliff, văzîndu-i expresia. A fost un compliment, să ştii.

- Mă bucur că mi-ai spus, a spus ea, sec. Altfel cine ştie? Dacă nu-mi dădeam seama?

Spre întristarea lui Lillian valsul s-a încheiat cu un ultim acord de vioară. Perechile de dansatori se îndepărtau ca să le facă loc altora dar Westcliff a rămas pe loc. O ţinea încă în braţe, şi-a dat ea seama şi a făcut un pas înapoi. Din reflex, el a strîns-o şi mai tare de talie, încercînd instinctiv să o reţină lîngă el. Uimită de gestul lui şi de conotaţiile acestuia, Lillian a simţit că nu mai poate respira.

Westcliff şi-a dat seama şi a încercat să-i dea drumul din îmbrăţişare. Puterea dorinţei lui radia încă iar ea îşi repeta chinuitoarea întrebare dacă sentimentele lui erau reale sau erau doar efectul parfumului.

- Am avut dreptate, nu-i aşa? l-a întrebat ea, uşor răguşită, fără să-l poată privi în ochi. Dansul a fost o greşeală.

Westcliff a aşteptat atît de mult pînă să-i răspundă că Lillian era convinsă că nu o va mai face.

- Da, a spus el într-un sfîrşit, cu vădită emoţie.

Pentru că nu-şi putea permite să o dorească. Pentru că ştia şi el la fel de bine că relaţia lor ar fi fost un dezastru.

Nu mai putea sta lîngă el.

- Înseamnă că acesta a fost primul şi ultimul nostru vals, a spus ea, vrînd să pară indiferentă. Bună seara, domnul meu, şi mulţumesc pentru...

- Lillian, l-a auzit şoptind.

S-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat zîmbind, deşi simţea că i se făcuse pielea de găină pe gît şi pe spate.

Restul serii ar fi fost un dezastru dacă Lillian nu ar fi fost salvată de Sebastien, lordul St. Vincent. A apărut înainte ca ea să li se alăture lui Daisy şi Evie, care erau aşezate pe o băncuţă din catifea.

- Eşti o dansatoare plină de graţie, domnişoară Bowman.

După ce fusese cu Westcliff, i se părea ciudat să ridice într-atît privirea ca să vadă chipul acestui bărbat, mult mai înalt decît ea. Lui St. Vincent i se citea în ochi promisiunea unei distracţii imorale căreia nu îi puteai rezista cu uşurinţă. Zîmbetul lui enigmatic putea fi adresat unui prieten dar şi unui duşman, deopotrivă. Lillian i-a privit nodul cravatei, uşor descentrat. ţinuta lui denota neglijenţă, ca şi cum ar fi părăsit patul amantei şi s-ar fi îmbrăcat în grabă, cu intenţia de a reveni cît de curînd.

Ca răspuns la complimentul lui, Lillian a zîmbit şi a ridicat din umeri, amintindu-şi mult prea tîrziu cuvintele contesei: doamnele nu ridică niciodată din umeri.

- Dacă am părut atît de graţioasă este meritul partenerului meu.

- Eşti prea modestă, drăguţo. L-am văzut pe Westcliff dansînd cu alte femei iar efectul nu era deloc acelaşi. Se pare că aţi făcut pace. Sînteţi prieteni de-acum?

Era o întrebare care părea nevinovată dar Lillian a simţit că sensul era cu totul altul. A răspuns cu grijă în timp ce-l urmărea cu privirea pe Westcliff care conducea o doamnă cu păr castaniu la masa cu răcoritoare. Femeia era încîntată de interesul care îi era arătat. Un ghimpe de gelozie i-a înţepat inima.

- Nu ştiu, domnule. E posibil să nu înţelegem la fel noţiunea de prietenie.

- Isteaţă fată. Ochii lui St. Vincent erau asemenea diamantelor, de un albastru pal, cu infinit de multe faţete. Dă-mi voie să te însoţesc la masa cu răcoritoare şi vom compara cele două noţiuni.

- Nu, mulţumesc, i-a răspuns Lillian, deşi era moartă de sete. Pentru liniştea ei trebuia să evite orice apropiere de Westcliff.

St. Vincent i-a urmărit privirea şi l-a văzut pe Westcliff în compania femeii cu păr castaniu.

- S-ar putea să fie mai bine, a spus pe un ton relaxat. Lui Westcliff nu-i va face plăcere să te vadă în compania mea, cu siguranţă. La urma urmei, m-a avertizat să stau departe de tine.

- A făcut el asta? De ce?

- Nu vrea ca numele tău să fie asociat cu al meu ca să nu fii compromisă în vreun fel. I-a aruncat o privire grăitoare. E vorba de reputaţia mea, înţelegi.

- Westcliff nu are nici un drept să decidă cu cine să mă văd, a spus Lillian furioasă. Face tot timpul pe superiorul, e un arogant şi... s-a oprit, luptîndu-se cu un val de emoţii. Mi-e sete. Vreau să merg la masa cu răcoritoare. Cu tine.

- Dacă insişti, a spus blînd St. Vincent. Ce să fie? Apă? Limonadă? Punci sau...

- Şampanie.

- Orice doreşti. A însoţit-o la masa lungă, înconjurată de o mulţime de invitaţi. Lillian nu a mai simţit atîta satisfacţie ca în momentul în care Westcliff a observat că ea era în compania lui St. Vincent. Expresia i s-a înăsprit. O privea strîngînd din ochi. Lillian a luat paharul de şampanie din mîna lui St. Vincent şi l-a înghiţit pe nerăsuflate, aşa cum nu îi stă bine unei doamne.

- Mai uşor, drăguţo, i-a şoptit St. Vincent. Şampania ţi se va urca la cap.

- Mai vreau unul! i-a răspuns Lillian.

- Bine. Peste cîteva minute. Eşti cam îmbujorată. Efectul este fermecător dar cred că ai băut destul, pentru moment. Vrei să dansăm?

- Mi-ar face mare plăcere. După ce am îngroşat atîta timp rîndurile fetelor rămase nemăritate acum primesc două invitaţii la dans, în aceeaşi seară. Mă întreb de ce.

- Ei bine... St. Vincent o conducea încet spre celelalte perechi. Sînt un păcătos care ştie să fie şi drăguţ, cîteodată. Şi am căutat mereu o fată asemenea mie.

- Şi ai găsit-o? l-a întrebat Lillian, rîzînd.

- Se pare că da.

- Şi ce ai de gînd să faci, acum că ai găsit-o?

Privirea pe care i-a aruncat-o era complexă şi interesantă. Părea genul de bărbat în stare de orice... şi era exact ce îşi dorea ea în acele clipe.

- Îţi voi spune, i-a şoptit St. Vincent. Mai tîrziu.

Dansul cu St. Vincent era o experienţă cu totul diferită. Nu simţea aceeaşi armonie fizică, nu se mişca instinctiv, fără să gîndească... dar St. Vincent era un dansator desăvîrşit care îi adresa comentarii provocatoare în timp ce înconjurau încăperea. O susţinea cu o mînă fermă care părea mult prea obişnuită cu trupurile de femei.

- Cît de mult din reputaţia ta este şi adevărat? a îndrăznit ea să-l întrebe.

- Doar jumătate... dar şi aşa este prea mult.

Lillian îl privea uimită şi amuzată în acelaşi timp.

- Cum de cineva ca tine este prieten cu Westcliff? Sînteţi foarte diferiţi.

- Ne ştim de cînd aveam opt ani. Iar Westcliff, în încăpăţînarea lui, refuză să creadă că sînt o cauză pierdută.

- De ce ai fi o cauză pierdută?

- Sigur nu vrei să afli răspunsul la această întrebare. A întrerupt-o înainte ca ea să apuce să-l chestioneze mai departe. Valsul e pe sfîrşite. Iar lîngă friza aurită este o femeie care ne urmăreşte îndeaproape. E mama ta, nu-i aşa? Dă-mi voie să te conduc la ea.

Lillian a clătinat din cap.

- Ar fi mai bine să ne despărţim aici. Crede-mă... Nu-ţi doreşti să o cunoşti pe mama.

- Bineînţeles că doresc. Dacă îţi seamănă, înseamnă că e de-a dreptul fascinantă.

- Dacă chiar vei crede că îmi seamănă cîtuşi de puţin te rog să-ţi ţii părerea pentru tine.

- Nu te teme, a liniştit-o el. N-am întîlnit pînă acum o femeie pe care să nu o plac.

- Cred că e ultima oară cînd faci o asemenea afirmaţie.

În timp ce St. Vincent o conducea pe Lillian spre grupul de femei care bîrfeau, în mijlocul căruia era mama ei, el i-a spus:

- Aş invita-o să ne însoţească mîine la plimbarea cu trăsura. Ai mare nevoie de o însoţitoare.

- Nu trebuie neapărat să fiu însoţită, a protestat Lillian. Femeile şi bărbaţii pot călători neînsoţiţi dacă nu sînt într-o trăsură acoperită sau nu lipsesc mai mult de...

- Ai nevoie de o însoţitoare, i-a repetat el cu o insistenţă care a făcut-o să roşească.

- Şi dacă nu? A încercat să-i spună ceva extrem de îndrăzneţ. Mă compromiţi?

- Cam aşa ceva.

A simţit că o gîdila ceva în gît, de parcă ar fi înghiţit melasă. St. Vincent nu se purta ca eroii din romanele pe care le adora Daisy. Acelea erau personaje infame, cu mustăţi groase şi priviri libidinoase care minţeau în legătură cu intenţiile lor murdare pînă în clipa în care îşi asaltau eroina virgină şi o luau cu de-a sila. St. Vincent, prin contrast, părea hotărît să o determine să stea departe de el. Nu şi-l putea imagina forţînd o fată să facă ceva împotriva dorinţei ei.

Lillian i-a făcut cunoştinţă cu mama ei şi a văzut că ea a început imediat să facă diverse calcule. Pentru Mercedes toţi bărbaţii nobili de însurat erau o potenţială pradă, indiferent de vîrstă, fizic sau reputaţie. Nu avea să se oprească de la nimic pînă nu-şi vedea fetele căpătînd un titlu. Nu conta dacă cel care îl purta era tînăr şi frumos sau bătrîn şi senil. Primise rapoarte despre fiecare nobil din Anglia şi memorase sute de pagini de date financiare şi detalii despre aristocraţia britanică. Acum, cînd se uita la bărbatul frumos care stătea în faţa ei, aproape că era evident cum căuta în minte informaţii despre averea lui.

În următoarele minute St. Vincent a reuşit să o facă să se relaxeze. A convins-o să vină cu ei la plimbare, a flatat-o şi i-a ascultat părerile cu atîta atenţie că Mercedes a început să roşească şi să chicotească de parcă era o adolescentă. Lillian nu o mai văzuse niciodată purtîndu-se aşa în compania unui bărbat. Westcliff îi inducea o stare de nervozitate dar St. Vincent avea exact efectul contrar. Avea capacitatea unică de a face orice femeie să se simtă atrăgătoare. Era mai galant decît orice american şi mai cald şi mai accesibil decît orice alt bărbat englez. Pentru un timp, Lillian a uitat să privească în jur şi să-l mai caute pe Westcliff.

St. Vincent i-a luat mîna lui Mercedes, s-a înclinat şi a şoptit:

- Pe mîine.

- Pe mîine, a repetat Mercedes, iar Lillian a văzut deodată cum trebuia să fi arătat mama ei înainte ca dezamăgirile să o fi înăsprit. Cîteva femei s-au apropiat iar ea s-a grăbit să le vorbească.

St. Vincent s-a aplecat spre Lillian şi a întrebat-o:

- Ce-ai zice acum de un alt pahar de şampanie?

Lillian a dat uşor din cap, inspirînd amestecul de arome care îl urmăreau: parfum scump, săpun de bărbierit şi mirosul curat al pielii lui.

- Aici? a întrebat el încet. Sau în grădină?

Lillian şi-a dat seama că voia să o fure pentru cîteva minute şi s-a alarmat. Singură în grădină cu St. Vincent... fără îndoială aşa începuseră numeroase domnişoare... S-a gîndit puţin la propunerea lui, lăsîndu-şi privirea să rătăcească. Chiar atunci Westcliff lua o femeie în braţe şi dansa vals, aşa cum făcuse şi cu ea. Westcliff cel de neatins, şi-a spus ea, plină de furie. Voia să se distreze. Şi să fie consolată. Iar bărbatul frumos din faţa ei părea dornic să facă toate astea.

- În grădină, a spus ea.

- Ne vedem în zece minute. E o fîntînă cu o sirenă în spatele...

- Ştiu unde este.

- Dacă reuşeşti să te strecori afară...

- Voi reuşi, l-a asigurat ea, forţîndu-se să zîmbească.

St. Vincent a privit-o compătimitor:

- Să ştii că te pot face să te simţi mai bine, i-a şoptit.

- Adevărat? a întrebat ea, roşind ca focul.

În ochii lui a strălucit o promisiune. A înclinat uşor capul şi s-a îndepărtat.

CAPITOLUL 13

Lillian le-a convins pe Daisy şi Evie să o acopere şi a părăsit sala de bal sub pretextul că trebuia să ia puţin aer. Conform planului, cele două fete trebuiau să aştepte pe terasa din spate în timp ce Lillian se întîlnea cu St. Vincent în grădină. Urmau să se întoarcă împreună în sala de bal, convingînd-o astfel pe Mercedes că fuseseră împreună tot timpul.

- Eşti s-sigură că vei fi în s-siguranţă singură cu St. Vincent? a întrebat Evie.

- Fără îndoială, i-a răspuns Lillian cu convingere. S-ar putea să încerce să-şi ia anumite libertăţi, dar aste e şi ideea, nu? Vreau să văd dacă parfumul meu are efect asupra lui.

- Nu are efect asupra nimănui, a spus Daisy cu tristeţe. Cel puţin nu în cazul meu.

Lillian s-a uitat la Evie:

- Dar tu, draga mea? Ai avut succes?

Daisy a răspuns în locul ei.

- Evie nu a lăsat pe nimeni să se apropie suficient de mult ca să-şi poată da seama.

- Eu una îi voi da ocazia lui St. Vincent să-l inspire adînc. Parfumul ar trebui să aibă efect garantat asupra unui vicios ca el.

- Dar dacă te vede cineva?

- Nu ne va vedea nimeni, a întrerupt-o Lillian, nerăbdătoare. Nu cred să existe în toată Anglia bărbat mai experimentat ca el în a se furişa la locul de întîlnire.

- Fii prevăzătoare, a avertizat-o Daisy. Întîlnirile astea pot fi periculoase. Am citit destul de multe despre ele şi am aflat că nu te poţi aştepta la nimic bun.

- Va fi o întîlnire foarte scurtă, a asigurat-o Lillian. Un sfert de oră, cel mult. Ce se poate întîmpla în acest răstimp?

- Multe, din cîte ne-a s-spus Annabelle, i-a răspuns Evie.

- Unde este Annabelle? a întrebat Lillian, dîndu-şi seama că nu o văzuse toată seara.

- Nu se simţea deloc bine, mai devreme. Cred că nu i-a priit ceva la prînz.

Lillian s-a strîmbat şi s-a cutremurat:

- A mîncat sigur ţipar-de-mare sau cap de viţel sau gheare de pui...

- Încetează, să nu ţi se facă rău. Domnul Hunt are grijă de ea.

Au ieşit pe uşile mari şi s-au îndreptat spre terasa goală. Daisy a avertizat-o pe Lillian, făcîndu-i semn cu degetul:

- Dacă lipseşti mai mult de un sfert de oră venim după tine!

Lillian a izbucnit în rîs:

- Nu voi întîrzia. I-a făcut cu ochiul lui Evie, văzînd cît era de îngrijorată: voi fi bine, draga mea. Gîndeşte-te la cîte lucruri interesante voi avea de povestit la întoarcere!

- De a-asta mă tem şi eu, i-a răspuns Evie.

Lillian şi-a ridicat rochia şi a coborît treptele, aventurîndu-se în grădina luminată de torţe. Culorile şi aromele

toamnei o învăluiau: frunzişul arămiu sau auriu, şirurile dese de trandafiri şi dalii. A auzit zgomotul făcut de apa fîntînii şi a urmat aleea care dădea într-un luminiş în care strălucea o singură torţă. În spatele fîntînii a observat mişcare – era o persoană, ba nu, erau două, îmbrăţişate, aşezate pe una dintre băncile din piatră. S-a tras la adăpostul gardului viu. St. Vincent îi spusese să se întîlnească acolo... dar bărbatul de pe bancă nu era el... sau era? Nedumerită, s-a apropiat puţin.

Cei doi erau atît de absorbiţi unul de altul că n-ar fi auzit nici o turmă de elefanţi trecînd pe lîngă ei. Părul blond al femeii se desprinsese şi cîteva şuviţe îi alunecaseră pe spate, acolo unde rochia îi era desfăcută. Îl îmbrăţişase pe partenerul ei, cuprinzîndu-l cu braţele subţiri, albe, iar el respira întretăiat în timp ce îi scotea una din mîneci şi o săruta. Lillian i-a recunoscut: erau lady Olivia şi soţul ei, domnul Shaw. Uimită dar şi curioasă, s-a uitat cum Shaw îşi strecura mîna pe sub rochia soţiei lui. Era cea mai intimă scenă la care asistase vreodată.

Şi cele mai intime sunete pe care le auzise... oftaturi scurte, cuvinte de dragoste şi un rîset blînd, inexplicabil al lui Shaw, care a făcut-o pe Lillian să se înfioare. Ruşinată, s-a îndepărtat uşor. Nu era foarte sigură încotro trebuia să se îndrepte, acum că locul ei de întîlnire fusese ocupat de altcineva. Asistase la o scenă de tandreţe, de adîncă pasiune. Dragostea dintre soţi. Lillian nu îndrăznise niciodată să spere la aşa ceva, în cazul ei.

O siluetă i-a apărut înainte. S-a apropiat, a cuprins-o după umeri şi i-a întins un pahar de şampanie rece:

- Tu eşti? a şoptit Lillian.

Şoapta lui St. Vincent i-a mîngîiat lobul urechii:

- Vino cu mine.

L-a lăsat să o conducă spre o cărare mai întunecată care dădea într-un alt luminiş în mijlocul căruia era o masă circulară din piatră. Perii dimprejur parfumaseră aerul cu aroma de fructe coapte. Continuînd să o ţină pe după umeri, St. Vincent a întrebat-o:

- Ne oprim aici?

Ea a dat din cap şi s-a sprijinit de masă, fără să fie în stare să-l privească în ochi în timp ce sorbea din şampanie. A roşit, amintindu-şi de scena la care asistase ceva mai devreme.

- Sper că nu te-ai ruşinat, i-a spus amuzat St. Vincent. Ai văzut puţin din... ei bine, n-ai văzut mai nimic. Îşi scosese mănuşile şi îi ridicase uşor bărbia, obligînd-o să-l privească în ochi. Doamne, cum ai roşit! Am şi uitat cum e să fii atît de inocent. De fapt, nici nu cred că am fost vreodată.

St. Vincent era fermecător în lumina torţelor. Umbrele i se jucau drăgăstoase pe pomeţi, şuviţele de păr căpătaseră accente de bronz-auriu, precum icoanele bizantine.

- La urma urmei sînt căsătoriţi, a continuat el, prinzînd-o de talie şi aşezînd-o pe masă.

- Chiar mă gîndeam cît de norocoşi sînt, a spus Lillian, terminînd şampania din pahar. Par foarte fericiţi împreună. Şi ţinînd cont de aversiunea contesei faţă de americani, mă mir că lady Olivia a primit permisiunea să se căsătorească cu Shaw.

- Aici este mîna lui Westcliff. Nu a vrut ca ideile ipocrite ale mamei să stea în calea fericirii surorii lui. Iar contesa nu avea nici un drept să-şi dea cu părerea, ţinînd cont de trecutul ei scandalos.

- Contesa are un trecut scandalos?

- Da. Tocmai de aceea ne înţelegem atît de bine. Sînt genul de bărbat cu care obişnuia să aibă de-a face, cînd era tînără.

Lillian aproape că a scăpat paharul din mînă. L-a pus deoparte şi l-a privit surprinsă pe St. Vincent.

- Nu pare genul de femeie care să fi avut amanţi.

- Nu te-a frapat lipsa de asemănare între Westcliff şi lady Olivia? El şi lady Aline sînt copii legitimi, în timp ce lady Olivia nu este.

- Oh!

- Contesa nu poate fi acuzată de infidelitate, însă, ţinînd cont de cel cu care era măritată.

Bătrînul lord era un subiect de interes pentru Lillian. Era o figură misterioasă despre care nimeni nu părea dornic să discute.

- Westcliff mi-a spus odată că tatăl lui era o brută, a spus ea, sperînd că-l va determina pe St. Vincent să spună mai multe.

- Chiar aşa? ochii lui St. Vincent străluceau, plini de interes. Ce neobişnuit! Westcliff nu pomeneşte numele tatălui său de faţă cu nimeni.

- Era? O brută, adică.

- Nu, a spus încet St. Vincent. Brută e puţin zis, implică o cruzime de care nu este conştient întru totul. Era un diavol. Nu am aflat decît o parte din atrocităţile lui şi nici nu-mi doresc să ştiu mai multe. A continuat gînditor: puţini ar fi putut supravieţui unor părinţi ca ei, care alternau de la neglijenţă la chestii malefice. Şi-a plecat capul şi a ridicat din umeri. Toată viaţa mea l-am urmărit pe Westcliff străduindu-se să nu devină ceea ce ar fi vrut tatăl lui. Dar aşteptările în ceea ce-l priveşte sînt foarte mari... şi asta îi determină multe dintre alegerile personale.

- Alegeri personale precum...

A privit-o în ochi.

- Cea cu care se va căsători, de exemplu.

Lillian a înţeles imediat şi şi-a cîntărit cu grijă răspunsul:

- Nu e nevoie să mă previi. Ştiu foarte bine că lui Westcliff nici nu i-ar trece prin cap să o curteze pe una ca mine.

- Ba i-a trecut, crede-mă, a uimit-o St. Vincent.

Lui Lillian i s-a oprit inima-n loc.

- De unde ştii? ţi-a spus ceva?

- Nu. Dar este evident că te doreşte. Nu-şi poate lua ochii de la tine atunci cînd eşti în aceeaşi cameră cu el. Iar cînd ai dansat cu mine, în seara asta, părea în stare să mă înjunghie cu primul obiect ascuţit pe care îl găsea în cale. Şi totuşi...

- Totuşi...

- Cînd se va căsători, Westcliff va face alegerea potrivită: o tînără mireasă britanică, maleabilă, care să nu-i ceară prea multe.

Bineînţeles. Lillian nici nu se aşteptase la altceva. Adevărul era însă greu de acceptat, uneori. Iar ea nu avea de ce să se plîngă. Nu pierduse nimic. El nu-i făcuse nici o promisiune, nu-i adresase nici un cuvînt afectuos. Cîteva săruturi şi un vals nu însemnau o adevărată poveste de dragoste.

Şi atunci de ce era atît de tristă?

Văzînd-o că se schimbase la faţă St. Vincent i-a zîmbit compătimitor.

- O să treacă, draga mea. Întotdeauna trece. S-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte.

Lillian a rămas nemişcată, aşteptînd ca parfumul să facă o magie. Erau atît de aproape încît era imposibil să

nu-şi facă efectul. Cu toate aştea, însă, el s-a îndepărtat calm şi netulburat. Nimic din expresia lui nu arăta pasiunea aproape violentă pe care o manifestase Westcliff. La naiba, şi-a spus Lillian, frustrată. De ce folosea oare un parfum care atrăgea doar bărbaţii nepotriviţi?

- Ţi-ai dorit vreodată o femeie pe care să nu o poţi avea? l-a întrebat ea încet.

- Nu. Dar continui să sper.

Lillian l-a privit uimită:

- Speri să te îndrăgosteşti de o femeie pe care să nu poţi s-o ai? De ce?

- Ar fi o experienţă interesantă.

- Tot o experienţă interesantă e să cazi de pe o stîncă, i-a răspuns ea, ironic. Cred totuşi că în cazul acesta ai prefera să înveţi din experienţa altora.

St. Vincent a izbucnit în rîs.

- Poate că ai dreptate. Ar fi bine să ne întoarcem, isteaţa mea prietenă, înainte ca absenţa ta să fie observată.

- Dar... Lillian a înţeles că interludiul din grădină nu avea să fie mai mult decît o plimbare şi o scurtă conversaţie. Asta e tot? a izbucnit ea. Nu ai de gînd să... a tăcut, nemulţumită.

St. Vincent s-a aşezat în faţa ei şi i-a zîmbit subtil:

- Te referi la avansurile pe care ai presupus că ţi le voi face? Şi-a plecat în mod voit capul pînă cînd răsuflarea lui i-a mîngîiat fruntea. Am decis să mai aştept un timp.

Mîhnită, Lillian s-a întrebat dacă nu cumva el o găsea neatrăgătoare. Pentru numele lui Dumnezeu, bărbatului acestuia i se dusese vestea că nu rata nimic ce purta fustă. Nu mai conta dacă ea îşi dorea sau nu cu adevărat ca el să o sărute. Conta doar că era respinsă de un alt

bărbat. Două refuzuri într-o singură seară – o lovitură dură pentru vanitatea oricui.

- Dar mi-ai promis că mă vei face să mă simt mai bine, a protestat ea, îmbujorîndu-se de ruşine.

- Păi dacă începi să te plîngi... uite. Să ai la ce să te gîndeşti.

S-a aplecat, i-a cuprins bărbia cu degetele şi şi-a lipit buzele de ale ei. Lillian închisese ochii, simţind atingerea blîndă şi uşoară. Gura lui era tot mai cercetătoare, mai fermă, pînă cînd buzele ei s-au desfăcut. Abia dacă începuse să absoarbă promisiunea exotică a sărutului cînd el s-a desprins. Dezorientată, respirînd greu, ea i-a acceptat sprijinul pînă cînd a reuşit să-şi recapete echilibrul.

Era ceva la care să se gîndească, într-adevăr.

St. Vincent a condus-o pînă cînd au ajuns la terasele înşiruite care se sfîrşeau cu balconul din spate. S-au oprit lîngă gardul viu. Lumina lunii îi mîngîia profilul, dîndu-i o tentă argintie.

- Mulţumesc, i-a şoptit el.

Îi mulţumea oare pentru sărut? Lillian a dat din cap, nesigură, gîndindu-se că ar fi trebuit să fie invers. Încă mai avea în minte imaginea lui Westcliff dar nu se simţea la fel de tristă ca atunci, în sala de bal.

- Nu-i aşa că nu vei uita de plimbarea cu trăsura de mîine dimineaţă? a întrebat-o St. Vincent, atingînd-o uşor cu vîrful degetelor pe mănuşă şi urcînd pînă ce i-a atins porţiunea neacoperită a braţului.

Lillian a clătinat din cap.

- Te-am lăsat fără grai? a întrebat-o St. Vincent, părînd îngrijorat. A rîs apoi şi a continuat: bine, fie. Stai pe loc. A sărutat-o apăsat, iar Lillian a simţit furnicături prin vene.

Aşa e mai bine? Hai să aud că spui ceva.

Ea a reuşit doar să zîmbească.

- Noapte bună, a murmurat.

- Noapte bună. Intră tu prima.

Sebastien, lordul St. Vincent ştia să se facă plăcut. Aşa s-a întîmplat şi în dimineaţa următoare. A insistat ca Daisy să-i însoţească şi le-a aşteptat pe cele trei doamne Bowman în hol, ţinînd în mînă un buchet de trandafiri pentru Mercedes. Le-a condus la trăsura din lemn negru, lăcuit, i-a dat un semnal vizitiului şi au pornit pe aleea pietruită.

St. Vincent se aşezase pe locul de lîngă Lillian şi nu a contenit cu întrebări despre viaţa pe care o duceau la New York. Trecuse mult timp, şi-a dat Lillian seama, de cînd nu mai discutaseră cu cineva despre locurile natale. Nimeni din societatea engleză nu dădea doi bani pe ce se întîmpla la New York. Lordul St. Vincent s-a dovedit însă un ascultător receptiv, aşa că fetele s-au întrecut în a-i povesti.

I-au spus despre şirul de case impozante, din piatră, de pe Fifth Avenue, despre cum arăta Central Park toamna, despre lacul de pe strada 59, care îngheţa iarna şi pe care aveau loc săptămînal carnavaluri, despre cît de mult timp îţi lua să traversezi Broadway Avenue, mereu atît de aglomerat. Şi despre salonul în care se servea îngheţată, de pe Broadway and Franklin, unde erau servite şi domnişoarele neînsoţite de domni.

St. Vincent părea amuzat de descrierile lor privind excesele de orice fel: de la petrecerea la care fuseseră invitate, într-o sală de bal împodobită cu trei mii de fire de orhidee pînă la mania diamantelor, care începuse odată cu

descoperirea de noi mine în Africa de Sud, făcînd ca toată lumea, de la vîrstnici la sugari, să poarte cît mai multe pietre, cît mai strălucitoare.

La început Lillian a simţit un fior de nostalgie pentru viaţa pe care o dusese cîndva. Şi totuşi, în timp ce străbăteau cîmpurile gata de secerat şi pădurile verzi şi-a dat seama că fusese o existenţă searbădă, mereu în căutare de distracţii şi haine la modă. Societatea londoneză părea superioară. Nu s-ar fi gîndit niciodată că ar fi posibil să-i placă un loc ca Hampshire... şi cu toate astea, viaţa de aici era cea reală. O viaţă de care s-ar fi putut bucura pe deplin, fără grija permanentă pentru un viitor incert.

Nu şi-a dat seama că se cufundase în tăcere pînă cînd nu i-a auzit vocea blîndă a lui St. Vincent.

- Iar ai rămas fără grai?

Ea l-a privit în ochii zîmbitori şi a dat din cap, în timp ce Daisy şi Mercedes erau absorbite într-o discuţie, pe banchета din faţa lor.

- Ştiu un remediu excelent, i-a spus iar ea a rîs, îmbujorîndu-se.

Relaxată şi bine dispusă după plimbare, Lillian nu a dat prea mare atenţie cuvintelor lui Mercedes, după ce s-au întors în cameră.

- Va trebui să aflăm mai multe despre el, bineînţeles. Trebuie să-mi consult şi notele din raport, să nu cumva să fi uitat ceva. Dacă nu mă înşel, are o avere modestă, dar este de familie bună şi...

- Eu nu m-aş entuziasma prea tare la gîndul că-l voi avea pe St. Vincent drept ginere, i-a spus Lillian lui Mercedes. Pentru el femeile sînt doar un amuzament. Nu

cred că-l atrage prea tare ideea căsătoriei.

- Nu l-a atras pînă acum, i-a răspuns Mercedes. Va trebui să se însoare şi el, în cele din urmă.

- Crezi? a întrebat Lillian, fără convingere. Oricum nu-l văd supunîndu-se convenienţelor căsătoriei. Începînd cu fidelitatea.

Mercedes se uita pe geam, cu o expresie de nepătruns. Şi-a încleştat degetele delicate pe şnurul gros al draperiei:

- Toţi bărbaţii sînt infideli, într-un fel sau altul.

Lillian şi Daisy s-au privit mirate.

- Tata nu este, i-a răspuns Lillian.

Mercedes a rîs, drept răspuns.

- Chiar crezi asta, draga mea? Poate că mi-a fost fidel fizic, deşi niciodată nu poţi băga mîna în foc. Şi-a găsit însă o amantă mai geloasă şi mai posesivă decît oricare altă femeie. Toate visele lui se rezumă la a colecţiona clădiri şi angajaţi şi îl absorb întru totul. Aş fi trecut cu uşurinţă peste toate dacă rivala mea ar fi fost o femeie, pentru că ştiu că pasiunea păleşte iar frumuseţea nu durează o veşnicie. Companiile lui nu îşi vor pierde niciodată atuurile – ne vor supravieţui tuturor. Dacă vei avea timp de un an parte de interesul şi atenţia soţului tău va fi oricum mult mai mult decît am avut eu.

Lillian fusese dintotdeauna conştientă de felul în care stăteau lucrurile între părinţii ei. Lipsa reciprocă de interes era mult prea evidentă. Era însă pentru prima oară cînd Mercedes o spusese răspicat, iar amărăciunea din tonul ei a întristat-o.

- Eu nu mă voi mărita cu un asemenea bărbat, a spus Lillian.

- O fată de vîrsta ta nu mai are voie să fie atît de naivă. La douăzeci şi patru de ani eu aveam deja doi copii. E

vremea să te măriţi şi tu. Indiferent de cine va fi soţul tău şi de reputaţia lui, să nu-l obligi să-ţi facă promisiuni pe care ştii că le va încălca.

- Să accept deci să mă trateze oricum va vrea, cu condiţia să fie de familie bună? a ripostat Lillian.

- Da, i-a spus Mercedes cu amărăciune. După investiţia făcută de tatăl vostru... hainele, cheltuielile cu hotelul şi toate celelalte... nu aveţi de ales, nici una din voi. Trebuie să vă măritaţi cu cîte un aristocrat. Mai mult decît atît, eu nu am de gînd să mă întorc la New York şi să ajung de rîsul celor de acolo pentru că fetele mele nu au fost în stare să se mărite cu un nobil. S-a îndepărtat de la fereastră şi a ieşit din cameră, mult prea preocupată de propriile gînduri ca să-şi mai amintească să încuie uşa.

Daisy a vorbit prima:

- Asta înseamnă că vrea să te măriţi cu St. Vincent?

Lillian a rîs:

- Nu contează cu cine, atît vreme cît are sînge nobil.

Daisy a oftat şi s-a întors cu spatele la ea:

- Ajută-mă te rog să-mi scot rochia şi corsetul.

- Ce vrei să faci?

- Vreau să scap de nesuferitele astea, să citesc un roman şi să trag un pui de somn.

- Tu, să dormi în timpul zilei? a întrebat-o Lillian. Niciodată sora ei nu se mai odihnise peste zi.

- Da. Din cauza salturilor trăsurii am o durere de cap insuportabilă. La asta s-a adăugat şi discursul mamei despre măritiş. Pari încîntată de St. Vincent. Ce crezi cu adevărat despre el?

- E amuzant. Şi atrăgător. Aş fi fost tentată să nu-l iau în serios... dar ascunde ceva, dincolo de aparenţa superficială. A făcut o pauză, pentru că îşi găsea cu greu cuvintele.

- Da, ştiu, i-a răspuns Daisy. Şi nu-mi place.

- Nu-ţi place? a întrebat-o Lillian, surprinsă. Dar ai fost foarte prietenoasă cu el, de dimineaţă.

- Nu poţi fi altfel, a recunoscut Daisy. Are acea calitate de a hipnotiza despre care se vorbeşte atît. Magnetism animal, parcă aşa se numeşte. O forţă care îi atrage pe oameni spre el.

Lillian a rîs, clătinînd din cap:

- Citeşti prea mult, draga mea.

- În afară de magnetism, St. Vincent mi se pare genul de om pe care doar propriul interes îl motivează. Aşa că nu am încredere în el. Daisy şi-a aşezat rochia pe unul din scaune şi şi-a desfăcut corsetul, cu un oftat de uşurare. Era printre puţinele fete care nu ar fi avut nevoie de corset, numai că nu se cuvenea să iasă în lume fără el. L-a aruncat cît-colo, pe jos, a luat o carte de pe măsuţă şi s-a cuibărit în pat.

- Am şi reviste, dacă vrei să citeşti si tu.

- Nu, mulţumesc. Sînt prea agitată ca să pot citi şi cu siguranţă nu aş putea dormi. A aruncat o privire spre uşa care rămăsese întredeschisă. Nu cred că mama va afla că m-am dus să mă plimb prin grădină. Oricum va fi ocupată cu raportul despre aristocraţi cel puţin vreo două ore.

Nu a primit nici un răspuns de la Daisy, care era deja cufundată în lectură, aşa că a ieşit în linişte din cameră şi s-a îndreptat spre intrarea servitorilor, din capătul holului.

Ajunsă în grădină, a urmat o cărare pe care nu mai fusese pînă atunci, paralelă cu gardul viu. Probabil că grădinile conacului arătau minunat şi iarna, şi-a spus ea. După o ninsoare uşoară, arbuştii tunşi ornamental şi statuile păreau probabil acoperite cu glazură albă, specifică Crăciunului. Dar acum, în septembrie, iarna părea foarte departe.

A trecut pe lîngă o seră imensă, plină cu plante şi containere cu legume exotice. În prag stăteau de vorbă doi bărbaţi. L-a recunoscut pe cel mai în vîrstă: era grădinarul-şef. Celălalt îngenunchease în faţa unei cutii din lemn, plină cu tuberculi. Încercînd să treacă mai departe, atenţia i-a fost atrasă de bărbatul atletic, îmbrăcat într-o cămaşă simplă, albă şi pantaloni dintr-un material aspru. Ridicase în lumină unul din tuberculi şi îi examina critic atunci cînd şi-a dat seama că se apropiase cineva.

S-a ridicat în picioare şi s-a întors cu faţa spre ea. Era Westcliff, şi-a spus Lillian, emoţionată. Urmărea tot ce se întîmpla pe moşia lui cu o deosebită atenţie.

Era imaginea lui Westcliff care îi plăcea cel mai mult: relaxat, cu părul în dezordine, fermecător de viril. Avea cămaşa descheiată la gît, lăsînd să se vadă părul negru de pe piept. Pantalonii îi erau puţin largi în talie, fiind susţinuţi de o pereche de bretele care îi accentuau linia fermă a umerilor. Dacă St. Vincent avea ceea ce se numea magnetism animal, atunci Westcliff era un magnet natural care îi aţîţa simţurile şi făcea ca întregul ei corp să fie conştient de forţa lui. Ar fi vrut să se ducă lîngă el, să se lase sărutată, aspru şi impetuos. Şi-a plecat însă capul, ca răspuns la salutul lui şoptit şi a pornit-o grăbită pe alee.

Spre marea ei uşurare, Westcliff nu a încercat să o urmărească. Curînd, inima ei şi-a recăpătat ritmul normal. A început să exploreze împrejurimile, ajungînd pînă la un gard înalt, acoperit de ferigă. Părea că acea porţiune de grădină era complet înconjurată de ziduri. Le-a dat ocol, curioasă, încercînd să găsească o intrare. Nimic. Aşa că şi-a strecurat mîna pe după ferigă, pipăind zidul de piatră, în încercarea de a găsi o uşă secretă.

A auzit un rîset care venea din spatele ei şi s-a întors repede. Westcliff se hotărîse pînă la urmă să vină după ea. Ca o concesie făcută bunei cuviinţe, îşi pusese o haină închisă la culoare. Cămaşa îi rămăsese însă descheiată la gît. S-a apropiat de ea cu paşi mari, zîmbind:

- Puteam să jur că vei încerca să găseşti intrarea în grădina secretă.

Lillian nu mai auzea nici ciripitul păsărilor, nu mai simţea nici adierea călduţă de vînt. Susţinîndu-i privirea, Westcliff se apropia... mai mult... şi mai mult, pînă cînd trupurile aproape că li s-au atins. Aroma de piele de bărbat încinsă de soare îi mîngîia nările. A întins mîna spre ea, dar a ocolit-o. Imediat s-a auzit zgomotul metalic al unui zăvor.

- Dacă întindeai mîna puţin mai spre stînga o găseai, i-a spus cu blîndeţe.

Ea s-a întors şi l-a privit dînd feriga deoparte şi deschizînd uşa spre interior.

- Intră, i-a spus Westcliff. A cuprins-o de talie şi a însoţit-o în grădină.

CAPITOLUL 14

Lillian nu a scos nici un sunet cînd a dat cu ochii de grădina cu fluturi. Fiecare zid era acoperit cu o bogăţie de flori sălbatice, viu colorate, printre care se zăreau delicatele aripi de fluture. Singura piesă de mobilier era o bancă circulară, aşezată în centru, de pe care putea fi văzută întreaga grădină. Parfumul florilor o îmbăta cu dulceaţa lui.

- Se numeşte Grădina fluturilor, i-a spus Westcliff, închizînd uşa în urma lor. Vocea lui catifelată îi mîngîia urechile. Am plantat aici florile despre care am auzit că i-ar atrage.

Lillian a zîmbit visătoare, privind la fluturii aşezaţi pe o tufă de gălbenele.

- Cum se numesc? Cei cu negru şi portocaliu.

- Sînt Doamnele pictate.

- Cum se spune corect? Un stol de fluturi?

- Uneori. Eu prefer un alt termen. Caleidoscop de fluturi.

- Caleidoscop... Dar acesta este un instrument optic, nu-i aşa? Am auzit de el, dar nu am avut şansa să văd vreunul pînă acum.

- Am eu un caleidoscop în bibliotecă. Dacă vrei ţi-l arăt mai tîrziu. Înainte ca ea să-i răspundă, Westcliff a arătat spre o cascadă uriaşă de lavandă. Uite! Acolo, fluturele acela alb!

Soarele îi mîngîia părul des, negru şi dădea o tentă arămie pielii lui. Lillian i-a urmărit cu privirea linia puternică a gîtului, devenind conştientă de forţa trupului lui, de puterea masculină care o fascinase încă de cînd îl văzuse pentru prima oară. Cum era oare să te simţi învăluită în braţele acelea puternice?

- Ce frumos miroase lavanda, a spus ea, încercînd să-şi abată gîndurile. Îmi doresc să călătoresc în Provence, să străbat un cîmp de lavandă, vara. Se spune că de la depărtare seamănă cu un ocean. Îţi imaginezi cît de frumos poate fi?

Westcliff a dat uşor din cap, privind-o fix.

Ea s-a apropiat de un răzor de lavandă şi a atins bobocii violet, după care şi-a atins gîtul cu vîrfurile parfumate ale degetelor.

- Uleiurile esenţiale sînt extrase din plante cu ajutorul aburului. E nevoie de douăzeci de kilograme de plante ca să produci cîteva picături de ulei preţios.

- Pare să te fi pasionat subiectul.

- Mă interesează aromele. Aş putea să-i fiu de mare ajutor tatălui meu dacă mi-ar permite. Dar sînt femeie, aşa că unicul meu scop în viaţă este cel de a mă mărita bine.

- Ceea ce îmi aminteşte că trebuie să discutăm ceva.

- Oh?

- Te-am văzut mai mereu cu St. Vincent.

- Este adevărat.

- Nu este o companie potrivită.

- Este prietenul tău, nu-i aşa?

- Da. Tocmai de aceea ştiu prea bine de ce este capabil.

- Mă avertizezi să mă ţin departe de el?

- De parcă te-aş putea determina să faci ceva împotriva voinţei tale... nu, pur şi simplu te avertizez să nu fii naivă.

- Mă descurc eu cu el.

- Sînt convins că tu chiar crezi asta. Este însă evident că nu ai nici maturitatea nici experienţa de a te apăra de avansurile lui.

- Pînă acum singurul de care a trebuit să mă apăr ai fost tu, a ripostat Lillian, întorcîndu-se spre el. A văzut, satisfăcută, că replica îşi atinsese ţinta.

- Dacă St. Vincent nu a profitat încă de tine este pentru că aşteaptă momentul potrivit să o facă, i-a răspuns el cu o blîndeţe aproape periculoasă. Să ştii că eşti o pradă uşoară, în ciuda încrederii pe care o ai în abilităţile tale. Sau poate tocmai datorită lor.

- Vreau să ştii că sînt mult prea experimentată ca să mă las prinsă pe picior greşit de orice bărbat, inclusiv de St. Vincent, a spus Lillian, jignită.

Şi-a dat seama că exagerase după zîmbetul întipărit pe faţa lui Westcliff.

- Înseamnă că am greşit. Dar după felul în care săruţi am presupus că... A lăsat deliberat fraza neterminată, aruncîndu-i o momeală pe care ea a prins-o imediat.

- Cum adică „după cum sărut"? Insinuezi că fac ceva greşit? Nu ţi-a plăcut ceva? Am făcut ceva care...

- Nu... I-a urmărit cu degetele conturul buzelor, reducînd-o la tăcere. Săruturile tale au fost foarte... A ezitat, de parcă nu găsea cuvîntul cel mai potrivit, după care şi-a concentrat atenţia asupra buzelor ei pline. Au fost dulci, a şoptit el după un timp, continuînd să o mîngîie. Dar răspunsul tău nu a fost cel la care m-aş fi aşteptat din partea unei femei experimentate.

Degetul lui mare se juca cu buza ei inferioară, făcînd-o să se desprindă de cea superioară. Lillian era parcă amorţită, ca o pisicuţă care tocmai a fost trezită din somn de atingerea unei pene. S-a încordat atunci cînd i-a simţit palma lipindu-se de spate.

- Ce... ce altceva ar fi trebuit să fac? La ce anume te aşteptai de la mine, iar eu... S-a oprit pentru că el îi cuprinsese bărbia în palmă.

- Vrei să-ţi arăt?

Din reflex, ea a încercat să-l împingă, dar parcă s-a lovit de un zid.

- Westcliff...

- E clar că ai nevoie de cineva calificat. Nu te mişca.

Dîndu-şi seama că rîdea de ea, Lillian a încercat din nou să-l împingă şi s-a trezit cu mîinile răsucite la spate, pînă cînd sînii i-au atins pieptul. A încercat să protesteze dar el i-a acoperit gura cu a lui şi s-a simţit aproape paralizată de un mănunchi de senzaţii care i s-au răspîndit în întregul corp. Parcă era o păpuşă din lemn, trasă cu sforicele.

Respirînd sacadat, ea şi-a plecat pleoapele. Cînd i-a simţit limba un fior de intimitate i-a străbătut trupul. El a simţit şi a alinat-o cu mîngîieri lungi pe spate, în timp ce gura lui se juca cu a ei. A început să o sărute tot mai intens. Lillian s-a retras dar el a reţinut-o.

- Nu, i-a murmurat. Nu te îndepărta de mine. Deschide-te, pentru mine. Deschide... Gura lui era iar stăpînă pe buzele ei. Înţelegînd ce voia de la ea, ea şi-a lăsat limba să o atingă pe a lui. I-a simţit imediat răspunsul, nevoia care a pus stăpînire pe el. A rămas însă blînd, explorînd-o cu zeci de săruturi. Pentru că acum avea mîinile libere, ea nu s-a putut abţine să nu-l atingă, să nu-i simtă muşchii

fermi ai spatelui şi gîtul puternic. Pielea lui arsă de soare era fierbinte şi netedă ca satenul. Lillian şi-a lăsat degetele să exploreze părul brun care i se vedea prin cămaşa deschisă.

Westcliff i-a cuprins obrajii în palme, continuînd să o posede cu sărutări fierbinţi, lacome, pînă cînd ea a simţit că i se moaie picioarele. A cuprins-o mai strîns în braţe şi a ajutat-o să se întindă pe covorul gros de iarbă. S-a aşezat lîngă ea, cu piciorul între fustele ei, susţinîndu-i gîtul cu braţul lui solid. Gura lui o căuta din nou pe-a ei, iar de data aceasta ea i s-a oferit pe deplin. În jurul ei parcă nu mai exista nimic. Rămăsese doar acel loc, acel colţ de Eden, însorit şi liniştit. Parfumul de lavandă se amesteca cu mirosul trupului de bărbat, învăluind-o. Şi-a trecut mîinile pe după gîtul lui, trecîndu-i degetele prin păr.

I-a simţit degetele desfăcîndu-i rochia şi a rămas nemişcată. Trupul îi ardea, dornic de atingerile lui. El i-a desfăcut corsetul, eliberînd-o din strînsoarea şireturilor şi panglicilor şi scoţîndu-i la lumină sînii delicaţi. I-a sorbit din priviri sfîrcurile roz, după care s-a aplecat, şoptindu-i numele. Gura lui se mişca încet pe pielea ei, pe sîni, făcînd-o să geamă de plăcere. Cu vîrful limbii îi încercuia sfîrcurile, provocînd valuri de senzaţii. S-a prins cu putere de braţele lui, înfigîndu-şi degetele în bicepşii proeminenţi. Pasiunea o cuprindea în valuri tot mai înalte. Într-un final, trăgînd aer adînc în piept, ea a încercat să se îndepărteze de el.

A sărutat-o din nou. Trupul ei era cuprins de pulsaţii şi ritmuri care nu-i erau deloc familiare. Părea să nu-i mai aparţină.

- Westcliff... Şi-a lăsat buzele să rătăcească pe obrazul lui, pe gît, întorcîndu-se din nou la gura lui dulce. Cînd sărutul s-a încheiat l-a întrebat cu un oftat: ce vrei de la mine?

- Nu mă întreba asta. I-a sărutat lobul fragil al urechii, jucîndu-se cu el. Răspunsul... A simţit cum ritmul respiraţiei ei se accelera şi a continuat să o provoace cu vîrful limbii. Răspunsul este periculos, a reuşit să spună, în final.

Ea l-a cuprins din nou cu braţele şi l-a sărutat pătimaş, aducîndu-l foarte aproape de a-şi pierde controlul.

- Lillian, a spus Westcliff cu voce nesigură, spune-mi să nu te mai ating. Spune-mi că este destul. Spune-mi...

Ea l-a sărutat din nou, absorbindu-l cu lăcomie fierbinţeala şi dulceaţa gurii. Săruturile lui au devenit mai apăsate, mai agresive. I-a ridicat fusta iar mîna i-a coborît la genunchi. După cîteva clipe mîna a început să-i urce de-a lungul coapsei. Nu i-a dat ocazia să protesteze pentru că i-a acoperit gura cu alte săruturi, mai fierbinţi.

Ea a tresărit cînd el a atins-o între picioare. Un val de căldură i-a cuprins trupul, făcînd-o să se îmbujoreze şi să-şi înfigă călcîiele în pămînt, gemînd de dorinţă.

Îl dorea, indiferent de consecinţe. Voia ca el să o posede, cu toată durerea pe care ştia că urma să o simtă. Brusc, el s-a dat deoparte, lăsînd-o răvăşită şi dezorientată, în iarbă.

- Westcliff? a spus ea, gîfîind, reuşind să se ridice în şezut, cu hainele în dezordine.

El stătea alături, cuprinzîndu-şi genunchii cu braţele. Reuşise să-şi recapete stăpînirea de sine, în timp ce ea tremura din cap pînă în picioare.

Vocea îi era rece şi controlată:

- Ţi-am demonstrat ce aveam de demonstrat, Lillian. Dacă un bărbat pe care nici măcar nu-l placi te poate aduce într-o asemenea stare, cît de uşor crezi că îi va fi lui St. Vincent?

Ea a tresărit de parcă ar fi primit o palmă. A făcut ochii mari.

Tranziţia de la dorinţă la ridicol nu a fost deloc una plăcută.

Intimitatea devastatoare dintre ei nu fusese altceva decît o lecţie pentru a-i demonstra lipsa de experienţă. Îi arătase exact care îi era locul. Nu era suficient de bună ca să o ia de soţie, nici măcar să o aibă în patul lui. Voia să moară. Umilită, s-a ridicat ţinîndu-şi strîns hainele şi i-a aruncat o privire plină de ură.

- Rămîne de văzut, i-a răspuns. Va trebui să vă compar. Iar dacă mă rogi frumos îţi promit că-ţi voi spune dacă el...

Westcliff a culcat-o din nou pe iarbă, strivind-o cu greutatea trupului său:

- Ţine-te departe de el. Nu te poate avea.

- De ce nu? a întrebat ea, luptîndu-se cu el. Nici pentru el nu sînt suficient de bună? Atît de inferioară sînt încît...

- Eşti mult prea bună pentru St. Vincent. Iar el va fi primul care să recunoască acest lucru.

- Doar standardelor tale înalte nu le corespund, deci...

- Nu te mai zvîrcoli atît. La naiba, Lillian, uită-te la mine! A aşteptat să se liniştească. Nu vreau să suferi.

- Ţi-a trecut vreodată prin minte, idiot arogant, că e posibil ca tu să fii cel care mă răneşte cel mai tare?

A fost rîndul lui să sară ca ars. A privit-o cu ochi goi, încercînd să înţeleagă implicaţiile cuvintelor ei.

- Dă-te de pe mine! a exclamat Lillian.

El s-a ridicat şi i-a apucat marginile corsetului:

- Lasă-mă să te închid eu. Nu te poţi întoarce la conac pe jumătate dezbrăcată.

- Să salvăm aparenţele, a replicat ea, ironic. A închis ochii în timp ce el îi aranja hainele.

Cînd i-a dat drumul ea a zbughit-o spre poarta grădinii secrete. Ca umilința să fie și mai adîncă, nu a găsit ieșirea, ascunsă sub cascadele de iederă. A început să pipăie orbește, rupîndu-și două unghii.

Westcliff a venit în spatele ei și a luat-o de talie, domolindu-i încercările de a-l respinge. I-a șoptit la ureche:

- Ești furioasă pentru că începusem să fac dragoste cu tine sau pentru că nu am terminat ce începusem?

Lillian și-a umezit buzele uscate.

- Sînt furioasă pentru că nu ai reușit să te hotărăști ce anume vrei de la mine, ipocritule. Și i-a înfipt un cot între coaste.

Lovitura nu a părut să aibă vreun efect asupra lui. A făcut o plecăciune, ușor batjocoritoare și a întins mîna spre clanța ascunsă vederii, dîndu-i astfel voie să iasă din grădina ascunsă.

CAPITOLUL 15

După ce Lillian a ieşit în fugă din grădină, Marcus a mai rămas un timp, încercînd să se liniştească. Aproape că-şi pierduse controlul mai devreme, cu Lillian. Se purtase ca o brută fără minte. Un ultim strop de simţ al realităţii îl oprise. Era o fată inocentă, fiica unuia dintre oaspeţii lui... Dumnezeule, probabil că îşi pierduse minţile!

A păşit agale prin grădină, încercînd să analizeze situaţia în care nu-şi închipuise că se va afla vreodată. Cu numai cîteva luni în urmă îl luase în rîs pe Simon Hunt pentru pasiunea lui pentru Annabelle. Nu înţelesese puterea pe care o putea căpăta obsesia pentru că nu mai trăise aşa ceva pînă acum. Nu mai reuşea să fie raţional. Părea că voinţa lui nu mai voia să aibă de-a face cu intelectul.

Marcus nu se mai recunoştea pe el însuşi. Nici o altă femeie nu-l făcuse să se simtă atît de viu, de conştient, de parcă simpla ei prezenţă îi exacerba simţurile. Îl fascina. Îl făcea să rîdă. Îl excita peste măsură. Voia să se culce cu ea, să-şi găsească alinarea. Îi răsunau însă în minte cuvintele mamei lui la adresa celor două surori Bowman: „poate că voi reuşi să le şlefuiesc întrucîtva, dar va fi ceva de suprafaţă. Nici una din cele două fete nu se va schimba semnificativ. Mai ales cea mare. Nu voi face niciodată o lady din ea. E prea hotărîtă să nu se schimbe."

Deşi străniu, acesta era unul dintre motivele pentru care Marcus se simţea atît de atras de Lillian. Vitalitatea, prospeţimea ei, individualitatea care nu admitea compromisuri, toate acestea erau ca o adiere proaspătă într-o încăpere sufocantă. Era însă necinstit şi nedrept din partea lui să continue cu atenţiile la adresa ei, cînd era atît de evident că nu putea fi nimic între ei. Oricît de greu i-ar fi fost trebuia să o lase în pace, aşa cum îi ceruse.

S-a îndreptat spre conac. Peisajul mirific din preajma lui îi părea tern, gri, de parcă l-ar fi privit printr-un geam murdar. Chiar şi înăuntru, atmosfera casei îi părea rece şi întunecată. Se simţea de parcă nimic nu mai avea să-i provoace plăcere, niciodată. S-a îndreptat spre biroul său, deşi simţea nevoia să-şi schimbe hainele. Uşa era deschisă. Simon Hunt era aşezat la birou şi studia un teanc de documente.

Hunt l-a privit. I-a zîmbit şi a dat să se ridice.

- Nu, a spus repede Marcus, făcîndu-i semn să rămînă aşezat. Voiam doar să arunc o privire peste livrările de azi-dimineaţă.

- Nu pari prea bine-dispus, a comentat Hunt. Dacă e vorba de contractul acela, să ştii că i-am scris avocatului...

- Nu e vorba de asta. Marcus a luat o scrisoare, i-a rupt sigiliul şi a început să o citească. Era o invitaţie.

Hunt îl privea cu atenţie. După cîteva clipe l-a întrebat:

- Ai ajuns într-un punct mort în negocierile cu Thomas Bowman?

Marcus a clătinat din cap:

- Pare receptiv la propunerile mele. Nu cred să fie probleme. Vom ajunge cît de curînd la o înţelegere.

- Înseamnă că are legătură cu domnişoara Bowman?

- De ce mă întrebi? a ripostat imediat Marcus.

Hunt l-a privit ironic, de parcă răspunsul era mult prea evident ca să merite să fie rostit.

Marcus s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului. Hunt a aşteptat răbdător. Tăcerea lui îl invita pe Marcus să i se destăinuie. Deşi Hunt fusese mereu un partener de nădejde cînd fusese vorba de afaceri, Marcus nu discutase niciodată cu el lucruri personale. Nu pe ale lui, în orice caz.

- Nu e deloc logic să o doresc, a spus într-un sfîrşit, concentrîndu-şi privirile asupra unui vitraliu. Pare o farsă. Nu cred să mai fi existat vreodată o pereche atît de nepotrivită.

- Aha. Şi după cum ai zis mai devreme, căsătoria este un lucru prea important să fie decisă sub imperiul emoţiilor.

Marcus s-a strîmbat:

- Ţi-am mai spus vreodată cît îmi displace felul tău de a-mi arunca în faţă propriile cuvinte?

Hunt a rîs:

- De ce? Pentru că nu vrei să-ţi urmezi propriul sfat? Mă simt obligat să-ţi reamintesc, Westcliff, că mi-ai spus cîndva că fac cea mai mare greşeală din viaţa mea căsătorindu-mă cu Annabelle.

- La vremea aceea nu părea alegerea potrivită, a şoptit Marcus. Abia mai tîrziu s-a dovedit a fi vrednică de tine.

- Dar acum recunoşti că am făcut o alegere bună.

- Da, a răspuns nerăbdător Marcus. Dar nu văd ce legătură are asta cu situaţia mea.

- Îţi arătam doar că instinctele ar trebui să joace şi ele un rol în luarea unei astfel de decizii.

Pe Marcus sugestia l-a jignit cu adevărat. Îl privea pe Simon de parcă acesta ar fi înnebunit.

- Dumnezeule, la ce mai e bun intelectul dacă nu te împiedică să iei decizii dictate doar de instinct?

- Trebuie să te bazezi şi pe instinct, uneori.

- Nu şi atunci cînd este vorba de decizii ale căror consecinţe îţi afectează întreaga viaţă. În ciuda atracţiei faţă de domnişoara Bowman, diferenţele dintre noi ne vor face profund nefericiţi pe amîndoi.

- Înţeleg diferenţele dintre voi, a spus încet Hunt. Cînd privirile li s-au întîlnit, ceva din ochii lui i-a reamintit lui Marcus că Hunt era fiul unui măcelar care făcuse avere din nimic şi urcase treptele sociale. Crede-mă că înţeleg prea bine cît de greu este acest rol. Dar dacă e dispusă să-l accepte? Dacă vrea cu adevărat să se schimbe suficient de mult?

- Nu va putea.

- Nu o nedreptăţi astfel. N-ar trebui să-i dai o şansă, să o laşi să încerce?

- La naiba, Hunt, nu am nevoie să fii avocatul diavolului!

- Poate că ar trebui să-i ceri un sfat unuia din aceeaşi clasă socială cu tine.

- Clasa socială nu are nici o legătură cu asta, a răbufnit Marcus, nemulţumit că toate obiecţiile lui la adresa lui Lillian puteau fi puse pe seama snobismului.

- Nu, a încuviinţat şi Hunt, ridicîndu-se în picioare. E o discuţie deşartă. Cred că de fapt ai un alt motiv pentru care te-ai hotărît să nu-i faci curte. Ceva ce nu vei recunoaşte în faţa mea, poate nici chiar ţie însuţi. Ajuns în prag, a făcut o pauză şi i-a aruncat o privire cu subînţeles.

- Trebuie numai să-ţi atrag atenţia că interesul lui St. Vincent la adresa ei e mai mult decît un simplu capriciu trecător.

Cuvintele lui Simon i-au atras imediat atenţia.

- Prostii. Pe St. Vincent nu l-a interesat nici o femeie, niciodată, în afara dormitorului.

- Am aflat din sursă sigură că tatăl lui a scos la vînzare tot ce nu este deja ipotecat. Anii de cheltuieli nesăbuite şi de investiţii făcute fără cap au secătuit averea familiei... iar St. Vincent nu va mai primi renta anuală. Are nevoie de bani, iar disperarea familiei Bowman de a găsi un ginere cu titlu nobiliar nu i-a scăpat. Hunt a făcut o pauză, după care a adăugat: indiferent dacă e potrivită sau nu ca să fie soţie de aristocrat, domnişoara Bowman se poate mărita oricînd cu St. Vincent. Iar atunci ar deveni ducesă. Din fericire pentru ea, lui St. Vincent i se pare că e persoana potrivită pentru acest titlu.

Marcus îl privea uimit şi furios.

- Voi vorbi cu Bowman, a mormăit el. O să-l informez cu privire la trecutul lui St. Vincent şi atunci nu-i va mai putea face curte.

- Chiar crezi că te va asculta? Părerea mea este că nu o va face. Un duce, chiar şi falit pe post de ginere este o partidă grozavă pentru un fabricant de săpun din New York.

CAPITOLUL 16

Oricui şi-ar fi dat osteneala să observe i-ar fi fost evident că în cele două săptămîni care au urmat Westcliff şi Lillian au făcut eforturi să se evite. La fel de evident era că St. Vincent îi era mereu partener la dans, picnic şi petreceri pe malul lacului.

Lillian şi Daisy şi-au petrecut cîteva dimineţi în compania contesei Westcliff care le-a instruit şi a încercat în van să le dea o aparenţă nobilă. Aristocraţii nu se entuziasmau niciodată, ci arătau doar un vag interes. Aristocraţii foloseau inflexiuni subtile ale vocii pentru a da un anume înţeles cuvintelor. Foloseau expresii precum „fiţi bun şi..." în loc de „ vă rog să...". Mai mult decît atît, o lady nu se exprima în mod direct ci făcea aluzii discrete, pline de graţie.

Dacă era vorba ca lady Westcliff să aibă vreo preferinţă, atunci aceasta era Daisy, care se dovedea mai receptivă la codul arhaic al aristocraţiei. Lillian, pe de altă parte, nu făcea deloc eforturi în a-şi ascunde dispreţul faţă de regulile sociale, inutile, după părerea ei. Ce conta dacă cineva îţi întindea peste masă sticla de Porto, de vreme ce acolo trebuia să ajungă? De ce erau atîtea subiecte interzise în timp ce altele, care nu o interesau deloc, trebuiau repetate cu insistenţă? De ce trebuia să vorbească rar şi nu repede şi de ce trebuia ca o femeie să fie doar

ecoul ideilor soţului ei, în loc să aibă propriile opinii?

Îşi găsea alinare în compania lui St. Vincent, care părea să nu dea doi bani pe bunele maniere sau pe cuvintele pe care le rostea. Nici măcar tatăl lui, ducele de Kingston, nu era scutit de ironiile lui. Se părea că ducele nu ştia cum să-şi pună praful de curăţat dinţii pe periuţă şi nici cum să-şi prindă jartierele care îi susţineau şosetele pentru că aceste lucruri le făcea numai valetul. Lillian nu-şi stăpînise rîsul auzind aceste lucruri, făcîndu-l pe St. Vincent să se lanseze în diverse speculaţii în legătură cu viaţa primitivă pe care o dusese ea în America, locuind într-o casă care avea număr pe uşă şi fiind nevoită să se pieptene şi să se încalţe singură.

St. Vincent era cel mai atrăgător bărbat din cîţi cunoscuse Lillian. Totuşi, sub gentileţea lui se ascundea multă duritate, un fel impenetrabil de a fi, care putea să-i aparţină doar unui om extrem de rece. Sau unuia foarte precaut. Oricum ar fi fost, Lillian ştia intuitiv că nu avea să-şi dea seama niciodată ce fel de suflet adăpostea această fiinţă elegantă. Era frumos şi enigmatic, asemenea unui sfinx.

- St. Vincent trebuie neapărat să se căsătorească cu o fată cu avere, i-a spus Annabelle într-una din după-amieze în timp ce stăteau toate patru la umbra unui copac, pictînd acuarele. L-am auzit pe Hunt spunînd că tatăl lui St. Vincent, ducele, i-a tăiat renta, pentru că nu mai are deloc bani. Şi nici nu-i va rămîne mai nimic moştenire.

- Ce se va întîmpla pe viitor, dacă a rămas fără bani? a întrebat Daisy care picta un peisaj. Îşi va vinde unele proprietăţi atunci cînd va deveni duce?

- Depinde, i-a răspuns Annabelle, ridicînd o frunză şi studiind-o. Deşi sînt sigură că nu va sărăci. Există

suficiente familii care l-ar recompensa din plin dacă ar accepta să se căsătorească.

- Cum ar fi familia mea, de exemplu, a spus ironic Lillian.

Annabelle a privit-o cu atenţie şi a şoptit:

- Draga mea... Ţi-a pomenit St. Vincent ceva în legătură cu intenţiile lui?

- Nici un cuvînt.

- A încercat vreodată să...?

- Dumnezeule, nu!

- Înseamnă că are de gînd să se însoare cu tine, a spus Annabelle, cu convingere. Dacă avea alte intenţii ar fi încercat să te compromită pînă acum.

Tăcerea care a urmat a fost tulburată doar de foşnetul frunzelor şi de zgomotul făcut de creionul lui Daisy.

- Ce v-vei face dacă St. Vincent te cere în căsătorie? a întrebat-o Evie, privind-o pe Lillian pe deasupra casetei cu acuarele.

Lillian a smuls un smoc de iarbă şi l-a strivit între degete. Şi-a dat brusc seama că gestul îi amintea de Mercedes, care avea obiceiul de a trage sau de a rupe cu nervozitate anumite lucruri, aşa că a dat drumul ierbii.

- Voi accepta, bineînţeles, a spus ea. Celelalte trei au privit-o surprinse. Şi de ce n-aş face-o? a continuat ea, în defensivă. Vă daţi seama cît de puţini duci sînt? După rapoartele mamei, sînt doar douăzeci şi nouă în toată Anglia.

- Dar St. Vincent e un afemeiat neruşinat, a spus Annabelle. Nu te văd tolerîndu-i purtările, ca şi nevastă a lui.

- Toţi soţii sînt infideli într-un fel sau altul, a spus Lillian cu tristeţe.

Ochii lui Annabelle s-au îmblînzit, plini de compasiune:

- Nu cred asta.

- Sezonul următor va începe curînd, a spus Daisy. Acum contăm şi pe ajutorul contesei. Sînt convinsă că vom avea mai mult noroc decît în sezoanele trecute. Nu trebuie neapărat să te măriţi cu St. Vincent dacă nu vrei asta... indiferent de ce zice mama.

- Dar vreau să mă mărit cu el, a spus Lillian cu încăpăţînare. De fapt, abia aştept momentul cînd vom da primul nostru dineu, în calitate de duce şi ducesă de Kingston... un dineu la care va participa şi Westcliff iar eu voi intra în salon înaintea lui, pentru că titlul soţului meu este superior titlului lui. O să-l fac să-i pară rău. O să... S-a întrerupt brusc, dîndu-şi seama că ridicase tonul. Şi-a îndreptat spatele şi a privit spre un punct îndepărtat. A tresărit cînd Daisy a atins-o uşor pe umăr.

- Poate că pînă atunci nu-ţi va mai păsa, i-a şoptit Daisy.

- Poate, a încuviinţat tristă Lillian.

În după-amiaza următoare mare parte din oaspeţi au plecat. Domnii urmau să meargă la curse, să bea şi să fumeze după pofta inimii, în timp ce doamnele s-au urcat în trăsuri şi au pornit spre sat unde urma să aibă loc un spectacol al unei trupe din Londra. Dornice să vadă o comedie uşoară şi să asculte muzică, doamnele s-au grăbit să plece. Deşi Annabelle, Evie şi Daisy au rugat-o să le însoţească, Lillian le-a refuzat. O trupă de actori itineranţi nu reprezenta o atracţie pentru ea. Nu voia să se străduiască să zîmbească. Voia doar să se plimbe, singură... kilometri întregi, pînă avea să fie prea obosită ca să se mai poată gîndi la ceva.

A ieşit neînsoţită în grădina din spate, urmînd poteca ce ducea spre fîntîna cu sirenă. Gardul viu din apropiere era inundat de glicine. S-a sprijinit de marginea fîntînii şi a privit în apă. Nu şi-a dat seama că se apropia cineva decît atunci cînd a auzit o voce venind dinspre alee:

- Ce noroc, să te găsesc în primul loc în care te-am căutat!

Lillian a ridicat zîmbitoare ochii şi l-a văzut pe St. Vincent.

- Nu ai plecat la curse?

- Imediat. Am vrut să vorbesc mai întîi cu tine. S-a uitat la locul liber de lîngă ea. Se poate?

- Dar sîntem singuri, a spus ea. Ai insistat mereu să fim însoţiţi.

- Azi m-am răzgîndit.

- Oh. Vocea i-a tremurat uşor. În cazul acesta te rog să iei loc. S-a îmbujorat, dîndu-şi seama că era exact locul în care îi surprinsese pe lady Olivia şi pe soţul ei sărutîndu-se pasional. După strălucirea din ochii lui şi-a dat seama că şi St. Vincent se gîndea la acelaşi lucru.

- În weekend-ul acesta toată lumea se întoarce la Londra.

- Cred că eşti nerăbdător să te întorci la amuzamentele pe care le oferă oraşul. Ai fost neaşteptat de liniştit, pentru un crai.

- Chiar şi ei au nevoie de odihnă, din cînd în cînd. Depravarea constantă poate deveni plictisitoare.

Lillian i-a zîmbit.

- Crai sau nu, am apreciat prietenia ta. Rostind aceste cuvinte şi-a dat seama, surprinsă, că era adevărat.

- Te gîndeşti la mine ca la un prieten, a spus el încet. Asta-i bine.

- De ce?

- Pentru că aş vrea să te mai văd.

Inima a început să-i bată cu putere. Remarca lui, deşi nu era neaşteptată, a prins-o nepregătită.

- La Londra?

- Oriunde-ai fi. Eşti de acord?

- Păi... bineînţeles... Da.

Îl privea în ochii de înger căzut şi îi zîmbea. Lillian trebuia să fie de acord cu cuvintele lui Daisy referitoare la magnetismul lui animal. Arăta exact ca un bărbat care s-a născut pentru a păcătui... un bărbat care te putea face să-ţi placă să păcătuieşti, fără să te gîndeşti la preţul pe care îl vei plăti mai tîrziu.

St. Vincent a întins mîna spre ea. A mîngîiat-o pe gît, urmărind apoi linia umărului.

- Lillian, iubirea mea. Vreau să-i cer tatălui tău permisiunea să te curtez.

Ea a respirat anevoie sub mîngîierea lui.

- Dar nu sînt singura moştenitoare bogată de aici.

- Nu, i-a răspuns el franc. Dar eşti pe departe cea mai interesantă. Majoritatea femeilor nu sînt, să ştii. Nu în afara patului, cel puţin. S-a aplecat spre ea pînă cînd i-a simţit răsuflarea fierbinte deasupra buzelor: îndrăznesc să cred că eşti la fel de interesantă şi în pat.

Ei bine, ajunsese şi aici, şi-a spus Lillian. La mult-aşteptatele avansuri. Nu s-a mai gîndit la nimic atunci cînd gura lui i-a mîngîiat-o uşor pe a ei. A sărutat-o cu o pricepere leneşă, seducînd-o încetul cu încetul. Deşi nu avea prea multă experienţă, ea şi-a dat seama că sărutul lui era mai mult tehnică decît emoţie, dar i-a răspuns, cuprinsă de un sentiment de neajutorare. El nu s-a grăbit deloc. I-a mîngîiat obrazul şi i-a lipit uşor capul de umărul lui.

- Nu am mai făcut curte nici unei femei pînă acum, a murmurat el, jucîndu-se cu buzele lîngă urechea ei. Nu avînd un scop onorabil, în orice caz.

- Te descurci bine pentru un începător, i-a răspuns ea.

El a rîs şi a îndepărtat-o uşor de lîngă el, copleşind-o cu privirea lui caldă.

- Eşti frumoasă, i-a şoptit. Şi fascinantă.

„Şi bogată", a adăugat ea în gînd. El se descurca însă de minune, reuşind să o convingă că nu o dorea din raţiuni financiare. A apreciat acest lucru. S-a străduit să-i zîmbească şi l-a privit atentă pe bărbatul enigmatic dar fermecător care ar fi putut să-i devină soţ. Cum avea să i se adreseze atunci Westcliff? Ea ar fi devenit lady St. Vincent, ducesă de Kingston. Ar fi avut un titlu nobiliar mai înalt decît el, lucru pe care nu avea să-l lase să-l uite...

După ce St. Vincent a părăsit-o, plecînd la curse, Lillian a mai rătăcit o vreme prin grădină. Viitorul ei începea în sfîrşit să se contureze, lucru care ar fi trebuit să o bucure. Era însă tristă. A intrat în casa acum goală. I se părea ciudat să străbată coridorul gol de la intrare, după atîtea săptămîni în care locul fusese înţesat de lume. Toate celelalte coridoare erau liniştite. Doar cîte un servitor singuratic mai trecea, cînd şi cînd.

S-a oprit în pragul bibliotecii şi a privit înăuntru. Era pentru prima oară cînd o găsea goală. A făcut cîţiva paşi, privind la rafturile pe care erau aşezate peste zece mii de cărţi. În aer se simţeau arome plăcute de pergament şi piele. Locurile minuscule care rămăseseră neacoperite de cărţi erau ticsite de hărţi şi gravuri. S-a hotărît să-şi caute o carte, un volum de versuri uşoare sau un roman frivol. Era însă greu de spus unde anume erau aşezate romanele.

A trecut de-a lungul rafturilor, descoperind şiruri întregi de cărţi de istorie, atît de groase că ar fi turtit şi un elefant. Urmau atlasele, apoi cărţi de matematică, leac pentru cele mai grave cazuri de insomnie. Spre capătul unuia dintre pereţi, într-o nişă, era aşezat un bufet. Pe o tavă din argint mare, gravată, era aşezată o adevărată colecţie de sticle şi carafe. Cea mai frumoasă dintre sticle, cu un model delicat ce sugera nişte frunze, era pe jumătate plină cu un lichid incolor. Atenţia i-a fost atrasă de o pară aflată în interiorul sticlei.

Lillian a ridicat sticla şi a examinat-o îndeaproape, răsucind-o uşor. Era o pară aurie, perfect conservată. Lichidul de dinăuntru trebuia să fie „eau-de-vie", după cum o numeau francezii... apa-vieţii, un lichior incolor distilat din struguri sau prune. Sau din pere, după cum putea să constate acum.

Lillian a fost tentată să guste din acea băutură care o intriga, dar doamnele nu consumau niciodată băuturi tari. Şi mai ales nu atunci cînd erau singure în bibliotecă. Dacă ar fi fost surprinsă cum ar fi arătat? Pe de altă parte... toţi domnii erau plecaţi la curse, doamnele erau în sat iar majoritatea servitorilor aveau liber.

A aruncat o privire spre uşă după care a privit din nou sticla cea tentantă. Se auzea doar ticăitul unui ceas aflat pe poliţa şemineului. În minte i-au răsunat cuvintele lui St. Vincent: „vreau să-i cer tatălui tău permisiunea să te curtez".

- La naiba, şi-a zis ea şi s-a aplecat să caute un pahar.

CAPITOLUL 17

- Domnule... La auzul vocii majordomului, Marcus a ridicat privirea din documentele de pe birou şi s-a încruntat. Lucra de mai bine de două ore la o listă de amendamente care urmau să fie prezentate parlamentului spre sfîrşitul anului de către un comitet din care făcea şi el parte. Dacă recomandările aveau să fie aprobate toate casele şi străzile Londrei aveau să beneficieze de canalizare.

- Da, Salter? a spus Westcliff, iritat de întrerupere. Bătrînul lui majordom ştia însă că nu trebuia să-l deranjeze pentru nimicuri.

- Avem... o problemă, domnule. Sînt convins că aţi fi dorit să fiţi informat.

- Ce fel de problemă?

- Este vorba de unul dintre oaspeţi, domnule.

- Ei bine? Ce-a făcut acesta?

- Mă tem că este vorba de o *ea*, domnule. Unul dintre lachei m-a informat că a văzut-o pe domnişoara Bowman în bibliotecă şi... nu e prea bine.

Marcus s-a ridicat brusc, cît pe ce să dărîme scaunul.

- Care dintre domnişoarele Bowman?

- Nu ştiu, domnule.

- Cum adică „nu e bine"? E cineva cu ea?

- Nu cred, domnule.

- E rănită? Îi este rău?

- Nici una, nici alta, domnule. Numai că.. nu e prea bine.

Marcus a renunţat să mai pună întrebări şi a ieşit din cameră, înjurînd printre dinţi. S-a îndreptat cu paşi mari spre bibliotecă. Ce putea să i se fi întîmplat lui Lillian sau surorii ei, pentru numele lui Dumnezeu? Era brusc foarte îngrijorat. În timp ce străbătea coridoarele l-au asaltat zeci de gînduri. Cît de rece părea acum casa, fără oaspeţi, cu zecile ei de camere şi holurile mult prea lungi. O casă impozantă, veche, care îi părea un hotel impersonal. O casă ca aceea avea nevoie de ţipete vesele de copii, de acorduri de vioară de la lecţiile ţinute în camera de muzică. De desene scrijelite pe pereţi, de ceaiuri servite cu tartine cu dulceaţă, de jucării împrăştiate peste tot, pe terasă.

Pînă atunci Marcus se gîndise la căsătorie doar ca la o datorie, necesitatea de a duce mai departe numele de Marsden. În ultimul timp, însă, îşi dăduse seama că viitorul lui putea fi mult diferit de trecut. Putea fi un nou început, o şansă de a avea familia la care nici nu îndrăznise să viseze pînă atunci. Era uimit de cît de mult îşi dorea asta – şi nu cu orice femeie. Doar cu femeia care era opusul a ceea ce ar fi trebuit să-şi dorească. Numai că de-acum nu-i mai păsa.

A strîns din pumni pînă cînd aceştia i s-au albit şi a grăbit şi mai tare pasul. I s-a părut că a durat o veşnicie pînă să ajungă în bibliotecă. Cînd a trecut pragul, inima îi bătea cu putere. Ceea ce a văzut l-a făcu să se oprească în mijlocul încăperii.

Lillian stătea în faţa unui raft, înconjurată de teancuri de cărţi. Scotea de pe raft volume rare, unul cîte unul, le examina încruntată şi le aşeza lîngă ea. Mişcările îi era încete, de parcă s-ar fi aflat sub apă. Părul i se desfăcuse,

îi scăpase din acele cu care fusese prins. Nu părea să-i fie rău. Părea mai degrabă...

Conştientă de prezenţa lui, Lillian s-a uitat peste umăr şi i-a zîmbit pieziş.

- Tu eşti! a articulat ea cu greutate, după care s-a reîntors la raftul de cărţi. Nu găsesc nimic. Toate cărţile astea sînt atît de plicticoase...

Marcus s-a încruntat şi s-a apropiat, în timp ce ea continua să bolborosească:

- Asta nu... nici asta... nu, nu, asta nici măcar nu e în engleză...

Panica lui Marcus s-a transformat în furie urmată de amuzament. La naiba! Era încă o dovadă că Lillian Bowman nu era potrivită pentru el, de parcă mai avea nevoie! Soţia unui Marsden nu avea voie să se furişeze în bibliotecă şi să bea pînă cînd devenea „turtă", după expresia mamei lui.

Alte cărţi au zburat prin aer, una din ele trecîndu-i pe lîngă ureche.

- Aş putea să te ajut eu, s-a oferit Marcus, oprindu-se lîngă ea. Spune-mi ce anume cauţi.

- Ceva romantic. Ceva cu sfîrşit fericit. Totul trebuie să aibă un sfîrşit fericit, nu-i aşa?

Marcus i-a atins cu vîrful degetelor o şuviţă din părul ca de satin. Nu se considerase niciodată un bărbat tactil, dar îi era imposibil să nu o atingă atunci cînd se afla aproape de ea. Îi făcea plăcere chiar şi cea mai neînsemnată atingere.

- Nu întotdeauna, i-a răspuns el la întrebare.

Lillian a chicotit.

- Cît poţi fi de englez! Vă place să suferiţi, voi, cu rigi... rigidi... tatea voastră proverbială.

- Nu ne place să suferim.

- Ba da. Vă străduiţi din răsputeri să nu vă bucuraţi de nimic.

- Nu e nimic în neregulă să vrei să te bucuri în intimitate de ceea ce-ţi place.

Lillian a lăsat să-i scape din mînă cartea şi s-a întors cu faţa la el. Din cauza mişcării bruşte s-a clătinat uşor, aşa că s-a sprijinit de un raft. Ochii îi străluceau asemenea unor diamante aşezate pe o catifea maronie.

- Intimitatea nu are nici o legătură cu asta, i-a spus ea. Adevărul este că nu vrei să fii fericit, pen... A sughiţat încet. Pentru că ţi-ar submina autoritatea. Bietul Westcliff! L-a privit compătimitoare.

A-şi păstra demnitatea era ultimul lucru la care se gîndea Marcus acum. Şi-a sprijinit braţele de raftul cu cărţi, ţinînd-o prizonieră. Cînd i-a simţit răsuflarea a clătinat din cap şi a murmurat:

- Cît ai băut?

- Oh... S-a strecurat pe sub braţul lui şi s-a apropiat de bufet. Să-ţi arăt. Minunată licoare... asta. A ridicat triumfătoare o sticlă aproape goală de lichior, ţinînd-o de gît. Uite aici, ce-a făcut... cineva! E o pară înăuntru. Nu-i aşa că e inteligent? Şi-a apropiat sticla de obraz şi s-a uitat cu atenţie la fructul ţinut captiv. La început nu mi-a prea plăcut... A sughiţat din nou, delicat. Abia pe parcurs a de... devenit mai bun.

- Aşa se pare, a concluzionat Marcus.

- Nu vei spune nimănui, nu-i aşa?

- Nu, i-a promis el grav. Mă tem însă că-şi vor da seama, oricum, dacă nu reuşeşti să te trezeşti în următoarele două-trei ore, înainte de întoarcerea lor. Lillian, îngerul meu, cîtă băutură era în sticlă cînd ai început să bei din ea?

Ea a pus degetul la o treime.

- Pînă aici era cînd am început, cred. Sau poate aici... S-a uitat cu tristeţe la sticlă. N-a mai rămas decît para. A clătinat sticla. Vreau să o mănînc.

- Nu se mănîncă. E acolo doar ca să împrumute aroma... Lillian, dă-mi mie afurisita de sticlă.

- Ba o s-o mănînc. Lillian a clătinat din nou sticla, cu şi mai multă hotărîre. Dacă reuşesc să o scot...

- Nu poţi. E imposibil.

- Imposibil? a pufnit ea. Ai servitori care scot creierul din capul unui viţel dar nu pot scoate o pară dintr-o sticlă? Nu pot să cred. Cheamă-l pe unul din lacheii tăi. Fluieră-l să vină. Oh, am uitat că tu nu ştii să fluieri. L-a privit atentă, concentrîndu-se asupra buzelor lui. E cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Oricine poate să fluiere. Te învăţ eu. Chiar acum. ţine-ţi buzele ţuguiate. Aşa, vezi?

Marcus a luat-o în braţe, privind felul adorabil în care îşi ţuguiase buzele. Un val de căldură i-a cuprins inima, topind orice bariere. Se săturase să se tot împotrivească dorinţelor lui. Era de-a dreptul obositor să lupte împotriva a ceva atît de copleşitor. Era ca şi cum ar fi încercat să nu mai respire.

Lillian îl privea, uimită de refuzul lui de a-i imita gestul.

- Nu, nu aşa. Aşa. Sticla i-a căzut din mînă, aterizînd pe covor. A ridicat mîna, încercînd să-i aşeze buzele cu ajutorul degetelor. Totul ţine de limbă. Dacă ştii să fii agil vei fluiera foarte... S-a oprit pentru că el i-a acoperit gura cu un sărut... Bine. Nu pot vorbi atîta vreme cît tu... El a sărutat-o din nou, devorîndu-i gustul dulce.

Lillian s-a sprijinit de el, neajutorată. Şi-a trecut degetele prin părul lui, respirînd rapid. Sărutul lui a devenit

mai profund. Amintirea întîlnirii lor din grădina secretă îl urmărea de zile întregi... delicateţea pielii ei, sînii ei mici, perfecţi, puterea ispititoare a picioarelor ei. Voia să-i simtă trupul lipit de al lui, să-i simtă picioarele cuprinzîndu-l şi mîinile strîngîndu-l cu putere.

Lillian a dat capul pe spate şi l-a privit întrebător. Avea buzele umede şi roşii. Mîinile i-au coborît spre obrajii cu pometi puternici. El şi-a plecat capul, îngropîndu-şi bărbia în palma ei roz-pal.

- Lillian, i-a şoptit el. Am încercat să te las în pace. Nu mai pot. În ultimele două săptămîni m-am înfrînat de mii de ori să nu vin la tine. Indiferent cît de des îmi repet că nu sîntem deloc potriviţi... A făcut o pauză, văzînd că ea căuta ceva, pe jos. Mă asculţi, Lillian? După ce naiba te uiţi?

- Mi-a scăpat para şi... oh, uite-o! S-a eliberat din îmbrăţişare şi a îngenuncheat, căutînd pe după un scaun. A scos de acolo sticla şi şi-a aşezat-o în poală.

- Las-o naibii de pară, Lillian!

- Cum crezi că a ajuns acolo? Şi-a înfipt degetul în gîtul sticlei. Nu înţeleg cum au reuşit să o strecoare printr-o gaură atît de mică.

Marcus a închis ochii, încercînd să nu se lase pradă pasiunii şi i-a răspuns cu voce stinsă:

- Sticla e aşezată în copac... Iar fructul creşte înăuntru... A închis din nou ochii, ca să nu o mai vadă cum îşi împingea şi mai adînc degetul pe gîtul sticlei. Creşte... pînă ce fructul se coace...

Lillian părea impresionată de informaţie.

- Chiar aşa? E cea mai deşteaptă... deşteaptă... pară... Oh, nu!

- Ce s-a întîmplat? a întrebat Marcus printre dinţi.

- Mi-am prins degetul.

Marcus a deschis ochii şi a văzut-o pe Lillian întinzîndu-i degetul căzut prizonier.

- Nu mai pot să-l scot.

- Trage-l!

- Mă doare. Şi-mi zvîcneşte.

- Trage mai tare.

- Nu pot! Mi s-a înţepenit, crede-mă! Am nevoie să-l ung cu ceva, să fie alunecos. Ai ceva prin preajmă?

- Nu.

- Nimic?

- Oricît de tare te-ar surprinde, nu am mai avut nevoie pînă acum de vreun lubrifiant în bibliotecă.

Lillian s-a încruntat.

- Înainte să începi să critici, Westcliff, aş vrea să subliniez că nu sînt prima care şi-a prins degetul într-o sticlă. Oamenii păţesc asta tot timpul.

- Chiar aşa? Trebuie să fie vorba de americani, pentru că n-am mai văzut pînă acum un englez cu degetul înfipt într-o sticlă. Nici măcar unul care să fie ameţit.

- Nu sînt deloc ameţită... Hei, unde te duci?

- Stai aici, a murmurat Marcus şi a ieşit din încăpere. Pe coridor a văzut o servitoare care se apropia ţinînd în mînă o găleată şi cîteva cîrpe. A încercat să-şi amintească numele ei: Meggie, a spus el scurt. Te cheamă Meggie, nu-i aşa?

- Da, domnule, a răspuns ea, lăsînd ochii în jos.

- Ai cumva nişte săpun sau ceară în găleată?

- Da, domnule, i-a răspuns ea uimită. Mi s-a spus să curăţ scaunele din sala de biliard.

- Din ce e făcută? a întrerupt-o el, temîndu-se să nu conţină ingrediente caustice. Văzînd că era din ce în ce mai uimită, a continuat: ceara, Meggie.

- Din ceară de albine, a spus ea nesigură, suc de lămîie şi o picătură-două de ulei.

- Atîta tot?

- Da, domnule.

- Bine, a spus el hotărît. Dă-o încoace, te rog.

Servitoarea a scos din găleată un borcănel cu o substanţă galbenă şi i l-a întins.

- Dacă vreţi să ceruiesc ceva, domnule...

- Asta e tot, Meggie. Mulţumesc.

Ea a făcut o plecăciune şi a rămas privind în urma lui, de parcă se temea că şi-a pierdut minţile.

Întors în bibiiotecă, Marcus a găsit-o pe Lillian întinsă pe spate pe covor. La început a crezut că-şi pierduse cunoştinţa, dar cînd s-a apropiat a văzut-o ţinînd cu cealaltă mînă un cilindru din lemn:

- L-am găsit, a exclamat ea triumfătoare. Caleidoscopul. E *foarrrrrte* interesant. Deşi nu e ce mă aşteptam.

El i-a luat caleidoscopul din mînă şi s-a uitat, dar pe la celălalt capăt.

Lillian a exclamat uimită:

- Ce drăguţ! Cum funcţionează?

- La unul din capete sînt bucăţi de oglindă, aşezate... Vocea i s-a stins cînd ea a întors caleidoscopul spre el.

- Ai... trei sute... de ochi, domnule, i-a spus Lillian solemnă. A izbucnit apoi în rîs, chicotind pînă ce l-a scăpat din mînă.

Marcus a îngenuncheat lîngă ea şi a spus:

- Dă-mi mîna. Nu asta, cealaltă. Cea cu sticla.

Ea a rămas întinsă pe covor în timp ce Marcus îi ungea cu ceară partea descoperită a degetului. Din cauza căldurii pielii, ceara a început să miroasă puternic a lămîie. Lillian i-a inspirat cu nesaţ aroma.

- Oh, ce-mi place!

- Încearcă să-l tragi afară.

- Nu încă.

El continua să-i ungă degetul şi gura sticlei. Lillian s-a relaxat sub atingerile lui, părînd că se mulţumea să stea nemişcată şi să-l privească.

Lui Marcus îi era tot mai greu să se abţină. Ar fi vrut să se aşeze deasupra ei şi să o sărute necontenit.

- Poţi să-mi spui de ce beai lichior de pere ziua în amiaza mare?

- Pentru că nu am putut deschide sticla de vin de Xeres.

- Te-am întrebat care este motivul pentru care ai băut.

- Mă simţeam cam... încordată. M-am gîndit că astfel mă pot relaxa.

Marcus îi freca degetul cu mişcări uşoare, ca nişte mîngîieri.

- De ce erai încordată?

Lillian şi-a ferit faţa.

- Nu vreau să discut despre asta.

- Hmm.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Nimic.

- Ba ai vrut să spui ceva. Nu a fost un *hmm* ca oricare altul. A fost un *hmm* dezaprobator.

- Făceam şi eu anumite speculaţii.

- Hai, încearcă să ghiceşti, l-a provocat ea.

- Cred că are legătură cu St. Vincent. A văzut din expresia ei că nimerise motivul. Spune-mi ce s-a întîmplat, a spus el privind-o atent.

- Ştii, a spus ea visătore, evitînd răspunsul. Nu eşti nici pe departe la fel de frumos ca St. Vincent.

- Ce surpriză! a spus el sec.

- Chiar şi aşa, a continuat ea, nu mi-am dorit niciodată să-l sărut aşa cum îmi doresc să o fac cu tine. Bine că închisese ochii, pentru că dacă i-ar fi văzut expresia nu ar fi continuat. Tu mă faci să-mi doresc să fiu imorală. Să fac lucruri şocante. Poate pentru că tu eşti mereu decent, aşa cum se cuvine. Cravata nu-ţi este niciodată strîmbă, pantofii îţi sînt mereu lustruiţi. Şi cămăşile sînt atît de apretate! Cîteodată, cînd mă uit la tine, îmi vine să-ţi smulg toţi nasturii. Sau să-ţi dau foc la pantaloni. A chicotit. M-am întrebat adesea: te gîdili?

- Nu, i-a răspuns Marcus, simţind cum inima îi bătea cu putere. Trupul lui tînjea după forma suplă a femeii întinse lîngă el. Simţul onoarei îl împiedica însă: nu era genul de bărbat care să profite de o femeie ameţită de băutură. Era neajutorată. Şi virgină. Nu şi-ar fi iertat niciodată dacă ar fi profitat de ea acum, în starea aceasta.

- A mers! Lillian şi-a eliberat degetul şi l-a fluturat prin aer, victorioasă. Degetul meu e liber! Dar de ce te încrunţi? Cuta asta dintre sprîncene... mă face să-mi doresc să... Vocea i s-a stins. A rămas uitîndu-se fix la fruntea lui.

- Ce? a şoptit Marcus, aproape lipsit de autocontrol.

Lillian s-a sprijinit de umerii lui şi s-a ridicat în genunchi.

- Să fac asta. Şi şi-a lipit buzele de fruntea lui.

Marcus a închis ochii şi a gemut neputincios. O dorea. Nu voia doar să se culce cu ea... deşi acesta era primul lui gînd. O dorea în toate felurile posibile. De-acum încolo, în toată viaţa lui avea să compare orice femeie cu ea – şi să le găsească pe toate inferioare ei. Zîmbetul ei, temperamentul, limba ei ascuţită, rîsul molipsitor, trupul şi spiritul

ei, toate îi plăceau. Era independentă, plină de voinţă, încăpăţînată... calităţi pe care majoritatea bărbaţilor nu şi le doreau la o soţie. Nici măcar el nu şi-ar fi imaginat că şi le va dori.

Existau două posibilităţi: fie să continue să o evite, fie să cedeze. Să cedeze... ştiind că ea nu avea să fie niciodată soţia placidă şi cumsecade pe care şi-o imaginase dintotdeauna. Căsătorindu-se cu ea însemna să sfideze o soartă care îi fusese scrisă înainte de a se naşte.

Nu avea să ştie niciodată cu siguranţă la ce să se aştepte din partea ei. Nu avea să o poată înţelege întotdeauna şi ar fi ripostat ori de cîte ori ar fi încercat să o controleze. Era capabilă de emoţii puternice şi de o voinţă încă şi mai puternică. Şi aveau să se certe adesea.

Dumnezeule, acesta era oare viitorul pe care şi-l dorea?

Da, da, da.

Şi-a îngropat nasul în obrazul ei, simţindu-i răsuflarea fierbinte, cu iz de lichior. I-a cuprins capul între palme şi i-a îndreptat buzele spre gura lui. Ea a scos un sunet nearticulat şi i-a răspuns la sărut. Răspunsul i-a fost atît de arzător şi de dulce încît aproape că a zîmbit. Îi plăcea felul în care îi răspundea, bucurîndu-se de buzele lui cu o pasiune care o egala pe a lui. A ajutat-o să se întindă pe podea şi i-a explorat gura cu mişcări adînci ale limbii. Torcînd ca o pisică Lillian s-a luptat să-şi strecoare mîinile pe sub haina lui. S-au rostogolit pe podea, cu el deasupra, apoi cu ea. Nu mai conta, atîta vreme cît trupurile le erau înlănţuite.

Lillian era subţire dar puternică. Mîinile îi rătăceau nerăbdătoare pe spatele lui. Marcus nu se mai simţise

niciodată atît de excitat. Fiecare celulă a trupului său părea în flăcări. Trebuia să o pătrundă. Trebuia să o simtă, să o sărute, să o mîngîie, să-i guste fiecare părticică din trup.

S-au rostogolit din nou iar piciorul unui scaun care i s-a înfipt lui Marcus în spate l-a făcut să-şi recapete pentru scurt timp judecata. Şi-a dat seama că erau pe punctul de a face dragoste într-una dintre cele mai frecventate încăperi din casă. Înjurînd, s-a ridicat, trăgînd-o pe Lillian după el. Gura ei dulce o căuta pe a lui. I-a rezistat, cu un efort.

- Lillian, a spus răguşit. Vino cu mine.

- Unde? a întrebat ea abia şoptit.

- Sus.

Din felul în care i s-a tensionat spatele a ştiut că ea înţelesese care îi erau intenţiile. Lichiorul o făcuse să se dezbare de inhibiţii dar nu îi întunecase mintea. Nu întru totul, în orice caz. I-a atins uşor obrazul cu vîrful degetelor şi l-a privit intens în ochi:

- În patul tău? Cînd el a dat uşor din cap, ea a spus, cu buzele lipite de ale lui: oh, da...

Marcus i-a acoperit din nou gura cu un sărut. Era atît de dulce! A lipit-o şi mai strîns de el, clătinîndu-se, pînă cînd el a reuşit să se sprijine de un raft cu cărţi. Săruturile nu-i mai erau de ajuns. Avea nevoie de mai mult. De pielea ei, de mirosul ei, de părul ei, încolăcit printre degetele lui. Trebuia să-i simtă trupul gol arcuindu-se sub el, să-i simtă unghiile înfigîndu-se în spatele lui, să o simtă tremurînd, atunci cînd avea să ajungă la orgasm. Trebuia să o facă a lui, repede, apoi încet, dur, blînd... în infinit de multe feluri, cu o pasiune fără măsură.

A reuşit să-şi ridice capul doar cît să spună:

- Pune-ţi mîinile în jurul gîtului meu. Ea l-a ascultat iar el a ridicat-o cu uşurinţă în braţe.

CAPITOLUL 18

Dacă era un vis, şi-a spus Lillian cîteva minute mai tîrziu, atunci visa cu o extrem de mare claritate. Un vis, da, asta trebuia să fie. Doar în vis puteai face orice doreai. Fără reguli, fără obligaţii... doar plăcere. Şi încă ce plăcere... Marcus o dezbrăcase apoi se dezbrăcase şi el, aruncînd hainele grămadă, pe jos. Apoi o ridicase pe patul imens cu perne moi şi aşternuturi de bumbac alb. Cu siguranţă era un vis, pentru că perechile făceau dragoste doar noaptea, pe întuneric, iar acum era după-amiază şi lumina inunda încăperea.

Marcus era întins lîngă ea şi se juca cu gura ei, sărutînd-o prelung, leneş. Trupul lui gol era lipit de al ei, uimind-o cu forţa pe care o inspira. Dur şi neted... şi extrem de fierbinte, trupul lui era o revelaţie. Părul de pe piept îi atingea uşor sînii, gîdilînd-o. Punea stăpînire pe fiecare centimetru din trupul ei cu săruturi şi mîngîieri lente, erotice.

Şi-a îngropat faţa în scobitura gîtului lui, inspirînd cu lăcomie. Marcus... Marcus cel din visul ei nu mai era un gentleman englez stăpînit şi rece ci un străin tandru, îndrăzneţ, care o şoca cu intimităţile pe care i le cerea. A răsucit-o pe burtă şi a început să o sărute pe şira spinării, găsind locuri care o făceau să tresară, surprinsă. Mîna lui fierbinte o mîngîia acum pe fese. A simţit cum degetele lui

au pătruns în adîncitura secretă dintre coapsele ei şi a scos un sunet neajutorat.

Marcus a pătruns-o cu un deget, aţîţîndu-i pielea delicată cu mişcări circulare. Ea îşi îngropase obrazul fierbinte în aşternuturile imaculate, oftînd de plăcere. Simţea greutatea sexului lui pe picior în timp ce mîna lui se juca între coapsele ei, cu atingînd-o uşor şi tandru. Mult prea tandru. Ea voia mai mult... voia totul. Inima îi bătea cu putere. Şi-a încleştat degetele în aşternuturi.

Strigătele ei mute păreau să-i facă plăcere. A rostogolit-o pe spate. În ochi îi străluceau două flăcări.

- Lillian, iubita mea... te doare, aici? Degetul lui a pătruns mai adînc. În locul acesta dulce şi gol? Vrei să-l umplu?

- Da, a gemut ea, trăgîndu-se şi mai aproape de el. Da, Marcus, da...

- Curînd, i-a promis el şi i-a sărutat sfîrcul.

Ea a oftat cînd el şi-a retras buzele de pe sînul ei. Uimită, l-a simţit alunecînd, tot mai jos, sărutîndu-i trupul tensionat, pînă cînd...

Şi-a ţinut răsuflarea cînd el i-a desfăcut picioarele şi a sărutat-o. S-a arcuit sub gura lui. Nu, nu era posibil, şi-a spus ea ca prin vis, în timp ce el continua să-şi mişte limba cu mişcări circulare, tot mai adînc, chinuind-o, pînă cînd a scos un ţipăt.

- Marcus, s-a auzit ea şoptind iar şi iar, ca şi cum numele lui ar fi fost o incantaţie erotică. Marcus... Cu mîinile tremurînde a încercat să-l facă să se ridice. El a cuprins-o în braţe şi i-a acoperit obrajii cu săruturi. Lillian l-a ţinut strîns, respirînd tot mai repede. Tot nu-i era de ajuns. Voia să-l simtă înăuntrul ei, îi voia şi trupul şi sufletul. Neîndemînatică, i-a atins sexul şi l-a condus spre locul umed dintre coapsele ei.

- Lillian... Ochii îi erau precum o rocă topită. Dacă facem asta, trebuie să înţelegi că totul se va schimba. Va trebui să...

- Acum, l-a întrerupt ea. Te vreau înăuntrul meu. Acum. L-a muşcat uşurel de gît. Cu o mişcare scurtă, el a împins-o pe spate şi s-a aşezat deasupra ei. I-a desfăcut larg picioarele. Ea a simţit ca o arsură între coapse. Cu fiecare mişcare a trupului ei bărbăţia lui pătrundea şi mai adînc. Cu o zvîcnire el s-a cufundat pe de-a-ntregul în ea. Lillian a gemut, surprinsă, şi şi-a înfipt degetele în spatele lui. Carnea îi zvîcnea şi simţea o usturime care nu voia să treacă, în ciuda dorinţei ei de a-l accepta. Marcus i-a şoptit să se relaxeze şi a rămas nemişcat, răbdător, încercînd să nu-i facă rău.

O alinta şi o săruta fără încetare. Lillian s-a uitat în ochii lui şi i-a întîlnit privirea încărcată de tandreţe. Trupul i s-a relaxat, orice dram de rezistenţă a dispărut. Palmele i-au cuprins fesele, ridicînd-o uşor în timp ce se mişca cu grijă, ritmic.

- E bine acum? i-a şoptit.

Gemînd, Lillian l-a înlănţuit cu braţele, în loc de răspuns. Trupul i s-a destins, primindu-l. A început să se ridice, sporindu-i plăcerea. Cu faţa cufundată în gîtul ei, el a prins-o şi mai ferm şi a murmurat:

- Doamne... nu mai pot să... Lillian... A închis ochii şi a gemut înfundat atunci cînd a ajuns la orgasm.

A încercat mai apoi să se retragă, dar ea l-a reţinut, şoptindu-i:

- Nu. Nu încă, te rog... S-au rostogolit pe o parte, cu trupurile încă îngemănate. Lillian îşi trecea degetele de-a lungul spatelui lui, cu mişcări încărcate de erotism. Marcus, a şoptit ea. E un vis, nu-i aşa?

L-a văzut zîmbind.

- Hai, dormi, i-a răspuns el şi a sărutat-o.

Cînd Lillian a deschis ochii, lumina după-miezii scăzuse iar cerul căpătase culoarea lavandei. Buzele lui Marcus rătăceau pe obrajii ei iar braţul lui o cuprinsese pe după umeri. Dezorientată, ea i-a inspirat mirosul familiar. Gura şi gîtul îi erau uscate. A încercat să vorbească dar nu a spus decît:

- Sete.

A simţit marginea unui pahar lipindu-i-se de buze şi a băut, recunoscătoare. Lichidul era rece, cu aromă de lămîie şi miere.

- Mai vrei?

Lillian s-a ultat la bărbatul care o ţinea în braţe şi a văzut că era complet îmbrăcat, pieptănat, proaspăt ieşit din baie.

- Am visat... oh, am visat...

Curînd şi-a dat seama că nu fusese un vis. Deşi Westcliff era îmbrăcat, ea era goală, în patul lui, acoperită doar cu un cearceaf.

- Dumnezeule! a şoptit ea, uimită şi înspăimîntată de ceea ce făcuse. Tîmplele îi zvîcneau dureros. Şi le-a masat uşor cu degetele.

Westcliff i-a mai turnat un pahar din lichidul răcoritor.

- Te doare capul? Mă gîndeam eu... Uite. I-a întins un pachetel din hîrtie pe care ea l-a desfăcut cu degete tremurînde. Şi-a dat capul pe spate, şi-a turnat praful amar adînc, pe gît şi a luat o gură din băutura dulce. Cearceaful i-a alunecat pînă la talle. Ruşinată, l-a înşfăcat rapid. Deşi Westcliff nu se uitase deloc la ea şi-a dat seama din

privirea lui că era puţin cam prea tîrziu să facă pe pudica. A închis ochii şi a oftat.

Westcliff i-a luat paharul din mînă şi a sprijinit-o uşor de pernă, aşteptînd ca ea să-l privească din nou în ochi. Zîmbind, a început să o mîngîie uşor pe obrajii care ardeau. Dorindu-şi să nu fi părut atît de încîntat de el însuşi, Lillian s-a strîmbat:

- Westcliff...

- Nu încă. Vorbim după ce mă ocup de tine.

Ea a scos un ţipăt scurt cînd el a tras cearceaful, descoperind-o:

- Nu!

Westcliff a ignorat-o şi s-a dus la noptieră. A turnat apă fierbinte într-un bol crem din porţelan. A umezit un prosop, l-a stors şi s-a aşezat lîngă ea. Dîndu-şi seama ce avea de gînd să facă, ea i-a îndepărtat mîna, din reflex. A privit-o ironic şi i-a spus:

- Dacă ai de gînd să faci pe sfioasa tocmai acum...

- Bine. A roşit puternic, s-a lăsat pe spate şi a închis ochii. Fă... ce trebuie să faci.

A simţit prosopul fierbinte între coapse şi a tresărit.

- Uşor, a şoptit el, curăţînd-o cu grijă. Îmi pare rău. Ştiu că doare. Nu te mişca.

Lillian şi-a dus mîinile la ochi, prea ruşinată să-l poată privi cum îi aplica o altă compresă fierbinte în zona intimă.

- E mai bine? l-a auzit întrebînd. A dat din cap, incapabilă să scoată vreun sunet. Westcliff a vorbit din nou, amuzat: nu mă aşteptam la atîta modestie din partea cuiva care defilează în pantalonaşi pe afară. De ce îţi acoperi ochii?

- Pentru că nu mă pot uita la tine cît timp mă priveşti, a spus ea pe un ton plîngăcios iar el a rîs. A luat compresa şi a reîmprospătat-o.

Lillian se uita la el printre degete.

- Probabil ai sunat după servitoare, a spus ea. A văzut cumva ceva? Ştie cineva că sînt aici, cu tine?

- Doar valetul meu. Iar el ştie să-şi ţină gura cînd e vorba de...

A ezitat, căutînd cuvîntul potrivit. Lillian i-a continuat fraza:

- Isprăvile tale?

- Nu a fost o ispravă.

- O greşeală, atunci.

- Oricum ai denumi-o, e cazul să ne ocupăm cum trebuie de situaţia creată.

Tonul părea ameninţător. Şi-a luat mîinile de la ochi şi a văzut cîteva picături de sînge pe prosop. Era sîngele ei. Inima a început să-i bată rapid. Orice fată care se culca cu un bărbat fără a fi căsătorită era decăzută, distrusă. Cuvintele erau implacabile... ca şi cum ar fi fost o banană stricată, de la fundul vasului cu fructe de pe masă.

- Nu trebuie să afle nimeni, a spus ea îngrijorată. Ne vom preface că nu s-a întîmplat.

Westcliff a acoperit-o cu cearceaful pînă la umeri şi s-a aplecat deasupra ei.

- Am făcut dragoste, Lillian. Nu e ceva ce poate fi trecut cu vederea.

Lillian se sufoca, panicată.

- Eu pot trece cu vederea. Înseamnă că poţi şi tu.

- Am profitat de tine, a spus el, încercînd în zadar să pară cuprins de remuşcări. Am făcut ceva de neiertat. Dată fiind situaţia...

- Te iert, a spus repede Lillian. Gata, totul e stabilit. Unde-mi sînt hainele?

- ... singura soluţie este să ne căsătorim.

O cerere în căsătorie din partea lui Westcliff.

Orice femeie nemăritată din Anglia ar fi izbucnit în plîns, recunoscătoare, la auzul acestor cuvinte. Însă ceva nu suna bine. Westcliff nu o ceruse în căsătorie pentru că îşi dorea asta cu adevărat sau pentru că era femeia pe care o iubea. O cerea din obligaţie.

Lillian s-a ridicat în şezut.

- Mai ai şi alte motive pentru care să mă ceri în căsătorie, în afară de faptul că te-ai culcat cu mine?

- Eşti inteligentă, atrăgătoare... îmi vei face copii sănătoşi... şi mai sînt şi beneficiile pe care le va aduce o uniune între familiile noastre...

Lillian s-a dat jos din pat şi şi-a înşfăcat hainele, aşezate acum frumos pe scaunul de lîngă şemineu.

- Trebuie să mă îmbrac.

- Te ajut, i-a spus imediat Westcliff.

Lillian a rămas pe marginea patului, cu părul căzîndu-i peste sîni şi pe spate. Marcus a mîngîiat-o cu privirea.

- Cît eşti de frumoasă, i-a şoptit. I-a atins umerii goi şi şi-a lăsat degetele să alunece spre coate. Îmi pare rău că ţi-am provocat durere, i-a spus încet. Nu va fi le fel data viitoare. Nu vreau să te temi de asta... sau de mine. Sper să mă crezi cînd îţi spun că...

- Să mă tem de tine? Dumnezeule, nu se va întîmpla niciodată asta.

Westcliff a privit-o în ochi, cu un zîmbet larg întipărit pe faţă.

- Ştiu prea bine că nu se va întîmpla aşa ceva.

Nu reuşea să-şi dea seama dacă era un comentariu admirativ sau o critică, aşa că a ridicat din umeri şi a început să se îmbrace.

- Nu vreau să mă mărit cu tine, a spus ea. Nu era adevărat, bineînţeles. Dar nu putea să ignore sentimentul că nu aşa trebuia să se întîmple... nu trebuia să accepte o cerere în căsătorie făcută doar pentru că el avea simţul onoarei.

- Nu ai de ales, a spus el.

- Bineînţeles că am. Îndrăznesc să spun că St. Vincent mă va accepta chiar dacă nu sînt virgină. Şi chiar dacă nu o va face, cu siguranţă părinţii mei nu mă vor alunga în stradă. Aşa că vei fi uşurat să afli că te eliberez de orice obligaţie. Şi-a luat pantalonaşii şi s-a aplecat să-i îmbrace.

- De ce ai pomenit numele lui St. Vincent? a întrebat el brusc. Te-a cerut în căsătorie?

- E atît de greu de crezut? i-a răspuns Lillian, întinzînd mîna după cămaşă. Mi-a spus că-i va cere tatei permisiunea să mă curteze.

- Nu te poţi mărita cu el!

- De ce nu?

- Pentru că eşti a mea de-acum!

Ea a pufnit, deşi inima îi bătuse mai rapid.

- Faptul că m-am culcat cu tine nu te face stăpînul meu.

- Ai putea să rămîi însărcinată, i-a spus el satisfăcut. Chiar în clipa aceasta copilul meu ar putea să fie în pîntecul tău. Nici asta nu-mi dă vreun drept asupra ta?

Lui Lillian îi tremurau genunchii. A reuşit însă să-i răspundă calm:

- Vom vedea. Toate la timpul lor. Pînă atunci, însă, îţi resping oferta. De fapt nici nu mi-ai făcut una, nu-i aşa? Şi-a tras un ciorap pe picior. A fost mai mult o poruncă.

- Despre asta este vorba? Nu am folosit cuvintele potrivite? Westcliff a clătinat din cap. Foarte bine. Vrei să te măriţi cu mine?

- Nu.

- De ce nu? a tunat el.

- Pentru că faptul că m-am culcat cu tine nu este un motiv suficient să ne legăm pe viaţă.

El şi-a arcuit o sprînceană, cu aroganţă.

- Pentru mine este. I-a ridicat corsetul şi i l-a întins. Nimic din ce vei spune nu-mi va schimba decizia. Ne căsătorim. Curînd.

- Poate că este decizia ta, dar nu este şi a mea, i-a răspuns Lillian după care şi-a ţinut respiraţia în timp ce el îi strîngea şireturile corsetului. Ce va spune contesa cînd va afla că ai de gînd să aduci o americancă în familie?

- Va face o criză de nervi, i-a răspuns calm Marcus. Va ţipa şi va ţine o tiradă la sfîrşitul căreia va leşina, cel mai probabil. După care va pleca pentru şase luni pe continent şi va refuza să ne scrie vreunuia dintre noi. A făcut o pauză şi a adăugat cu satisfacţie: de-abia aştept.

CAPITOLUL 19

- Lillian, Lillian, trezeşte-te. Am trimis după ceai. Daisy stătea aplecată deasupra patului ei şi o scutura uşor.

Mormăind, Lillian şi-a privit sora:

- Nu vreau să mă trezesc.

- Trebuie. Se întîmplă anumite lucruri şi cred că trebuie să fii pusă în gardă.

- Lucruri? Ce lucruri? Lillian şi-a dus mîna la frunte. Capul o durea îngrozitor. Văzînd expresia preocupată a surorii ei a simţit cum inima începe să-i bată cu putere.

- Ridică-te şi sprijină-te de pernă. Îţi aduc eu ceaiul. Uite.

Lillian a luat ceaşca şi a încercat să-şi adune gîndurile. Şi-l amintea vag pe Marcus cum o adusese pe furiş în camera ei, unde o aştepta o servitoare cu cada pregătită. Îşi făcuse baie, îşi pusese o cămaşă de noapte curată şi se băgase în pat înainte ca sora ei să se întoarcă din sat. După un somn lung, fără vise, ar fi fost gata să creadă că nu se întîmplase nimic cu o seară înainte dacă nu ar fi fost durerea surdă dintre coapsele ei.

Ce urma? se întreba îngrijorată. El îi spusese că avea de gînd să se însoare cu ea. Trecuseră însă cîteva ore şi poate că se răzgîndise. Şi nu era prea sigură că asta îşi dorea şi ea. Să simtă întreaga viaţă că l-a obligat, că îl determinase să facă ceea ce nu-şi dorise...

- Despre ce lucruri e vorba?

Daisy s-a aşezat pe marginea patului şi a privit-o. Purta o rochie albastră, de dimineaţă, iar părul îi era prins la baza gîtului.

- Cu vreo două ore în urmă am auzi gălăgie în camera părinţilor. Se pare că Westcliff i-a cerut tatei să se întîlnească în particular, în salonul privat al familiei, din cîte am înţeles. Cînd s-a întors tata am băgat şi eu capul pe uşă, să văd ce se întîmplase. Tata nu a vrut să-mi spună nimic însă era tare bucuros iar mama rîdea şi plîngea în acelaşi timp. A trebuit ca tata să trimită după o băutură spirtoasă ca mama să se calmeze. Nu ştiu ce şi-au spus Westcliff şi tata şi speram ca tu să... S-a întrerupt văzînd că lui Lillian îi tremura cana în mînă. I-a luat-o repede. Ce este, draga mea? Nu pari deloc în apele tale. S-a întîmplat ceva ieri? Ai făcut ceva care l-a ofensat pe Westcliff?

Lillian a izbucnit într-un rîs nervos. Nu se mai simţise niciodată aşa, la graniţa dintre furie şi lacrimi. Mînia a fost cea care a învins:

- Da, i-a răspuns ea. S-a întîmplat ceva. Iar acum încearcă să mă oblige să-i fac pe plac, chiar dacă eu nu vreau asta. Să vorbească cu tata, pe la spatele meu! Nu voi suporta aşa ceva! Nu pot!

Daisy făcuse ochii mari.

- Ai călărit vreunul din caii lui Westcliff fără ca el să-ţi dea voie? Asta ai făcut?

- Dacă am călărit... Dacă ar fi fost doar atît! Lillian şi-a îngropat faţa în mîini. M-am culcat cu el. Ieri, cînd era toată lumea plecată.

Mărturisirii i-a urmat o tăcere adîncă.

- Tu... Dar... Dar... Nu văd cum ai fi putut să...

- Beam un pahar de lichior în bibliotecă, a început Lillian. Westcliff m-a găsit acolo şi dintr-una într-alta am ajuns în dormitorul lui.

Uimită, Daisy încerca să priceapă. A încercat să spună ceva dar nu a reuşit, aşa că a sorbit din ceaşca lui Lillian şi şi-a dres glasul.

- Ce să înţeleg? Că a fost ceva mai mult decît un pui de somn?

- Nu mai face pe naiva cu mine!

- Crezi că va face ceea ce este onorabil din partea lui şi te va cere de soţie?

- Oh, da, i-a răspuns Lillian cu amărăciune. Mă va presa pînă cînd voi accepta.

- Ţi-a spus că te iubeşte? a îndrăznit Daisy să întrebe.

Lillian a pufnit:

- Nu a spus nimic de genul acesta.

Sora ei s-a încruntat:

- Te temi că totul e din cauza parfumului?

- Nu... Dumnezeule, nici nu m-am gîndit la asta. A înşfăcat o pernă şi şi-a lipit-o de faţă, de parcă ar fi încercat să se sufoce.

- Dar tu vrei să te măriţi cu el?

Întrebarea parcă i-a înfipt un cuţit în inimă.

- Nu aşa! Nu în condiţiile în care el vrea să ia toate deciziile, fără să ţină cont de sentimentele mele, pretinzînd că o face doar pentru că m-a compromis!

Daisy i-a cîntărit cu atenţie cuvintele.

- Nu cred că Westcliff este genul de bărbat care să se culce cu o fată şi mai mult, să se însoare cu ea, fără să-şi dorească cu adevărat asta.

- Aş fi vrut să conteze şi ce vreau eu. S-a ridicat din pat şi s-a dus la măsuţa de toaletă, să se privească în oglindă.

Şi-a turnat apă în vas şi s-a spălat pe faţă după care s-a şters energic cu un prosop moale, pătrat. Prin aer s-a ridicat un nor uşor de scorţişoară atunci cînd a desfăcut capacul unei cutii ca să-şi înmoaie periuţa de dinţi. Scorţişoara i-a alungat gustul amar şi şi-a clătit gura pînă cînd şi-a simţit dinţii curaţi şi alunecoşi precum sticla. Vrei să faci ceva pentru mine, Daisy?

- Da, bineînţeles.

- Nu vreau să stau de vorbă deocamdată cu mama şi tata. Trebuie însă să aflu dacă Westcliff chiar s-a oferit să mă ia în căsătorie. Dacă ai reuşi tu să afli...

- Nu trebuie să spui mai mult, i-a răspuns Daisy îndreptîndu-se spre uşă.

Pînă cînd Lillian şi-a sfîrşit ritualul de dimineaţă şi şi-a tras un halat alb peste cămaşa de noapte Daisy era deja înapoi.

- Nici n-a mai fost nevoie să întreb. Tata plecase dar mama se uita fix în paharul cu whiskey şi fredona cîntece de nuntă. Părea foarte împăcată. Sînt sigură că Westcliff te-a cerut.

- Nenorocitul! a murmurat Lillian. Cum îndrăzneşte să mă dea deoparte, de parcă n-aş avea nici o legătură cu toate astea? Se asigură probabil că nu va avea parte de un refuz. Ceea ce înseamnă că acum va sta de vorbă cu... S-a oprit brusc, plină de furie. Obsedat să controleze totul, Westcliff nu voia să-i dea voie să sfîrşească personal prietenia cu St. Vincent. Nu voia să-i permită să-şi ia la revedere aşa cum se cuvenea. Nu, Westcliff voia să se ocupe el de toate, ca şi cum Lillian ar fi fost o copilă neajutorată. Dacă asta are de gînd să facă, jur să-l altoiesc în cap cu vătraiul!

- Ce? Daisy era uluită. Crezi că el... Lillian, nu poţi ieşi din cameră în cămaşă de noapte! S-a apropiat de prag şi a şoptit, încercînd să se facă auzită de sora ei mai mare: Lillian! Întoarce-te, te rog! Lillian!

Lillian cobora deja scara principală. Capotul i se înfoiase asemenea pînzelor unui vapor. Era destul de devreme şi majoritatea oaspeţilor dormeau. Lui Lillian nu-i păsa însă dacă o vedea cineva. Furioasă, a trecut ca o vijelie pe lîngă cîţiva servitori uimiţi. Cînd a ajuns la uşa biroului lui Marcus abia mai putea respira. Uşa era închisă. Fără să ezite, a năvălit înăuntru şi a trîntit uşa de perete.

Aşa cum bănuise, Marcus era cu St. Vincent. Ambii bărbaţi s-au întors să vadă cine intrase.

Lillian se uita la figura impasibilă a lui St. Vincent.

- Cît de mult ţi-a povestit? l-a întrebat direct.

St. Vincent i-a răspuns pe un ton neutru:

- Destul.

Şi-a întors privirea spre Marcus care era netulburat. Probabil îi dăduse toate informaţiile cu stăpînirea de sine a unui chirurg care operează pe cîmpul de luptă, printre gloanţe.

- Nu aveai nici un drept! i-a spus, furioasă. Să ştii că nu mă voi lăsa manipulată, Westcliff!

Cu mişcări relaxate, St. Vincent s-a ridicat de la birou şi a venit spre ea.

-Nu ar trebui să umbli în neglijeu, dragă, i-a spus. Dă-mi voie să-ţi ofer...

Marcus se apropiase de Lillian, prin spatele ei şi îi punea deja haina lui pe umeri. Furioasă, ea a încercat să dea haina jos. Marcus a prins-o de umeri şi a tras-o lîngă el.

- Nu te face de rîs, i-a şoptit la ureche. Ea s-a îndepărtat de el, mînioasă.

- Dă-mi drumul! Trebuie să stau de vorbă cu St. Vincent. Amîndoi meritäm măcar asta. Iar dacă încerci să mă împiedici o voi face pe la spatele tău!

Marcus s-a tras deoparte, cu mîinile încrucişate la piept. În ciuda aerului său calm, Lillian a simţit că era cuprins de o emoţie pe care nu reuşea să o stăpînească.

- Vorbeşte, atunci, i-a spus Marcus sec. Era evident că nu avea de gînd să-i lase singuri.

Lillian s-a gîndit că existau probabil doar cîteva femei care să fi fost suficient de naive încît să creadă că se puteau descurca cu un bărbat atît de încăpăţînat. Iar ea era una dintre ele. L-a privit ameninţător:

- Încearcă să nu ne întrerupi, bine? Şi s-a întors cu spatele la el.

Păstrîndu-şi aerul nonşalant, St. Vincent s-a sprijinit de birou. Lillian s-a încruntat, dorindu-şi să-l facă să înţeleagă că nu îşi propusese să-l amăgească.

- Te rog să mă ierţi, domnule. Nu am intenţionat să...

- Nu trebuie să-ţi ceri scuze, drăguţo. Nu ai greşit cu nimic. Ştiu prea bine cît de uşor este să seduci o fată nevinovată. A făcut o pauză şi a adăugat: se pare că şi Westcliff ştie la fel de bine.

- Uite ce e... a început Marcus.

- Asta se întîmplă cînd încerci să fii un gentleman, l-a întrerupt St. Vincent. I-a mîngîiat o şuviţă de păr care îi scăpase lui Lillian pe un umăr. Dacă mă foloseam de tacticile mele obişnuite te seduceam pînă acum de zece ori. Ai fi fost a mea. Se pare însă că am avut prea multă încredere în Westcliff şi în mult-trîmbiţatul lui simţ al onoarei.

- Vina ne aparţine în mod egal, i-a spus Lillian, hotărîtă să fie sinceră pînă la capăt. A văzut însă din expresia lui că nu o crezuse.

St. Vincent a dat drumul şuviţei şi i-a vorbit, aplecîndu-şi capul spre ea:

- Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că încă te mai vreau, în ciuda celor întîmplate între tine şi Westcliff?

Ea nu şi-a putut ascunde uimirea.

Aflat în spatele ei, Marcus nu a mai putut să rămînă tăcut.

- Ceea ce doreşti tu nu are nici cea mai mică importanţă, St. Vincent. Ea este a mea de-acum.

- Din cauza unei întîmplări lipsite de însemnătate? a contrat St. Vincent cu răceală.

- Pentru mine nu a fost lipsit de însemnătate, i-a spus Lillian lui St. Vincent. Mai ales că pot exista şi consecinţe. Nu m-aş putea mărita cu un bărbat în timp ce port în pîntec copilul altuia.

- Asta se întîmplă mereu, iubirea mea. L-aş creşte ca şi cum ar fi copilul meu.

- Nu mai pot asculta aşa ceva, i-a ameninţat Marcus.

Lillian l-a ignorat şi l-a privit pe St. Vincent în ochi:

- Nu pot accepta. Îmi pare rău. Zarurile au fost aruncate, dar... i-a întins mîna, dintr-un impuls. În ciuda celor întîmplate, sper să rămînem prieteni.

St. Vincent i-a strîns mîna, cu un zîmbet ciudat întipărit pe faţă.

- Te-aş putea refuza într-o singură împrejurare... şi nu este cea de acum, scumpa mea. Bineînţeles că voi rămîne prietenul tău. I-a căutat privirea lui Westcliff, cu promisiunea că subiectul nu se încheiase acolo. Nu cred că voi rămîne la petrecerea de final, i-a spus. Deşi nu

vreau ca plecarea mea precipitată să devină motiv de bîrfă, nu cred că voi reuşi să-mi ascund dezamăgirea. Cred că e mai bine să plec. Vom discuta mai multe cînd ne vor reîntîlni.

Marcus l-a urmărit cu privirea cum închidea uşa în urma lui.

După o scurtă tăcere, Marcus a întrebat-o:

- În ce împrejurare te-ar putea refuza St. Vincent? Ce a vrut să spună cu asta?

Lillian s-a întors spre el, furioasă:

- Nu ştiu şi nici nu-mi pasă! Te-ai purtat îngrozitor! St. Vincent e de zece ori mai domn ca tine!

- Nu ai spune asta dacă l-ai cunoaşte cu adevărat.

- El m-a tratat cu respect în timp ce tu mă priveşti ca pe un pion pe care îl poţi manevra cum vrei... L-a lovit cu pumnii în piept cînd el a vrut să o ia în braţe.

- N-ai putea fi fericită cu el, i-a spus Marcus, fără să ţină seama de zbaterile ei. Haina pe care i-o aşezase pe umeri i-a căzut pe podea.

- Ce te face să crezi că mi-ar fi mai bine cu tine?

I-a răsucit mîinile la spate şi a lipit-o de el.

- Pentru că ai nevoie de mine. I-a strivit buzele cu un sărut. La fel de mult cum am şi eu nevoie de tine. Te aştept de mult, de ani întregi. A sărutat-o din nou, mai profund.

Ar fi continuat să se zbată dacă el nu ar fi făcut un gest care să o surprindă. I-a eliberat încheieturile şi a luat-o în braţe, ţinînd-o strîns, cu tandreţe. Lillian a fost luată pe nepregătite iar inima a început să-i bată cu repeziciune.

- Nici pentru mine ceea ce s-a întîmplat între noi nu este lipsit de însemnătate, i-a şoptit el la ureche. Ieri am înţeles că de fapt îmi place tot ce mi se părea nepotrivit la tine. Nu-mi pasă ce anume faci, atîta vreme cît îţi face plăcere.

cu mîna sau să mă trimiţi la naiba ori de cîte ori pofteşti. Te doresc aşa cum eşti. La urma urmei, eşti singura femeie, cu excepţia surorilor mele, care a îndrăznit să-mi spună în faţă că sînt un măgar arogant. Şi atunci cum să-ţi rezist? A sărutat-o pe obraz. Dacă aş fi poet ţi-aş închina sonete. Dar mi-a fost întotdeauna greu să-mi găsesc cuvintele, atunci cînd sentimentele sînt puternice. Există doar două cuvinte pe care nu ţi le-aş putea spune niciodată: „la revedere". Nu aş putea să te văd plecînd de lîngă mine. Dacă nu vrei să te măriţi cu mine de dragul onoarei tale fă-o măcar pentru că am nevoie de cineva care să mă înveţe să mă autoironizez. Pentru că am nevoie de cineva care să mă înveţe să fluier. Mărită-te cu mine, Lillian, pentru că urechile tale mă fascinează.

- Urechile mele? Uimită, Lillian a simţit cum s-a aplecat să-i sărute lobul urechii.

- Mmm. Sînt cele mai reuşite urechi din cîte am văzut vreodată. I-a urmărit conturul cu vîrful limbii iar mîna i-a urcat de pe talie pe unul din sîni, savurîndu-i forma, fără constrîngerea corsetului. Şi ei sînt la fel, a murmurat el. Perfecţi. Absorbit de mîngîieri, a început să-i desfacă nasturii minusculi ai halatului.

Lillian respira sacadat, cu pulsul bătîndu-i nebuneşte. Şi-a amintit ce simţise atunci cînd trupul lui se lipise de al ei, cînd făcuseră dragoste. Pielea ei se înfiora, rememorînd atingerile lui, explorările guril lui. Nu era de mirare că era atît de rezervat şi de cerebral în timpul zilei. Îşi păstra senzualitatea intactă pentru seara, în dormitor.

Tulburată de apropierea dintre ei s-a prins de încheieturile lui. Mai aveau atîtea de discutat... lucruri importante, care nu puteau fi ignorate.

- Marcus, a suspinat ea, nu acum. Nu faci decît să amesteci lucrurile, să creezi confuzie...

- Mie mi-a devenit totul mult mai clar.

I-a cuprins obrajii în palme, cu tandreţe.

- Sărută-mă, i-a şoptit. Gura i-a găsit-o pe a ei, prinzîndu-i mai întîi buza inferioară şi trimiţîndu-i fiori de plăcere în tot corpul. Pămîntul părea să-i fugă de sub picioare, aşa că s-a prins de umerii lui, încercînd să-şi recapete echilibrul.

El a continuat să o sărute, mîngîindu-i umerii şi spatele şi ajutînd-o să se lase în jos, pe covor. Gura i-a coborît pe sîni, jucîndu-se cu sfîrcurile. A încercat să-i deschidă partea din faţă a cămăşii de noapte şi i-a smuls doi nasturi care au zburat cît-colo. Chipul lui îi părea diferit acum: mai tînăr, mai blînd, pătruns de dorinţă. Nimeni nu o mai privise aşa, blocîndu-i toate celelalte simţuri. A început să o sărute lung pe sînul descoperit pînă cînd a dat de sfîrcul pe care l-a cuprins cu buzele.

Lillian gemea şi se arcuia. El i-a înţeles ruga mută şi a continuat să se joace cu sfîrcul ei, folosindu-şi dinţii şi limba cu o blîndeţe chinuitoare. Una din mîini i-a alunecat uşor pe abdomen, conturînd cercuri delicate în jurul buricului. Valurile de dorinţă o copleşeau. A ştiut că atunci cînd îi va atinge sexul va ajunge pe culmi nebănuite de plăcere.

Brusc, el şi-a retras mîna. Lillian a dat să protesteze. Marcus a scos o înjurătură şi s-a aşezat deasupra ei, ascunzîndu-i faţa în umărul lui, exact în clipa în care uşa s-a deschis.

Lillian a încercat să tragă cu ochiul, la adăpostul trupului lui Marcus. Cineva stătea în picioare, lîngă ei. Era Simon Hunt. Avea în mînă cîteva dosare legate cu o panglică

neagră. Şi-a coborît privirea spre perechea de pe podea. Spre lauda lui nu şi-a schimbat expresia, deşi trebuie să-i fi fost foarte greu. Lordul Westcliff, exemplu de moderaţie şi de autocontrol era ultimul bărbat pe care Hunt s-ar fi aşteptat să-l vadă rostogolindu-se pe podea, cu o femeie în cămaşă de noapte.

- Scuze, domnule, i-a spus Hunt controlîndu-şi atent tonul. Nu ştiam că te... întîlneşti... cu cineva la această oră.

Marcus i-a aruncat o privire fioroasă.

- Poate că data viitoare încerci să baţi la uşă.

- Ai dreptate, bineînţeles. A deschis gura să adauge ceva dar s-a gîndit mai bine şi a renunţat. Şi-a dres glasul şi a adăugat: vă las să terminaţi... discuţia. A dat să iasă pe uşă dar s-a întors şi i-a spus lui Marcus: o dată pe săptămînă, spuneai?

- Închide uşa în urma ta, i-a spus Marcus iar Hunt l-a ascultat şi a ieşit rîzînd.

Lillian rămăsese cu faţa îngropată în umărul lui. Era de zece ori mai ruşinată decît în dimineaţa în care fusese surprinsă jucînd baseball în pantalonaşi. Nu avea să mai fie în stare să dea ochii cu Hunt, şi-a spus ea şi a oftat.

- Nu-i nimic, a murmurat Marcus. Hunt îşi va ţine gura.

- Nu-mi pasă dacă spune cuiva, a reuşit Lillian să spună. Nu mă mărit cu tine nici dacă mă mai compromiţi de o sută de ori.

- Mi-ar face o imensă plăcere să te compromit de o sută de ori, Lillian, i-a spus el cu un uşor tremur în glas. Spune-mi însă ce am făcut în dimineaţa aceasta, atît de neiertat.

- Pentru început, ai vorbit cu tata.

El a ridicat o sprînceană, întrebător.

- Şi te-ai simţit jignită?

- Cum să nu? Ai încercat să pui totul la cale pe la spatele meu, cu tata, fără să-mi spui un cuvînt măcar. Eşti un arogant care...

- Aşteaptă, i-a spus ironic Marcus ridicîndu-se cu uşurinţă şi trăgînd-o şi pe Lillian după el. Nu am vrut să fiu arogant, am vrut doar să respect tradiţia. Un potenţial ginere vorbeşte mai întîi cu tatăl fetei şi abia apoi o cere în căsătorie în mod formal. Chiar şi în America, dacă nu cumva am fost dezinformat.

A durat aproape un minut pînă cînd Lillian a reuşit să-i răspundă.

- Da, aşa se procedează de obicei. Dar mi-am imaginat că tu şi tata aţi ajuns deja la o înţelegere, fără să ţineţi cont de ceea ce îmi doresc eu...

- Presupunerea ta este incorectă. Nu am discutat nimic despre asta, nici despre data căsătoriei şi nici despre zestre. I-am cerut doar permisiunea să-ţi fac curte.

Lillian îl privea surprinsă dar şi mîhnită.

- Ce ai discutat cu St. Vincent ceva mai devreme?

A fost rîndul lui Marcus să se întristeze.

- Ar trebui să-ţi spun că îmi pare rău, dar nu pot, pentru că te-aş minţi. Nu puteam să risc ca St. Vincent să te convingă să te măriţi cu el şi nu cu mine. Aşa că am găsit de cuviinţă să-l previn. A făcut o pauză înainte să continue iar Lillian şi-a dat seama că ezita. Cu cîţiva ani în urmă St. Vincent a început să se arate interesat de o femeie cu care aveam o relaţie. Nu eram îndrăgostit de ea, dar cu timpul, cine ştie? Poate că... S-a oprit şi a clătinat din cap. Nu pot şti ce ar fi ieşit pentru că nu am avut ocazia să aflu. St. Vincent a început să-i facă curte iar ea m-a părăsit pentru el. A zîmbit amar. Aşa cum era de aşteptat, St. Vincent s-a plictisit de ea după numai cîteva săptămîni.

Lillian îl privea cu compasiune. Pe chipul lui nu se citea nici ură şi nici autocompătimire, dar a simţit că întîmplarea îl rănise. Pentru un bărbat care preţuia atît de mult loialitatea, trădarea unui prieten şi perfidia unei amante fuseseră probabil greu de suportat.

- Şi ai rămas prieten cu el? l-a întrebat cu blîndeţe.

Şi-a ales cuvintele cu grijă. Îi era greu să vorbească despre ceva atît de personal:

- Fiecare prietenie îşi are cicatricile ei. Sînt convins că dacă St. Vincent ar fi bănuit cît de profunde sînt sentimentele mele pentru acea femeie nu ar fi curtat-o. Nu puteam risca, acum, ca situaţia să se repete. Eşti prea... importantă pentru mine.

Lillian, care simţea primele împunsături de gelozie la gîndul că Marcus avusese asemenea sentimente pentru o altă femeie, a tresărit la auzul cuvintelor lui. Nu îşi dădea seama ce însemna „important" pentru el. Marcus era englezul tipic, genul de bărbat care nu-şi exteriorizează sentimentele. Şi-a dat seama că el încerca acum să lase garda jos şi poate că nu strica să-l încurajeze puţin.

- St. Vincent are avantajul fizicului şi farmecului său, a continuat Marcus. Aşa că m-am gîndit că numai hotărîrea poate înclina balanţa în favoarea mea. De aceea m-am întîlnit cu el de dimineaţă, să-i spun...

- Nu e adevărat, a protestat Lillian.

Marcus a privit-o mirat:

- Poftim?

- Nu îţi este cu nimic superior, i-a spus Lillian, roşind. Şi-a dat seama că nici ei nu-i era mai uşor să-şi dezvăluie sentimentele. Şi tu eşti fermecător atunci cînd vrei. Cît priveşte fizicul... A roşit şi mai tare. Mie mi-ai părut chiar foarte atrăgător... dintotdeauna. Nu m-aş fi culcat cu tine

dacă nu te-aş fi dorit, indiferent de cît de mult aş fi băut.

Marcus a zîmbit. A mîngîiat-o uşor pe gît şi a spus:

- Să înţeleg că obiecţiile tale sînt legate de faptul că eşti obligată să faci un anume lucru şi nu derivă dintr-o prejudecată personală?

Copleşită de plăcerea produsă de mîngîierile lui, Lillian l-a privit uimită:

- Hmm?

El a izbucnit în rîs.

- Încerc să te întreb dacă ai accepta să fii soţia mea în cazul în care ţi-aş promite să nu te oblig să o faci?

Ea a dat din cap, precaută:

- M-aş putea gîndi la asta... Dar dacă ai de gînd să te porţi ca un lord medieval şi să mă terorizezi...

- Nu voi încerca să te terorizez, i-a spus Marcus serios, deşi în ochi îi juca o luminiţă de amuzament. Este evident că acest gen de tactici nu dau roade în ceea ce te priveşte. Se pare că mi-am găsit naşul.

Impresionată de cuvintele lui, Lillian a început să se relaxeze. Nu a mai protestat atunci cînd el a aşezat-o în poala lui şi şi-a strecurat o mînă de-a lungul coapsei ei.

- Căsătoria este un parteneriat, a continuat el. Şi cum primul lucru într-o afacere este negocierea condiţiilor, vom proceda la fel şi în această situaţie. Doar noi doi, în particular. Fără îndoială vor exista şi anumite puncte la care nu ne vom înţelege din prima dar vei vedea că ştiu să fac şi compromisuri.

- Tata va insista să aibă ultimul cuvînt în privinţa zestrei.

- Nu m-am referit la aspectele financiare. Ceea ce vreau eu de la tine nu pot negocia cu tatăl tău.

- Vrei să vorbim despre... locul unde vom locui? Şi despre ce aşteptări avem unul de la celălalt?

- Exact.

- Şi dacă ţi-aş spune că nu vreau să locuiesc la ţară? Că prefer Londra? Ai fi de acord să locuim la Marsden Terrace?

El a privit-o bănuitor în timp ce-i răspundea:

- Va trebui să fac unele concesii. Numai că va trebui să mă întorc aici destul de des, să administrez moşia. Să înţeleg că nu prea îţi place la Stony Cross Manor?

- Oh, nu! Îmi place chiar foarte mult. Era o întrebare ipotetică.

- Chiar şi aşa, preferi plăcerile vieţii de la oraş.

- Chiar mi-ar place să locuiesc aici, a insistat Lillian, gîndindu-se la frumuseţea ţinutului Hampshire, la rîurile şi la pădurile lui, la pajiştile pe care se imagina jucîndu-se cu copiii ei. La satul cu personaje excentrice şi magazine minuscule, la festivalurile care însufleţeau viaţa molcomă. Şi la conacul impozant şi totuşi intim, cu cotloanele în care să te refugiezi în zilele ploioase... sau în nopţile de dragoste. A roşit atunci cînd i-a trecut prin minte că cea mai mare atracţie o constituia, pe departe, stăpînul locului. Viaţa alături de un bărbat atît de energic nu avea cum să fie plictisitoare. Bineînţeles, a continuat ea, aş fi dispusă să locuiesc aici, în Hampshire, dacă mi se va da voie să călăresc din nou.

Marcus a izbucnit în rîs:

- Voi porunci să fie înşeuat Starlight chiar în dimineaţa asta.

- Mulţumesc, i-a răspuns ea ironic. Îmi dai voie să călăresc cu două zile înainte de a ni se încheia şederea. De ce abia acum? Pentru că m-am culcat cu tine?

El şi-a trecut mîna pe coapsa ei:

- Ar fi trebuit s-o faci cu săptămîni în urmă. Acum ai fi condus deja totul pe-aici.

Lillian şi-a muşcat buzele ca să nu zîmbească.

- Înţeleg. Cînd vom fi căsătoriţi va trebui să-ţi ofer favoruri sexuale atunci cînd voi dori să obţin ceva.

- Deloc. Deşi... O luminiţă îi apăruse în ochi. Favorurile tale par să mă bine dispună.

Marcus flirta cu ea şi o tachina, relaxat, aşa cum ea nu-l mai văzuse pînă atunci. Ar fi putut să jure că puţini ar fi fost aceia care l-ar fi recunoscut pe sobrul lord Westcliff în bărbatul care stătea pe covor, lîngă ea. S-a aşezat mai comod în braţele lui iar el i-a strîns uşor glezna. Senzaţia pe care o încerca Lillian era mai presus de cea fizică. Pasiunea pentru el părea să se fi cuibărit în toată fiinţa ei.

- Ne potrivim de minune, nu crezi? l-a întrebat jucîndu-se cu cravata lui, îndrăznind să-i slăbească nodul. Sîntem diametral opuşi.

Marcus s-a aplecat şi i-a sărutat vinişoarele albăstrui de la încheietură.

- Am început să cred că aş face o greşeală imensă dacă mi-aş lua o nevastă exact ca mine.

- Poate că ai dreptate, a murmurat Lillian. Ai nevoie de o soţie care să nu te lase să faci mereu numai ce vrei. O soţie care... S-a oprit pentru că limba lui atinsese un loc sensibil de la interiorul cotului. Care să te muştruluiască atunci cînd devii prea încrezut...

- Nu sînt niciodată încrezut, a spus Marcus, sărutînd-o pe gît.

- Cum poate fi numit cel care se comportă de parcă numai el ştie ce este mai bine iar toţi cei care nu sînt de acord cu el sînt nişte idioţi?

- În marea majoritate a cazurilor chiar sînt idioţi. Ce să fac?

Ea a rîs şi şi-a lăsat capul pe braţul lui, în timp ce gura lui îi rătăcea pe gît.

- Cînd începem negocierile? l-a întrebat uşor răguşită.

- În noaptea asta. Te aştept în dormitorul meu.

Ea l-a privit cu scepticism:

- E corect din partea ta să mă atragi în capcană şi să profiţi de mine?

Marcus s-a tras puţin ca să o privească şi i-a răspuns pe un ton grav:

- Bineînţeles că nu. Intenţionez doar să purtăm o discuţie utilă care să-ţi îndepărteze toate dubiile pe care le ai în privinţa căsătoriei noastre.

- Oh.

- Abia apoi am de gînd să profit de tine.

Cînd a sărutat-o, Lillian şi-a dat seama că era prima expresie mai îndrăzneaţă pe care o auzise din gura lui. Poate că era un semn al influenţei pe care o avea asupra lui.

- Acum, a spus Marcus, am o problemă de logistică pe care trebuie să o rezolv.

- Ce problemă? l-a întrebat ea.

I-a desenat conturul buzelor cu vîrful degetelor şi i-a mai furat un ultim sărut.

- Cum să te duc înapoi, sus, fără să te vadă cineva în cămaşă de noapte.

CAPITOLUL 20

Nu se ştie exact dacă Daisy a fost cea care le-a dat de veste fetelor sau dacă a fost Annabelle, care aflase de la soţul ei ce se întîmplase în birou. Cert este că atunci cînd Lillián li s-a alăturat prietenelor ei în sala pentru micul dejun, ştiau toate. Li se citea pe faţă: în zîmbetul ruşinat al lui Evie, în aerul conspirativ afişat de Daisy şi în nonşalanţa studiată arborată de Annabelle. Lillian a roşit şi le-a evitat privirile. Reuşise întotdeauna să afişeze o mină cinică, drept scut împotriva jenei, a temerilor sau a singurătăţii... dar acum se simţea neobişnuit de vulnerabilă.

Annabelle a fost cea care a rupt tăcerea.

- Cît de plicticoasă a fost dimineaţa aceasta! Şi-a dus mîna la gură, prefăcîndu-se că-şi înăbuşea un căscat. Sper să găsim un subiect de conversaţie. Vreo bîrfă, ceva? S-a uitat spre Lillian. Un servitor se apropiase să-i umple ceaşca de ceai, aşa că Annabelle a aşteptat ca el să se îndepărteze şi abia apoi a continuat: ţi-ai făcut cam tîrziu apariţia în dimineaţa asta, draga mea. Nu ai dormit bine?

Lillian a făcut ochii mici. Cîteva secunde mai tîrziu a auzit-o pe Evie înecîndu-se cu ceaiul.

- Nu prea.

- Ce-ar fi să ne spui noutăţile tale, i-a zîmbit Annabelle.

Ţi le spun şi eu pe ale mele. Deşi nu cred că sînt la fel de interesante.

- Mi se pare că ştiţi deja totul, a murmurat Lillian încercînd să-şi mascheze stînjeneala cu o gură zdravănă de ceai. A reuşit doar să se frigă la limbă, aşa că a lăsat ceaşca jos şi s-a forţat să o privească în ochi pe Annabelle.

- Te simţi bine, draga mea? a întrebat-o blînd Annabelle.

- Nu ştiu, a recunoscut Lillian. Nu sînt deloc în apele mele. Sînt fericită dar şi ...

- Temătoare? a şoptit Annabelle.

Cu o lună în urmă, Lillian ar fi preferat să moară în loc să recunoască faptul că se temea. S-a trezit însă că dădea afirmativ din cap.

- Nu-mi place să mă simt vulnerabilă în faţa unui bărbat care este recunoscut pentru lipsa lui de sensibilitate. Este evident că temperamental nu ne potrivim deloc.

- Dar te atrage fizic?

- Da, din nefericire.

- Şi de ce ar fi asta o nefericire?

- Pentru că mi-ar fi mult mai uşor să mă mărit cu un bărbat faţă de care pot fi detaşată, cu care să fiu prietenă, în loc de...

- D-de ce? a întrebat-o curioasă Evie, făcînd ochii mari. Cele trei se aplecaseră spre ea, atente.

- De pasiunea arzătoare, copleşitoare, indecentă pe care o simt.

- Oh, Doamne! a exclamat Evie şi s-a lăsat pe spate. Annabelle şi Daisy continuau să o privească, curioase.

- Faţă de bărbatul ale cărui săruturi erau „acceptabile"? a întrebat-o Annabelle.

- Cine ar fi crezut că un bărbat rece şi calculat poate fi atît de diferit în dormitor? a zîmbit Lillian, privind în ceaşca de ceai.

- Bănuiesc că nu se poate abţine, cu tine, a spus Annabelle.

Lillian şi-a ridicat privirea din ceaşcă.

- De ce spui asta? a întrebat-o Lillian, temîndu-se ca nu cumva Annabelle să-i spună că era doar efectul parfumului.

- În clipa în care intri în încăpere Westcliff se însufleţeşte. Este evident că îl fascinezi. Nu poţi discuta nimic cu el pentru că este atent doar la ce le spui tu altora şi îţi urmăreşte fiecare mişcare.

- Chiar aşa? Îi făcea plăcere să audă toate astea. De ce nu mi-ai spus pînă acum?

- Nu am vrut să mă amestec. Am crezut că-l preferi pe St. Vincent.

Lillian i-a făcut cu ochiul şi şi-a sprijinit fruntea în palmă. Le-a povestit apoi scena jenantă dintre ea, Marcus şi St. Vincent.

- Nu pot să-l compătimesc pentru că ştiu că a frînt multe inimi, a spus Annabelle. A făcut multe femei să plîngă şi trebuie să afle şi el ce înseamnă să fii respins.

- Simt totuşi că l-am indus în eroare, a spus Lillian, vinovată. Ş-a purtat atît de frumos! Nu mi-a reproşat nimic. Asta m-a făcut să-l plac şi mai mult.

- Ai g-grijă, a sfătuit-o Evie. Din cîte am auzit despre el, nu pare să renunţe prea uşor. Dacă vă mai întîlniţi ai grijă să nu rămîi singură cu el.

- Cît eşti de cinică, Evie! Bine, îţi promit. Dar nu ai motive de îngrijorare. Nu cred că St. Vincent este atît de nesăbuit încît să-şi facă un duşman atît de puternic ca

Westcliff. Dornică să schimbe subiectul, şi-a îndreptat atenţia spre Annabelle. Eu ţi-am spus noutăţile mele. Să le auzim pe ale tale.

Soarele i se juca în păr iar ochii îi străluceau. În acele clipe Annabelle nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani. S-a uitat în jur, asigurîndu-se că nu o auzea şi altcineva:

- Sînt aproape sigură că sînt însărcinată, a şoptit. Am toate simptomele: am greţuri, mi-e somn tot timpul.

Daisy i-a strîns mîna pe deasupra mesei.

- Ce veste minunată, draga mea! Domnul Hunt ştie?

- Nu încă. Vreau să fiu absolut sigură atunci cînd îi spun. Va afla cît mai tîrziu posibil.

- De ce? a întrebat-o Lillian.

- Pentru că din clipa în care va afla va deveni exagerat de protector şi nu mă va mai lăsa să plec nicăieri.

Cunoscîndu-l pe Hunt, fetele au dat din cap, aprobator. Odată ce ar fi aflat că urma să aibă un copil ar fi păzit-o ca un uliu.

- Ce triumf! a exclamat Daisy, şoptit. Anul trecut erai încă nemăritată, anul acesta eşti pe cale să devii mamă. Ce întorsătură minunată au luat lucrurile în ceea ce te priveşte, draga mea.

- Urmează Lillian, a adăugat zîmbind Annabelle.

Ea i-a primit cuvintele cu un amestec de plăcere şi îngrijorare.

- Ce este? a întrebat-o Daisy în şoaptă, în timp ce Evie şi Annabelle discutau entuziasmate despre copil. Pari îngrijorată. Bănuiesc că e normal să ai dubii.

- Dacă ne căsătorim o să ne certăm ca chiorii.

Daisy i-a zîmbit:

- Nu cumva pui prea mare preţ pe diferenţele dintre voi?

Eu sînt convinsă că voi doi semănaţi mai mult decît ai putea crede.

- În ce privinţe am putea semăna?

- Gîndeşte-te, i-a spus sora ei mai mică. Sînt sigură că vei găsi destule.

Marcus le convocase în salonul privat al familiei pe mama şi pe sora lui şi acum stătea în faţa lor, cu mîinile la spate. Se găsea într-o postură care nu-i era deloc familiară, cea în care îşi asculta inima în detrimentul vocii raţiunii. Nu era ceva caracteristic familiei Marsden, care era renumită pentru un lung şir de antecedente practice, pline de răceală. Cu excepţia lui Aiine şi a Liviei. Marcus urmase modelul tipic al familiei... pînă cînd Lillian Bowman năvălise în viaţa lui, cu subtilitatea unui uragan.

Legămîntul pe care i-l făcea acestei tinere încăpăţînate îi aducea lui Marcus un sentiment de pace cum nu mai cunoscuse pînă atunci. În acele clipe se întreba, surîzînd, cum îi va spune contesei că va avea în sfîrşit o noră – care, întîmplător, era ultima pe care ar fi ales-o.

Livia se aşezase pe un scaun în timp ce contesa stătea, ca de obicei, în fotoliu.

- Acum, că mi-ai tulburat somnul de după-amiază, a spus cu răceală contesa, te rog să spui ce ai de spus. Ce veşti ne aduci? Ce este atît de important încît a trebuit să fim chemate la o oră atît de nepotrivită? Ai mai primit, probabil, o scrisoare de la sora ta, în care îţi povesteşte despre nevrednicul ei de copil. Hai, spune!

Marcus şi-a încleştat fălcile. Deşi încercase să le dea vestea cît mai blînd cu putinţă, toate eforturile lui fuseseră zădărnicite de cuvintele mamei la adresa nepotului ei.

Brusc a simţit o mare satisfacţie în faptul că absolut toţi nepoţii ei aveau să fie pe jumătate americani.

- Sînt sigur că te vei bucura să afli că ţi-am urmat sfatul şi mi-am ales în sfîrşit mireasa. Deşi nu am cerut-o încă oficial, am motive să cred că mă va accepta.

Contesa a clipit, surprinsă.

Livia îl privea zîmbitoare. Din ochii ei Marcus a înţeles că îi ghicise identitatea.

- Ce drăguţ! a exclamat ea. Ai găsit în sfîrşit femeia care să te suporte?

El i-a întors zîmbetul.

- Aşa se pare. Cred însă că va trebui să mă grăbesc, să nu se gîndească mai bine şi să fugă.

- Prostii, i-a retezat-o contesa. Orice femeie şi-ar dori să se mărite cu lordul Westcliff. Ai cel mai vechi titlu din Anglia. În ziua în care te vei căsători, soţia ta va primi un titlu nobiliar la fel de preţios ca şi cel al capetelor încoronate. Spune-mi pe cine ai ales.

- Pe domnişoara Lillian Bowman.

Contesa a exclamat dezgustată:

- Încetează cu glumele nesărate, Westcliff. Spune-mi numele fetei.

Livia era încîntată. S-a aplecat spre mama ei şi i-a şoptit destul de tare ca să fie auzită şi de Marcus:

- Cred că vorbeşte serios, mamă. Chiar e vorba de domnişoara Bowman.

- Nu se poate! Contesa era oripilată. Îţi cer să renunţi la această nebunie, Westcliff, şi să-ţi vii în fire. Nu o voi accepta pe acea creatură pe post de noră a mea!

- O vei face, a spus Marcus, inflexibil.

- Ai fi putut să-ţi alegi orice fată de aici sau de pe continent... fete cu creştere aleasă...

- Eu o vreau pe Lillian Bowman.

- Nu se va plia niciodată regulilor noastre.

- Înseamnă că regulile vor trebui schimbate.

Contesa a rîs ironic.

- Ai înnebunit? Fata aceea este o corcitură! Vrei să ai copii cu o femeie care ne va nesocoti tradiţiile, îşi va bate joc de obiceiurile noastre şi de bunele maniere? La ce-ţi poate fi de folos o asemenea soţie? Dumnezeule, Westcliff! A făcut o pauză, să-şi recapete suflul. S-a uitat de la Marcus la Livia şi a exclamat: cum de aţi devenit cu toţii obsedaţi de americani?

- E o întrebare interesantă, mamă, i-a răspuns Livia. Se pare că nici unul dintre copiii tăi nu vrea să se căsătorească cu unul de-al lor. Ce să însemne asta, Marcus?

- Mă tem că răspunsul nu ne va flata pe niciunul dintre noi, i-a răspuns el ironic.

- Este responsabilitatea ta să te căsătoreşti cu o fată de familie bună, i-a strigat contesa. Singura raţiune a existenţei tale este să ai urmaşi care să ne ducă numele mai departe şi să te ocupi de averea familiei. Iar pînă acum ai eşuat lamentabil.

- A eşuat? a întrerupt-o Livia. Marcus a sporit de patru ori averea lăsată de tata, fără să mai spunem că viaţa servitorilor şi arendaşilor este acum mult mai bună. A susţinut moţiuni umanitare în parlament şi a creat mai bine de o sută de locuri de muncă la fabrica de locomotive şi mai presus de toate este cel mai bun frate din cîţi pot exista...

- Nu e nevoie să-mi iei apărarea, Livia, a murmurat Marcus.

- Dar așa este! După cîte ai făcut pentru fiecare, de ce să nu te poți căsători cu o fată care îți place, frumoasă și spirituală, fără să fii nevoit să asculți tiradele mamei legate de familie și de urmași?

Contesa și-a privit cu răutate fiice cea mică.

- Nu cred că ești în măsură să discuți tocmai tu despre familie, copilă, atîta vreme cît ești rodul unei aventuri de-o noapte cu un servitor din vecini. Bietul conte n-a avut de ales și te-a acceptat, ca să nu fie catalogat drept încornorat, dar...

- Livia, a întrerupt-o Marcus, întinzînd mîna spre sora lui care se făcuse albă ca varul. Nu era o surpriză pentru ea, dar niciodată pînă atunci contesa nu o spusese cu voce tare. Livia s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de el. Marcus a luat-o protector pe după umeri și i-a șoptit la ureche: cred că ar fi mai bine să pleci. Sînt anumite lucruri care trebuie spuse o dată pentru totdeauna și n-aș vrea să fii prinsă la mijloc.

- Bine, a spus Livia cu un tremur în glas. Dar vorbele ei nu mă mai supără, să știi. De mult nu mă mai poate face să sufăr.

- Pe mine mă supără, însă. Du-te la soțul tău, să te aline, în timp ce eu mă ocup de contesă.

Livia a ridicat ochii spre el și i-a spus, mult mai calmă:

- Mă duc să-l caut. Deși nu am nevoie de alinare.

- Ce fată bună! A sărutat-o pe frunte.

Luată prin surprindere de afecțiunea lui, Livia a chicotit ușor și s-a îndepărtat de el.

- Ce tot șușotiți acolo? i-a întrebat contesa.

Marcus a ignorat-o și și-a condus sora pînă la ușă, închizînd-o încet în urma ei. Cînd s-a întors cu fața la contesă avea un aer fioros.

- Circumstanţele naşterii Liviei nu se reflectă asupra caracterului ei. Ci asupra caracterului tău. Nu-mi pasă că te-ai distrat cu un servitor, nici că i-ai făcut un copil... dar nu pot accepta să o condamni pe Livia pentru toate astea. Întreaga ei viaţă a fost marcată de greşelile tale şi le-a plătit mult prea scump.

- Nu am de gînd să-mi cer scuze pentru nevoile mele, a ripostat contesa. Tatăl tău nu-mi arăta deloc afecţiune, aşa că a trebuit să găsesc plăcerea în alte părţi.

- Şi ai lăsat-o pe Livia să sufere din cauza asta. Am văzut cît de mult ai neglijat-o şi ai maltratat-o, copil fiind, şi nu am putut să fac nimic pentru ea. Dar acum pot. Este pentru ultima oră că pomeneşti despre asta în prezenţa ei. S-a înţeles?

În ciuda glasului calm, furia mocnea în el. Contesa a simţit şi nu a protestat. S-a mulţumit să dea din cap.

A trebuit să treacă un minut ca emoţiile amîndurora să se domolească. Contesa a vorbit prima:

- Te-ai gîndit vreodată, Westcliff, că tatăl tău ar fi dispreţuit-o pe fata asta şi tot ce reprezintă ea?

Marcus o privea cu ochi goi.

- Nu, nu m-am gîndit. Tatăl lui era demult absent din gîndurile lui, aşa că Marcus nici nu încercase să-şi imagineze ce ar fi crezut el.

Crezînd că începea să se răzgîndească, contesa a insistat cu şi mai multă hotărîre:

- Ai vrut mereu să-i faci pe plac şi ai reuşit de multe ori, chiar dacă el nu ţi-a spus-o. Orice ai crede, să ştii că tatăl tău ţi-a vrut doar binele. A vrut ca tu să devii un bărbat puternic, demn de numele nostru. Un bărbat ca şi el. Şi în mare parte a reuşit.

Cuvintele ei erau menite să-l flateze pe Marcus. Au avut însă efectul opus, lovindu-l asemenea unui pumn în plex.

- Nu e adevărat, a spus el cu glas răguşit.

- Ştii prea bine ce fel de femeie şi-ar fi dorit el să fie mama nepoţilor lui, a continuat contesa. Fata asta e nedemnă de tine, Westcliff, de numele şi sîngele tău. Imaginează-ţi o întîlnire între ei doi... între ea şi tatăl tău. Ştii că ar fi dispreţuit-o.

Marcus şi-a imaginat-o pe Lillian ţinîndu-i piept tatălui lui, care avea darul de a-i înspăimînta pe toţi din jur. Fără îndoială că Lillian i-ar fi răspuns cu obişnuita ei neobrăzare. Nu s-ar fi temut de el nici măcar o secundă.

Contesa a spus cu voce blînd, văzînd că el continua să tacă:

- Înţeleg că te-a fermecat. Cei inferiori nouă ne atrag, ne fac să ne dorim şi altceva. Şi nu mă surprinde că şi tu, asemenea oricărui alt bărbat, ai nevoie de varietate. Dacă o vrei n-ai decît s-o ai. Soluţia este una singură: după ce vă căsătoriţi, fiecare cu altcineva, puteţi să aveţi o relaţie. Cei ca noi îşi găsesc mereu dragostea în afara căsniciei. E mai bine aşa, o să vezi.

În mintea lui Marcus răsunau ecouri amare ale unor voci care amuţiseră demult. Dispreţuia postura de martir şi nu se văzuse niciodată într-o asemenea lumină, dar nu putea să nu-şi spună că toată viaţa lui dusese pe umeri o mulţime de responsabilităţi. Iar acum, cînd găsise în sfîrşit femeia care să îi ofere căldura şi bucuria după care tînjise atîta vreme... ei bine, avea dreptul să se aştepte la sprijin din partea familiei şi a prietenilor, indiferent de rezervele fiecăruia. Gîndurile i-au rătăcit mult mai departe, la primii ani din viaţă, cînd tatăl lui îl trimisese departe de toţi cei pe care îi iubea. Ca să nu devină un om slab. Ca să nu se

bazeze pe nimeni altcineva, doar pe el însuşi. Izolarea era cea care îi caracterizase întreaga viaţă, pînă acum. Era de ajuns.

Iar sugestia mamei lui de a avea o relaţie cu Lillian, fiind amîndoi căsătoriţi cu altcineva îl jignea pur şi simplu. Meritau şi el şi ea o relaţie sinceră şi nu o imitaţie perversă a uneia.

- Ascultă-mă bine, a spus Marcus cînd s-a simţit suficient de stăpîn pe sine ca să poată vorbi. Chiar înainte să purtăm această discuţie eram hotărît ca Lillian să devină soţia mea. Nu credeam că e posibil ca hotărîrea mea să sporească, dar cuvintele tale au avut acest efect. Sînt absolut sigur că Lillian Bowman este singura femeie de pe pămînt pe care aş putea să o iau de soţie. Copiii ei vor fi urmaşii mei – sau nu voi avea deloc. De-acum încolo singura mea preocupare va fi binele ei. Orice gest sau cuvînt care îi va ameninţa fericirea va avea consecinţe inimaginabile. Nu-i vei da motive să creadă că nu eşti încîntată de căsătoria noastră. La prima răutate te urc în trăsură şi te trimit departe de acest domeniu. Şi de Anglia. Pentru totdeauna.

- Nu cred că vorbeşti serios. Acum eşti nervos. Mai tîrziu, după ce te calmezi...

- Nu sînt deloc furios.

- Ai înnebunit!

- Nu, doamnă. Pentru prima oară în viaţă am şansa la fericire – şi nu o voi rata.

- Eşti nebun, a şoptit contesa, tremurînd de furie.

- Căsătoria cu ea va fi cel mai puţin nebunesc lucru din viaţa mea, i-a răspuns el şi a făcut o plecăciune scurtă în semn de rămas-bun.

CAPITOLUL 21

Ceva mai tîrziu, în aceeaşi dimineaţă, Annabelle s-a ridicat de la masă, murmurînd cîteva scuze.

- Mă simt rău. Mă voi retrage puţin în camera mea. Din fericire soţul meu a ieşit să călărească, aşa că nu va şti că am urcat să trag un pui de somn. .

- Te c-conduc, i-a spus Evie, îngrijorată.

- Evie, draga mea, nu e nevoie...

- Va fi s-scuza perfectă ca să scap de mătuşa Florence care mă caută, p-probabil.

- În cazul acesta, mulţumesc. Luptîndu-se cu un nou val de greţuri, Annabelle a luat-o pe Evie de braţ şi s-au îndepărtat.

Lillian şi Daisy le-au urmărit cu privirea.

- Crezi că va reuşi să-i ascundă adevărul lui Hunt pentru multă vreme? i-a şoptit Daisy.

- În condiţiile astea, nu. Cred că bănuieşte oricum ceva, pentru că Annabelle se îmbolnăveşte foarte rar.

- Poate. Am înţeles că bărbaţii nu prea observă lucrurile astea.

Cînd să iasă din încăpere s-au întîlnit cu lady Olivia, care părea preocupată de ceva. Era încruntată, ceea ce lui Lillian i s-a părut ciudat, pentru că ea era de obicei numai zîmbet.

Olivia a ridicat privirea şi le-a văzut pe cele două surori.

S-a luminat la faţă şi le-a zîmbit larg.

- Bună dimineaţa.

Deşi era cu numai doi-trei ani mai mare decît Lillian, Olivia părea mult mai înţeleaptă iar în ochi i se citea o mare tristeţe care venea de undeva, din trecut. Asta o făcuse şi pe Lillian să nu se simtă în largul ei atunci cînd se întîlneau.

- Mă îndreptam spre oranjerie, a spus lady Olivia.

- Nu vrem să te reţinem, i-a răspuns Lillian, fascinată de lipsa asemănării dintre ea şi Westcliff. Numai zîmbetul şi o anume privire păreau să-i unească.

- Vino cu mine, te rog, i-a spus lady Olivia. A luat-o de mînă. Am avut o discuţie interesantă cu Westcliff. Aş vrea să stau de vorbă şi cu tine.

Dumnezeule! Îi spusese deci şi surorii lui. Probabil şi mamei. Lillian i-a aruncat o privire încărcată de panică surorii ei, care nu i-a fost de prea mare ajutor.

- Mă duc în bibliotecă, să-mi caut un roman, le-a spus ea veselă. Cel pe care îl citesc e o dezamăgire. Nu am de gînd să-l termin.

- Du-te la ultimul rînd din dreapta, sus, i-a spus lady Olivia. Dă deoparte primul rînd de cărţi. Am ascuns în spate romanele mele preferate, poveşti deocheate care nu ar trebui citite de fete inocente. Le-ar putea corupe.

Ochii lui Daisy au strălucit:

- Oh, îţi mulţumesc! A pornit-o ca din puşcă, fără să arunce vreo privire înapoi.

- Vino, i-a zis lady Olivia. Sînt convinsă că vrei să-mi pui o mulţime de întrebări, acum că vom fi surori. Sînt o sursă nepreţuită de informaţii iar acum sînt într-o dispoziţie foarte... vorbăreaţă.

Amuzată, Lillian a urmat-o în oranjerie. Înăuntru era cald, din cauza soarelui care bătea în geamurile mari şi a gurilor de încălzire din podea.

- Nu e foarte sigur că vom fi surori, a spus Lillian aşezîndu-se lîngă ea, pe o bancă din ratan. Dacă Westcliff a lăsat să se înţeleagă că am fi convenit asupra...

- Nu a mers atît de departe. Numai că ne-a spus că are intenţii serioase în ceea ce te priveşte. Ochii ei verzi o priveau întrebători. Ştiu că ar trebui să dau dovadă de tact, dar nu reuşesc. Trebuie să te întreb: ai de gînd să-l accepţi?

Deşi nu mai rămăsese niciodată fără cuvinte în faţa cuiva, Lillian s-a trezit că se bîlbîia mai rău decît Evie:

- Eu... eu...

- Iartă-mă, s-a scuzat Olivia. Sînt recunoscută pentru felul meu abrupt de a fi. Sper că nu te-am jignit.

- Nu.

- Asta e bine. Nu m-am înţeles niciodată cu oamenii care pot fi jigniţi cu uşurinţă.

- Nici eu, i-a mărturisit Lillian, relaxîndu-se. Asta e situaţia. Probabil că nu ştii prea multe detalii, aşa în cazul în care fratele tău nu...

- Nu mi-a spus nimic, a liniştit-o Olivia. Ca de obicei, a fost zgîrcit cu detaliile. Este enervant de secretos şi îi place la nebunie să chinuiască persoanele curioase, aşa ca mine. Continuă, te rog.

- Adevărul este că am de gînd să-l accept, a recunoscut Lillian cu sinceritate. Am însă unele rezerve.

- E normal să le ai, i-a răspuns imediat Olivia. Marcus reuşeşte să te copleşească. Le face pe toate foarte bine şi are grijă ca lumea să afle asta. Nu poţi nici să te speli pe dinţi dacă nu-l întrebi cu ce e mai bine să începi: cu molarii sau cu incisivii?

- Aşa este.

- E absolut îngrozitor, a continuat Olivia. Vede lucrurile doar în alb sau negru, rău sau bine. E încăpăţînat şi arogant şi nu recunoaşte niciodată că ar fi greşit.

Olivia ar fi continuat să-i înşire defectele lui Marcus dacă Lillian nu ar fi sărit în apărarea lui:

- Poate că este adevărat, dar trebuie să recunoşti că este extrem de onest. Se ţine întotdeauna de cuvînt. Şi chiar şi atunci cînd se încăpăţînează le vrea doar binele celorlalţi.

- Bănuiesc... a spus Olivia neîncrezătoare. Lillian s-a simţit încurajată să continue:

- Mai mult decît atît, femeia care se va mărita cu Westcliff nu se va teme niciodată că ar putea fi înşelată. Îi va fi credincios soţiei sale, va avea mereu grijă de ea şi o va face să se simtă în siguranţă. Şi nu-şi va pierde niciodată cumpătul în caz că intervine o urgenţă.

- Dar e rigid... a insistat Olivia.

- Nu e chiar aşa.

- Şi distant. Olivia a clătinat din cap, cu regret.

- Oh, nu. În nici un caz. Este cel mai... s-a întrerupt brusc şi a roşit, văzînd expresia mulţumită a Oliviei. Căzuse în capcană.

- Cuvintele tale sînt cele ale unei femei îndrăgostite, a murmurat Olivia. Sper din tot sufletul să fie aşa. Pentru că Marcus te-a căutat mult şi mi s-ar frînge inima să văd că dragostea lui nu este împărtăşită.

- Dar nu mă iubeşte. Nu mi-a spus-o niciodată.

- Nu mă surprinde deloc. Fratele meu nu-şi exprimă sentimentele cu ajutorul cuvintelor, ci prin fapte. Trebuie să ai răbdare cu el.

- Asta descopăr şi eu, acum, i-a răspuns Lillian cu tristeţe, făcînd-o pe Olivia să izbucnească în rîs.

- Eu nu l-am cunoscut la fel de bine ca sora noastră Aline. Sînt mai apropiaţi ca vîrstă iar ea i-a fost confidentă pînă să plece în America. Aline mi-a explicat multe despre Marcus în clipele în care îmi venea să-l omor. Lillian rămăsese nemişcată şi asculta cu atenţie vocea molcomă şi plăcută. Îşi dădea seama abia atunci cît de mult îşi dorea să-l poată înţelege pe Marcus. Nu pricepuse, pînă în acea clipă, de ce îndrăgostiţii erau atît de preocupaţi să strîngă suveniruri: scrisori, şuviţe de păr, o mănuşă uitată, un inel. Înţelegea acum ce însemna să te obsedeze cineva. Voia să ştie pînă şi cele mai mici detalii despre Westcliff, cel pe care îl cunoştea de fapt atît de puţin.

Lady Olivia şi-a pus braţul pe spătarul băncii şi a privit cu atenţie arcada încărcată cu flori din spatele lor.

- Există anumite lucruri din trecutul lui pe care Marcus nu le va povesti niciodată. Nu doreşte să fie compătimit şi i se pare nedemn de un bărbat să se plîngă. Dacă aude că ţi-am spus mă omoară.

- Mă pricep să păstrez secrete, a asigurat-o Lillian.

Lady Olivia i-a zîmbit:

- Înseamnă că te potriveşti cu noi, cei din familia Marsden. Sîntem cu toţii nişte secretoşi şi nu ne place să trăim în trecut. Marcus, Aline şi cu mine am suferit din cauza părinţilor noştri. Nici unul, nici celălalt nu ar fi trebuit să aibă copii, după părerea mea. Pe mama n-a interesat-o nimic în afara persoanei ei, iar tata nu a dat nici doi bani pe fiicele lui.

- Îmi pare rău, i-a spus Lillian, sinceră.

- Indiferenţa lui a fost o binecuvîntare. Am ştiut dintotdeauna asta. Mai rău a fost pentru Marcus, care a

fost victima ideilor nebuneşti ale tatălui nostru despre cum trebuie educat moştenitorul titlului. Nu accepta altceva decît perfecţiune din partea lui. I-a impus lui Marcus standarde ridicol de înalte, în toate privinţele, iar pedepsele erau îngrozitoare atunci cînd nu se ridica la înălţimea aşteptărilor. Marcus a învăţat să îndure fără să încerce măcar să se revolte, fără o lacrimă. Altfel, pedeapsa se dubla. Iar tata se dovedea nemilos atunci cînd îţi descoperea o slăbiciune. Am întrebat-o odată pe Aline de ce lui Marcus nu-i plăceau cîinii... Mi-a spus că, atunci cînd era mic, el se temea de cei doi cîini-lup ai tatei. Cîinii îi simţiseră frica şi erau agresivi cu el, lătrau şi mîrîiau ori de cîte ori îl vedeau. Cînd tata şi-a dat seama cît de tare se temea Marcus de ei l-a încuiat singur într-o cameră, cu ei, obligîndu-l să-şi înfrunte cea mai mare temere. Nici nu-mi pot imagina ce a simţit copilul de cinci ani cînd s-a trezit închis ore întregi în aceeaşi încăpere cu cele două fiare. A zîmbit amar: tata ştia să te arunce la cîini, şi la propriu, şi la figurat. A ales să-şi chinuiască fiul exact atunci cînd ar fi trebuit să-l protejeze.

Lillian o privea fix, fără să clipească. A încercat să vorbească, să o întrebe ceva, dar nu a reuşit să scoată nici un sunet. Nu şi-l putea imagina pe Marcus cel sigur pe el şi încrezător în postura unui copil înfricoşat. Dar mare parte din rezerva de acum se datora lecţiilor dureroase primite la o vîrstă fragedă. Nimeni nu-l ajutase. Nimeni nu-i alungase temerile.

- Tata voia ca moştenitorul lui să fie independent, cu inima împietrită, a continuat lady Olivia. Pentru ca nimeni să nu poată profita de el. Ori de cîte ori Marcus se ataşa de cineva, de bonă, de exemplu, aceasta era concediată pe loc. Fratele meu a înţeles curînd că manifestările de

afecţiune faţă de o persoană aveau drept consecinţă alungarea ei. Aşa că a rămas distant cu toţi cei pe care îi iubea şi pe care nu voia să-i piardă, inclusiv Aline şi cu mine. Din cîte am înţeles, lucrurile s-au mai îndreptat cînd Marcus a plecat la şcoală iar prietenii i-au înlocuit provizoriu familia.

De aceea Marcus îi rămăsese loial lui St. Vincent, şi-a spus Lillian.

- Mama voastră nu v-a sărit niciodată în ajutor?

- Nu, era prea preocupată de aventurile ei sentimentale.

Au tăcut un timp. Olivia a aşteptat răbdătoare ca Lillian să vorbească, înţelegînd că ea încerca să asimileze ceea ce aflase.

- Ce uşurare trebuie să fi simţit cînd bătrînul a murit, a şoptit ea.

- Da. Ce poate fi mai trist decît să ştii că lumea devine un loc mai bun datorită absenţei tale.

- Nu a reuşit însă să-l transforme pe fratele tău într-un om rece, fără inimă.

- Aşa este, a murmurat lady Olivia. Mă bucur că tu vezi asta, draga mea.

Discuţia lor nu îi potolise curiozitatea în ceea ce-l privea pe Marcus ci îi trezise noi şi noi întrebări. Nu o cunoştea prea bine pe lady Olivia şi nu ştia cît de departe putea merge. A riscat, însă:

- Ştii cumva dacă Westcliff s-a mai gîndit pînă acum la modul serios să se însoare cu cineva? Am aflat că a existat o femeie...

- Ah... n-a însemnat nimic. Marcus s-ar fi plictisit rapid de ea dacă nu i-o fura St. Vincent. Dacă Marcus ar fi vrut să lupte pentru ea, ar fi fost a lui. Ceea ce n-a înţeles el niciodată – dar noi ne-am dat seama – a fost că ea a

încercat să-l facă gelos şi să-l determine să o ceară în căsătorie. Planul ei a eşuat pentru că Marcus nu era cu adevărat îndrăgostit de ea. E cam răsfăţat, în privinţa asta... Nu a dus niciodată lipsă de atenţie din partea femeilor. I s-au aruncat efectiv în braţe încă de cînd era foarte tînăr. Sînt sigură că i-a făcut plăcere să întîlnească o femeie care îndrăzneşte să nu fie de aceeaşi părere cu el.

- Nu sînt sigură că ar folosi cuvîntul „plăcere", i-a răspuns Lillian. Cu toate astea, însă, cînd nu-mi convine ceva nu ezit să-i spun.

- Asta e bine. De aşa ceva are nevoie fratele meu. Există prea puţine femei – chiar şi bărbaţi – care să-l contrazică. E un bărbat puternic şi are nevoie de o soţie la fel de puternică alături.

Lillian a vorbit precaută:

- Dacă mă mărit cu Westcliff... prietenii şi rudele voastre vor avea de obiectat. În mod special contesa.

- Prietenii n-ar îndrăzni, i-a răspuns imediat Olivia. În ceea ce o priveşte pe mama... a ezitat, după care i-a spus franc: a spus deja răspicat că nu te vrea. Mă îndoiesc că te va accepta vreodată. Ceea ce te plasează într-o companie destul de numeroasă, pentru că a nu place aproape pe nimeni. Faptul că se opune căsătoriei voastre te îngrijorează?

- Mă încurajează şi mai mult.

- Chiar te plac, să ştii, a rîs Olivia. Trebuie neapărat să te măriţi cu Marcus, pentru că mi-ar place nespus să-mi fii cumnată. A privit-o pe Lillian , zîmbindu-i larg. Mai am un motiv egoist pentru care sper să-l accepţi. Deşi eu şi soţul meu nu ne-am făcut planuri să ne mutăm curînd la New York, ştiu că va veni şi ziua aceea. M-aş simţi mai uşurată

ştiind că Marcus s-a căsătorit, că are cineva grijă de el, atunci cînd surorile lui sînt departe. S-a ridicat de pe bancă şi şi-a netezit fusta. Ţi-am spus toate astea pentru că am vrut să înţelegi de ce îi este atît de greu lui Marcus să se abandoneze iubirii. Greu dar nu imposibil. Sora mea şi cu mine am reuşit în sfîrşit să ne eliberăm de trecut, cu ajutorul soţilor noştri. Lanţurile lui Marcus sînt însă cele mai grele. Ştiu că nu e uşor să-l iubeşti. Dar dacă i-ai ieşi în întîmpinare, la mijlocul drumului... sau chiar cu un pas-doi mai departe... cred că nu vei avea niciodată motive să regreţi.

Conacul zumzăia de forfota servitorilor care le făceau bagajele stăpînilor lor. Majoritatea lor urmau să plece a doua zi, unii îşi luau deja rămas-bun. Nimeni nu voia însă să rateze balul mare, de adio.

Lillian s-a trezit acaparată de mama ei, care le supraveghea – mai bine zis le teroriza – pe cele două cameriste care se străduiau să împacheteze sute de mărunţişuri în valizele mari din piele aduse la etaj de lacheu. După cele întîmplate în ultimele zile, Lillian se aşteptase ca mama ei să-i planifice fiecare gest şi cuvînt, ca să fie sigură că va fi cerută în căsătorie. Mercedes a fost însă surprinzător de tăcută şi de binevoitoare, alegîndu-şi cu grijă cuvintele atunci cînd i se adresa lui Lillian. Mai mult decît atît, nu a pomenit deloc numele lui Westcliff.

- Ce-i cu ea? a întrebat-o Lillian pe Daisy, uimită de docilitatea mamei. Era plăcut să nu se certe mereu cu ea, dar se aşteptase ca mama să pornească asaltul asupra ei.

Daisy a ridicat din umeri:

- De vreme ce ai făcut exact opusul a ceea ce te-a învăţat şi totuşi l-ai făcut pe Westcliff să te curteze, poate că mama s-a decis să lase totul în mîinile tale. Cred că de-acum încolo se va preface că nu vede şi nu aude, atîta timp cît vei reuşi să menţii treaz interesul lui Westcliff.

- Înseamnă că... dacă mă furişez în camera lui mai tîrziu nu va obiecta deloc?

Daisy a rîs:

- O cred în stare să te ajute, dacă i-ai cere-o. A privit-o bănuitoare pe Lillian: şi ce ai de gînd să faci, mă rog, în camera lui?

Lillian a simţit cum roşea:

- Să negociez.

- Aşa se numeşte acum?

Lillian şi-a muşcat buzele, să nu zîmbească, şi a făcut ochii mici:

- Nu fii obraznică, altfel nu-ţi mai povestesc nimic după aceea.

- Nici nu am nevoie, i-a spus Daisy. Am citit romanele pe care mi le-a recomandat lady Olivia... Îndrăznesc să spun că ştiu mai multe decît tine şi Annabelle la un loc.

Lillian a izbucnit în rîs:

- Nu sînt convinsă că romanele tale descriu cu exactitate bărbaţii şi... restul.

- Cum adică?

- Păi în realitate nu prea e vorba de leşinuri şi de discursuri cu înfloriturі.

Daisy o privea cu o dezamăgire sinceră:

- Nici măcar un leşin scurt, pe-acolo?

- Nu cred că ţi-ai dori să leşini. Nu ai vrea să ratezi nimic.

- Ba da. Aş vrea să fiu pe deplin conştientă la început pentru ca apoi să leşin, să nu mai ştiu nimic.

- De ce? a întrebat-o Lillian amuzată.

- Pentru că am înţeles că e al naibii de neplăcut. Şi revoltător.

- Ba nu.

- Nu, ce? Neplăcut sau revoltător?

- Nici una nici alta. Zău, Daisy, ţi-aş spune dacă ar fi aşa. Dar e de-a dreptul frumos. Sincer.

Sora ei mai mică a privit-o cu scepticism:

- Dacă zici tu...

Lillian a zîmbind gîndindu-se la seara care urma, la faptul că avea să fie singură cu Marcus. Discuţia pe care o avusese cu lady Olivia în oranjerie o făcuse să înţeleagă că Marcus lăsase garda jos în ceea ce o privea, lucru cu adevărat remarcabil.

Poate că relaţia lor nu avea să fie foarte agitată. E nevoie de doi oameni pentru o ceartă. Ea trebuia să decidă cînd era vorba de ceva pentru care merita să lupte şi cînd trebuia să cedeze. Iar Marcus dăduse deja semne că voia să se adapteze.

Dacă ar fi fost mai iscusită, aşa ca Annabelle, poate că ar fi avut şi mai multe şanse. Fusese însă mereu directă şi nu recurgea niciodată la tertipuri feminine. Ei bine, şi-a zis ea, am ajuns pînă aici fără şiretlicuri, voi continua tot aşa.

Şi-a sortat obiectele din dulapul din colţ, păstrîndu-le pe cele care trebuiau să rămînă despachetate pînă la plecare. Peria cu mîner din argint, acele de păr, o pereche de mănuşi noi... şi sticluţa de parfum pe care i-o dăduse domnul Nettle.

- Oh, Doamne, a şoptit Lillian, privind-o fix. Daisy... sînt obligată să-i spun lui Westcliff că am folosit o poţiune a

dragostei ca să-l atrag?

Sora ei a părut oripilată:

- Eu zic să n-o faci. Ce motiv ai avea?

- Onestitatea? a sugerat Lillian.

- Onestitatea este mereu supraestimată. Aşa cum spunea cineva, secretul este esenţial în problemele inimii.

- Era vorba de ducele de Richelieu, i-a spus Lillian care citise aceleaşi cărţi ca şi ea, în timpul orelor de şcoală. Iar citatul corect este „secretul este esenţial în problemele de stat".

- Era francez, doar ştii, a spus Daisy. Trebuie să se fi referit şi la inimă.

Lillian a rîs şi a privit-o cu afecţiune:

- Poate că e aşa. Dar nu vreau să am secrete faţă de Westcliff.

- Foarte bine. Ţine minte însă cuvintele mele: o poveste adevărată de dragoste îşi are micile ei secrete.

CAPITOLUL 22

La o oră suficient de tîrzie, cînd unii oaspeţi se retraseseră iar alţii mai jucau cărţi sau biliard, Lillian s-a furişat afară din cameră ca să se ducă la Marcus. A mers în vîrful picioarelor, străbătînd coridorul, şi s-a oprit atunci cînd a văzut un bărbat sprijinit de un perete. Acesta a făcut un pas înainte iar ea l-a recunoscut: era valetul lui Marcus.

- Domnul mi-a spus să vă conduc, domnişoară.

- Ştiu drumul. Şi el ştie că-l ştiu. Deci ce naiba cauţi aici?

- Domnul nu a vrut să rătăciţi prin casă neînsoţită.

- Normal. Dacă mă acostează cineva? Sau mă seduce?

Nu i-a luat în seamă sarcasmul. Ştia prea bine de ce se ducea ea în camera lui Westcliff, dar a tăcut şi a luat-o înainte, deschizîndu-i drumul.

Fascinată de discreţia lui, Lillian l-a întrebat:

- Ţi se cere des să însoţeşti domnişoare pînă la camera lui?

- Nu, domnişoară.

- Dacă altul ar fi adevărul, mi-ai spune?

- Nu, domnişoară, i-a spus el pe acelaşi ton.

- Westcliff e un stăpîn bun?

- Este un stăpîn excelent, domnişoară.

- Cred că mi-ai fi răspuns la fel şi dacă ar fi fost un căpcăun.

- Nu, domnişoară. În cazul acela v-aş fi spus că este un stăpîn acceptabil. Exact asta am vrut să spun: că este un stăpîn excelent.

- Hmm. Încurajată de cuvintele servitorului, Lillian a continuat: vă vorbeşte? Vă mulţumeşte pentru ceea ce faceţi, de exemplu?

- Nu mai mult decît se cuvine, domnişoară.

- Adică niciodată?

- Nu o face în mod obişnuit.

După acest schimb de replici, servitorul nu a mai părut dispus să vorbească, aşa că Lillian l-a urmat în linişte. Ajuns în prag, el a zgîriat uşa cu vîrful degetelor şi a aşteptat să i se răspundă.

- De ce faci asta? De ce nu baţi?

- Contesa nu doreşte să batem la uşă. Îi face rău la nervi.

- Şi Westcliff?

- Nu cred că îi pasă prea mult, domnişoară.

Uşa s-a deschis iar Lillian s-a bucurat să-l vadă pe Marcus. Expresia îi era impasibilă dar ochii îi străluceau, calzi.

- Asta e tot, i-a spus valetului.

- Am înţeles, domnule. Valetul a dispărut, plin de tact.

Marcus a închis uşa şi a privit-o pe Lillian, cu faţa luminată de un zîmbet. Era atît de frumos! Trăsăturile lui austere erau mîngîiate de lumina lămpii şi a şemineului. Lillian s-a înfiorat. El renunţase la haină iar cămaşa albă îi era deschisă la gît, lăsînd să i se vadă pielea arămie. Îl sărutase acolo, pe gît.. se jucase cu limba pe...

S-a adunat şi şi-a ferit privirea de la el. I-a simţit imediat degetele pe obrajii fierbinţi, îndreptîndu-i chipul spre el.

- Te-am dorit, azi, i-a spus încet.

Inima a început să-i bată cu putere. I-a zîmbit:

- Nu mi-ai aruncat nici măcar o privire în timpul mesei.

- Mi-a fost teamă.

- De ce?

- Ştiam că dacă o fac te voi devora în loc de cină.

Lillian şi-a plecat pleoapele cînd el a tras-o mai aproape, lăsîndu-şi mîna să alunece pe spatele ei. Îşi simţea talia şi sînii chinuiţi în corset şi de-abia aştepta să scape de el. A inspirat adînc aromele din aer.

- Ce este? a şoptit ea. Scorţişoară şi vin... S-a întors, s-a uitat în jur, a trecut pe lîngă patul cu baldachin şi s-a apropiat de măsuţa aşezată lîngă geam. Acolo era un platou de argint, acoperit, din care ieşeau aburi. S-a întors spre Marcus şi l-a privit întrebător.

- Haide, uită-te, i-a spus el.

Lillian s-a apropiat, curioasă. A ridicat capacul al cărui mîner era înfăşurat într-un şervet alb, lăsînd ca aromele să inunde camera. S-a uitat uimită la platou, apoi a izbucnit în rîs. Pe platou erau cinci pere perfecte, strălucitoare, marinate în vin şi înconjurate de un sos limpede de culoarea ambrei, din miere şi scorţişoară.

- Nu am reuşit să găsesc o altă pară în sticlă, i-a auzit vocea lui Marcus, venind din spatele ei, aşa că am ales cea mai bună alternativă.

Lillian a luat lingura, a tăiat o bucată din para moale şi a înghiţit-o. Fructul călduţ i se dizolva parcă în gură iar sosul dulce-acrişor o înţepa uşor pe gît.

- Mmm... A închis ochii, savurînd.

Marcus a întors-o cu faţa spre el. Privirea i-a fost atrasă de colţul gurii ei, unde îi rămăsese un strop de sos de miere. A sărutat-o şi i-a îndepărtat cu limba picătura lipicioasă, făcînd ca trupul ei să fie inundat de un val de plăcere.

- Delicios, a şoptit el sărutînd-o şi mai adînc. Ea împărţea cu el gustul de vin şi scorţişoară, explorîndu-l timid cu limba. Răspunsul lui a fost într-atît de încurajator că l-a cuprins cu braţele pe după gît şi s-a lipit mai tare de el. Respira sacadat în strînsoarea corsetului, aşa că s-a tras puţin, cu un geamăt.

- Nu mai pot să respir.

Fără să scoată vreun cuvînt, Marcus a întors-o şi i-a desfăcut rochia. A ajuns la corset, i-a desfăcut şireturile şi le-a lărgit cu gesturi de expert. Lillian a răsuflat uşurată.

- De ce le-ai strîns atît de mult? a întrebat-o el.

- Altfel nu-mi puteam încheia rochia. Şi pentru că englezii preferă femeile cu talie îngustă, după cîte mi-a spus mie mama.

Marcus a pufnit şi a întors-o la loc, cu faţa spre el.

- Englezii preferă ca femeile să aibă talia ceva mai groasă, în loc să le vadă leşinînd din lipsă de oxigen. Sîntem destul de practici în privinţa asta. Văzînd că una din mîneci îi alunecase, descoperindu-i umărul alb, s-a aplecat să-l sărute. Atingerea lui catifelată a făcut-o să tremure. Inima îi bătea cu putere, să-i spargă pieptul, în timp ce el o săruta pe gît.

- Lillian, a spus el răguşit. E prea curînd. Ţi-am promis... A făcut o pauză şi i-a furat un sărut, pe lobul urechii. Am promis... că vom negocia condiţiile.

- Condiţiile? l-a întrebat ea prinzîndu-i chipul între mîini şi acoperindu-i gura cu buzele ei.

- Da, eu... Marcus s-a întrerupt, continuînd să o sărute pe buze, pe obraji, trecînd de bărbie, coborînd pe gît. Mirosul pielii lui îi asalta simţurile. Voia să se lipească strîns de el, să nu-i despartă nici măcar un centimetru. I se părea că nu-l putea săruta suficient de intim, de prelung.

Marcus a forţat-o să se lase pe spate, ignorîndu-i protestele. Şi el respira la fel de sacadat şi părea să-i fie greu să-şi pună gîndurile în ordine.

- Micuţo... O mîngîia cu blîndeţe pe spate şi pe umeri, alinînd-o. Încet, încet... Nu te grăbi. Vei avea parte de tot ce-ţi doreşti.

Lillian a dat din cap. Pînă atunci nu conştientizase diferenţa mare dintre experienţele lor. El părea capabil să se înfrîneze în timp ce ea era copleşită. Buzele lui i-au atins fruntea fierbinte.

- E mai bine pentru tine... pentru amîndoi... dacă durează mai mult, i-a şoptit el. Nu vreau să ne grăbim de data asta.

Palma lui a alunecat spre spatele desfăcut al rochiei, pe sub corset. A oftat atunci cînd i-a atins pielea catifelată.

- Nu încă, a continuat şoptit. I-a susţinut ceafa cu o mînă puternică şi a început să o sărute pe buze, pe bărbie, pe gît. Eşti atît de dulce!

Deşi copleşită de dorinţă, ea a zîmbit:

- Chiar sînt?

Marcus i-a acoperit gura cu un alt sărut lacom.

- Foarte dulce.

Picioarele îi deveniseră nesigure, aşa că s-a sprijinit de unul dintre stîlpii baldachinului, murmurînd:

- Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

- De ce nu mă surprinde? S-a sprijinit cu o mînă de stîlp, relaxat. Mărturisirea asta îmi va face plăcere sau nu?

- Nu ştiu. A căutat în buzunarul ascuns al rochiei sticluţa de parfum. Uite.

- Ce e asta? Marcus a luat-o şi a desfăcut-o, inhalînd aroma. E parfum, a dat tot el răspunsul, privind-o întrebător.

- Nu e un parfum oarecare, i-a spus Lillian. Este motivul pentru care te-ai simţit atras de mine, la început.

El a inspirat încă o dată:

- Oh?

- L-am cumpărat din Londra. E un afrodiziac.

- De unde-ai învăţat cuvîntul acesta? a întrebat-o Marcus, amuzat.

- De la Annabelle. Şi să ştii că este adevărat. Chiar aşa este. Are un ingredient special care atrage peţitorii.

- Ce ingredient special?

- Cel care mi l-a vîndut n-a vrut să-mi spună. Dar a avut efect. Nu rîde, chiar a avut! L-am observat în ziua în care am jucat baseball, cînd m-ai sărutat la adăpostul gardului. Nu-ţi aminteşti?

Marcus nu putea fi convins că fusese sedus de un parfum. A mai inspirat o dată şi a murmurat:

- Îmi amintesc mirosul acesta. Dar m-au atras mult mai multe la tine, încă înainte de acea zi.

- Mincinosule, l-a acuzat ea. Mă urai.

El a clătinat din cap.

- Nu te-am urît niciodată. Mă enervai, erai o pacoste, mă chinuiai... doar atît.

- Parfumul a avut efect, a insistat ea. Nu numai asupra ta. L-a folosit şi Annabelle şi mi-a jurat că soţul ei nu a lăsat-o să închidă ochii toată noaptea.

- Iubita mea, i-a spus Marcus. Hunt se poartă ca un bivol în rut încă din prima zi. Nu e ceva neobişnuit la el.

- Nu şi la tine! Nu te-am interesat deloc pînă în ziua în care mi-am dat cu parfumul iar tu l-ai inspirat...

- Vrei să spui că aş fi reacţionat la fel faţă de orice femeie care s-ar fi dat cu el?

Lillian a deschis gura să-i răspundă, dar şi-a amintit că el nu se arătase deloc interesat de prietenele ei, care-l încercaseră şi ele.

- Nu, a recunoscut ea. Doar la mine a avut efect.

El i-a zîmbit cu tandreţe.

- Te-am dorit din prima clipă în care te-am ţinut în braţe, Lillian. Şi n-are nici o legătură cu afurisitul de parfum. Totuşi... A inhalat o ultimă dată, după care i-a pus dopul. Ştiu care este ingredientul secret.

Lillian l-a privit cu ochi mari.

- Nu te cred!

- Ştiu, a spus el satisfăcut.

- Aşa le ştii tu pe toate! a exclamat Lillian. Poate crezi că l-ai ghicit, dar te asigur că dacă eu nu l-am identificat, în nici un caz tu...

- Ştiu cu siguranţă ce este, a repetat el.

- Atunci spune-mi.

- Te las să descoperi singură.

- Spune-mi! S-a aruncat asupra lui, lovindu-l cu pumnii în piept. Marea majoritate a bărbaţilor s-ar fi dezechilibrat, dar el a rămas nemişcat, rîzînd. Dacă nu-mi spui în clipa aceasta...

- Mă torturezi? Scuze, dar n-o să-ţi meargă. A ridicat-o cu o uşurinţă surprinzătoare şi a aruncat-o pe pat, ca pe un sac de cartofi. Înainte ca ea să poată reacţiona s-a aşezat deasupra ei, rîzînd, în timp ce ea se lupta cu el cu toată puterea.

- Te învinge eu! Şi-a încolăcit un picior în jurul lui şi l-a lovit în umărul stîng. În anii din copilărie în care se bătuse adesea cu fraţii ei învăţase cîteva şmecherii. Marcus îi contra însă cu uşurinţă fiecare mişcare, folosindu-se de muşchii lui de oţel. Era foarte agil şi surprinzător de greu.

- Nu eşti nici pe departe o provocare! a necăjit-o el, lăsînd-o să se rostogolească deasupra lui. Nu-mi spune că nu poţi mai mult de-atît!

- Ticălos înfumurat! a murmurat Lillian, reînnoindu-şi eforturile. Te puteam învinge... dacă nu mă împiedica rochia...

- Dorinţa îţi va fi îndeplinită curînd, i-a răspuns el zîmbind. A ţintuit-o de saltea, avînd grijă să nu o rănească. Ajunge. N-are rost să te oboseşti. E meci egal.

- Nu încă, a ripostat ea, hotărîtă să-l învingă.

- Eşti o sălbatică mică, i-a răspuns el amuzat. E timpul să te declari învinsă.

- Niciodată! Îi tremurau deja mîinile.

- Linişteşte-te, i-a şoptit el mîngîietor iar ea a făcut ochii mari simţindu-l cum îşi croia drum între coapsele ei. Uşor... A tras de partea din faţă a rochiei, ţinîndu-i mîinile prizoniere. Uşor...

Lillian a rămas nemişcată, privindu-l. Patul era aproape învăluit în întuneric. El i-a scos complet rochia şi i-a desfăcut corsetul. Respira în sfîrşit, respira, prea repede, prea zgomotos, iar mîngîierile palmei lui o agitau şi mai tare.

Marcus s-a dezbrăcat complet lîngă pat, fără grabă, privind-o intens. Trupul lui sculptural îi era de-acum familiar. A oftat uşor cînd el i s-a alăturat, în pat, strîngînd-o la piept. Şi-a trecut mîna pe spatele ei, simţindu-i tremurul, apoi i-a cuprins fesele cu palmele. Valuri de plăcere o asaltau, oriunde ar fi atins-o.

A sărutat-o fără grabă, adînc, pînă cînd ea a gemut. A coborît apoi spre sînii ei, acoperindu-i cu săruturi uşoare, atingîndu-i sfîrcurile cu limba. O excita de parcă ea n-ar fi

tremurat deja de dorinţă, ca şi cum nu ar fi rostit rugăciuni mute, ca să fie eliberată.

Fremăta pe dinăuntru, nu mai putea aştepta. Mîna i-a tremurat violent cînd a apucat-o pe a lui, aşezîndu-i-o între pulpe. El s-a mutat la celălalt sîrc, prinzîndu-l în catifeaua umedă a gurii lui. Timpul a părut că s-a oprit atunci cînd degetele lui au atins-o cu delicateţe, croindu-şi drum spre sexul ei.

Marcus o mîngîia, şoptindu-i cuvinte de dragoste. I-a desfăcut picioarele, împingîndu-i uşor genunchii şi a pătruns-o încet. Lillian a tresărit instinctiv dar nimic nu îl mai putea opri. A continuat să se mişte, tot mai adînc, mai tandru. Fiecare mişcare a lui îi aducea noi senzaţii de plăcere pînă în adîncurile trupului. Curînd durerea a dispărut. Simţea că arde peste tot şi a simţit că se apropie clipa extazului. Brusc, el s-a retras, uimind-o.

- Marcus, nu te opri... Dumnezeule...

El a făcut-o să tacă cu un sărut, a ridicat-o şi a întors-o pe burtă. Uluită, tremurînd, a simţit cum el îi aşeza o pernă dedesubt şi a îngenuncheat între coapsele ei. A amăgit-o puţin cu degetele, apoi a pătruns-o iar şi iar, pînă cînd nu şi-a mai putut controla gemetele. Neajutorată, şi-a lipit obrazul de saltea în timp ce el îi controla mişcările coapselor cu mîini ferme. Pătrundea şi mai adînc, ritmic, aducînd-o în pragul nebuniei. Ea s-a rugat, a oftat, a gemut, a înjurat chiar, făcîndu-l să rîdă încetişor. Trupul ei s-a încleştat în jurul sexului lui, pulsînd, aducîndu-l la orgasm.

Marcus s-a lăsat pe ea, cu buzele lipite de ceafa ei şi cu sexul încă îngropat înlăuntrul ei.

Lillian şi-a umezit buzele şi i-a şoptit:

- Şi mai spuneai că eu sînt sălbatică.

Deşi simţea o toropeală plăcută, Lillian nu voia să doarmă. O uimeau descoperirile pe care le făcuse în legătură cu bărbatul pe care îl dispreţuise cîndva, pe care îl considerase rigid şi plicticos. Se dovedise că nu era nici una, nici alta. Înţelegea acum că Marcus avea o latură sensibilă pe care puţini i-o cunoşteau. Şi simţea că ţinea la ea. Iar sentimentele ei pentru el deveniseră alarmant de intense.

După ce Marcus i-a răcorit trupul transpirat cu un prosop umed a ajutat-o să se îmbrace cu cămaşa lui, care îi păstra aroma pielii. I-a adus o pară, pe o farfurie şi un pahar cu vin dulce şi chiar i-a dat voie să-l hrănească cu cîteva bucăţi din fructul moale. Cînd s-a săturat, Lillian a pus farfuria deoparte şi s-a cuibărit lîngă el. Marcus s-a ridicat într-un cot şi a privit-o, jucîndu-se cu degetele prin părul ei.

- Îţi pare rău că nu ai fost a lui St. Vincent?

Ea i-a zîmbit mirată:

- De ce mă întrebi una ca asta? Ai mustrări de conştiinţă?

Marcus a clătinat din cap.

- Mă întrebam dacă ai regrete.

Surprinsă şi emoţionată de nevoia lui de asigurări, Lillian i-a mîngîiat pieptul, jucîndu-se cu părul brun.

- Nu, i-a spus cu sinceritate. E atrăgător, îl plac... dar nu l-am dorit niciodată.

- Şi totuşi te-ai gîndit să te măriţi cu el.

- Aş fi vrut să fiu ducesă... numai ca să-ţi fac ţie în necaz.

Un zîmbet larg i-a luminat faţa.

- Nu aş fi putut suporta să te văd măritată cu altcineva, a recunoscut el.

- Bănuiesc că lui St. Vincent nu-i va fi greu să găsească altă moştenitoare cu bani.

- Probabil. Deşi nu există prea multe femei ale căror averi să se compare cu a ta... şi nici una la fel de frumoasă.

Lillian a surîs la auzul complimentului şi şi-a pus un picior peste el.

- Mai spune-mi. Vreau să te aud lăudîndu-mi farmecele.

Marcus s-a ridicat în şezut apoi a ridicat-o şi pe ea, cu uşurinţă. I-a mîngîiat porţiunea de piele care se vedea din decolteul cămăşii.

- Nu am fost niciodată poet, a spus el. Nimeni din familia mea nu a fost. Şi totuşi... S-a oprit să-i admire picioarele lungi. Aş putea doar să-ţi spun că semeni cu o prinţesă păgînă, aşa, cu părul răvăşit şi cu ochii negri, strălucitori.

- Şi? I-a încurajat Lillian, punîndu-şi braţele în jurul gîtului lui.

El i-a mîngîiat piciorul.

- Iar visul erotic pe care l-am avut, despre minunatele tale picioare, păleşte în faţa realităţii.

- Mi-ai visat picioarele?

- Oh, da. Mîinile i-au dispărut sub cămaşa ei. Încolăcite în jurul meu, i-a şoptit. ţinîndu-mă strîns, apoi te-am visat pe tine deasupra mea...

Lillian a făcut ochii mari cînd i-a simţit degetele atingîndu-i sexul. Cu gesturi blînde a făcut-o să-şi desfacă picioarele.

- Dar femeile nu... a spus ea. Nu fac aşa ceva...Cel puţin... eu n-am auzit...

- Unele o fac, i-a murmurat el. Cred că va trebui să-ţi arăt, îngerul meu cutezător.

În inocenţa ei, Lillian nu a înţeles ce se întîmpla pînă în clipa în care el a ridicat-o şi a aşezat-o deasupra lui, ajutînd-o să-i cuprindă bărbăţia înăuntrul ei. Şocată, ea a făcut cîteva mişcări timide, ascultîndu-i şoaptele şi lăsîndu-se condusă de mîinile lui. După un timp a intrat în ritm.

- Aşa, a gîfîit Marcus. Aşa... O privea intens, concentrîndu-se să-i provoace plăcere şi să o ducă la extaz. Cu un tremur adînc, mintea, inima şi trupul ei au fost invadate de el. A ţinut-o ferm de talie şi s-a lăsat pradă propriei plăceri.

Complet secătuită, Lillian s-a prăbuşit peste el, odihnindu-şi capul pe pieptul lui. Inima îi bătea cu putere şi îi răsuna în urechi. Au trecut cîteva minute pînă cînd şi-a revenit la ritmul normal.

- Dumnezeule, a murmurat el. Lillian, Lillian...

- Mmm? A clipit, pe jumătate adormită.

- M-am răzgîndit în privinţa negocierilor. Poţi să-mi ceri orice. Şi să-mi pui orice condiţie. Doar spune-mi că vei fi soţia mea, să mă pot linişti şi eu.

Lillian a reuşit să-şi ridice capul şi să-l privească deşi pleoapele i se îngreunaseră.

- Dacă aşa te pricepi la negocieri îmi fac mari griji pentru afacerile tale. Sper că nu cedezi atît de uşor şi în faţa partenerilor tăi.

- Nu. Şi nici nu mă culc cu ei.

I-a zîmbit larg.

- Bine, ca să te liniştești... sînt de acord să-ţi fiu soţie. Dar te previn... s-ar putea să-ţi pară rău că nu ai negociat deloc, atunci cînd îmi vei afla condiţiile. Aş putea să-ţi cer un loc în consiliul de conducere al fabricii de săpun, de exemplu...

- Dumnezeu să mă apere, a mormăit el şi a adormit, cu un oftat mulţumit.

CAPITOLUL 23

Lillian a rămas în patul lui Marcus aproape întreaga noapte. S-a trezit din cînd în cînd, învăluită în căldura trupului lui şi în cearceafurile moi, mătăsoase. Marcus trebuie să fi fost extenuat pentru că nu s-a mişcat aproape deloc şi nu a scos nici un sunet. Dar el a fost cel care s-a trezit primul, la ivirea zorilor. Cufundată în somn, Lillian a protestat cînd el a trezit-o.

- Aproape că s-a luminat, i-a şoptit Marcus la ureche. Deschide ochii. Trebuie să te duc în camera ta.

- Nu acum. Mai lasă-mă cîteva minute. A încercat să se cuibărească la loc în braţele lui. În pat era cald şi bine iar podeaua avea să fie cu siguranţă rece ca gheaţa sub tălpile ei.

Marcus a sărutat-o pe frunte şi a ridicat-o în şezut.

- Acum, a insistat el cu blîndeţe, frecînd-o uşor pe spate. Trebuie să vină servitoarea să cureţe soba, iar cîţiva dintre musafiri pleacă la vînătoare, ceea ce înseamnă că se trezesc devreme.

- Cîndva, i-a spus morocănoasă Lillian, va trebui să-mi explici de ce le place bărbaţilor să iasă afară înainte să se lumineze, să hoinărească prin noroaie şi să ucidă animale mici.

- Pentru că ne place să ne confruntăm cu natura. Şi ceea ce e mai important: e o scuză bună să bei înainte de prînz.

Ea a zîmbit şi şi-a îngropat nasul în umărul lui , frecîndu-şi buzele de pielea lui.

- Mi-e frig, i-a şoptit. Hai să ne cuibărim sub pilotă.

Marcus a gemut, tentat, şi s-a forţat să coboare din pat. Lillian s-a ascuns imediat sub cearşaf, lipindu-şi cămaşa lui strîns de trup. El s-a întors repede, complet îmbrăcat, şi a scos-o de sub aşternuturi.

- Nu are rost să te vaiţi, i-a spus el înfăşurînd-o într-un halat de-al lui. Te întorci în camera ta. Nu poţi fi văzută cu mine la ora aceasta.

- Te temi de scandal?

- Nu. Dar îmi stă în fire să mă comport cu discreţie, atunci cînd este posibil.

- Eşti un gentleman, l-a ironizat ea ridicînd braţele ca el să-i lege cordonul. Ar trebui să te însori cu o femeie la fel de discretă.

- Nu sînt la fel de amuzante ca cele vicioase.

- Aşa sînt eu? l-a întrebat îmbrăţişîndu-l. Vicioasă?

- Oh, da, i-a spus blînd Marcus şi i-a acoperit gura cu a lui.

Pe Daisy au trezit-o nişte zgîrieturi la uşă. A deschis ochii şi şi-a dat seama că era încă devreme, după lumina care răzbătea pe geam. Sora ei era aşezată la măsuţa de toaletă şi îşi peria părul. Şi-a dat părul din ochi şi a întrebat:

- Cine să fie?

- Vedem imediat. Lillian, care se îmbrăcase deja cu o rochie roşie din mătase, a deschis uşa preţ de cîţiva centimetri. Daisy a văzut o servitoare care îi transmitea un mesaj. Daisy nu înţelegea ce-şi spuneau dar a auzit-o pe

Lillian exclamînd surprinsă. Cîteva clipe mai tîrziu, Lillian a spus:

- Foarte bine. Spune-i că vin. Deşi nu înţeleg de ce e nevoie de atîtea ascunzişuri.

Servitoarea a plecat iar Lillian a închis uşa, încruntată.

- Ce e? a întrebat-o Daisy. Ce ţi-a spus? Cine a trimis-o?

- Nu s-a întîmplat nimic, i-a răspuns Lillian, după care a adăugat, ironică: nu am voie să spun.

- Am auzit eu ceva despre ascunzişuri.

- E doar o chestiune plicticoasă de care trebuie să mă ocup. O să-ţi povestesc totul după-amiază.

- Are legătură cu Westcliff?

- Indirect. Brusc, încruntarea îi dispăruse şi părea nespus de fericită. Mai fericită decît o văzuse vreodată sora ei. Oh, Daisy, nu-mi doresc altceva decît să fiu în preajma lui. Mă tem că voi face ceva ridicol. Mă voi trezi cîntînd sau cine mai ştie ce. Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu mă laşi!

- Promit, i-a răspuns zîmbind Daisy. Eşti îndrăgostită, deci?

- Aceste cuvinte nu trebuie pomenite. Chiar dacă aş fi – deşi nu recunosc nimic – n-aş vrea să spun eu prima asta. E o chestiune de mîndrie. Mai ales că există posibilitatea ca el să-mi răspundă cu un *mulţumesc* politicos, caz în care va trebui să-l omor. Sau să mă sinucid.

- Sper ca Westcliff să nu fie la fel de încăpăţînat ca tine, a spus Daisy.

- Nu este, a asigurat-o Lillian. Deşi el aşa crede. O amintire intimă a făcut-o să chicotească. S-a lovit cu palma peste frunte. Oh, Daisy, voi fi o contesă îngrozitoare!

- Să nu spunem chiar aşa, i-a zis Daisy, diplomată.

Neconvenţională cred că ar fi mai potrivit.

- Pot fi orice fel de contesă vreau, a spus încîntată Lillian. Aşa a zis Westcliff. Şi mai mult decît atît, chiar cred că a vorbit serios.

După un mic-dejun frugal Lillian a ieşit pe terasa din spate. Şi-a sprijinit coatele de balustradă şi a privit grădinile întinse, cu alei trasate cu grijă şi tufe de trandafiri străjuindu-le. Zîmbetul i s-a stins cînd şi-a amintit că era aşteptată de contesă în Grădina fluturilor, aşa cum îi spusese servitoarea.

Contesa dorea să poarte o discuţie privată cu ea. Faptul că alesese un loc atît de îndepărtat de conac nu putea fi un semn bun. Contesa mergea cu dificultate, ajutîndu-se de baston, şi adesea folosea un scaun cu rotile. De aceea ar fi fost mai simplu şi mai de bun-simţ să se vadă în salonul privat al familiei de la etaj. Dar poate că ceea ce avea să-i spună contesa era secret – sau poate se temea că va ridica tonul şi nu dorea să riste să fie auzită. Lillian ştia exact de ce contesa îi ceruse să nu spună nimănui. Dacă afla, Marcus ar fi insistat să afle totul, lucru pe care nu-l dorea nici una dintre ele. Şi apoi Lillian nu avea nici cea mai mică intenţie să se ascundă în spatele lui Marcus. Putea să o înfrunte şi singură pe contesă.

Se aştepta, bineînţeles, la o tiradă de-a contesei. Ştia deja că avea limba ascuţită şi că nu s-ar fi sfiit să o rănească. Dar nu conta. Cuvintele răutăcioase aveau să alunece pe lîngă ea, pentru că ştia că siguranţă că nimic nu putea să împiedice căsătoria lor. Iar contesa trebuia să înţeleagă că era în interesul ei să aibă o relaţie cordială cu nora ei.

Lillian a zîmbit slab cînd a coborît lungul şir de trepte spre grădină.

- Vin, vrăjitoare bătrînă, a murmurat ea. Pregăteşte-te.

Poarta grădinii era larg deschisă. Lillian a arborat un aer relaxat şi a intrat. Contesa era singură, fără vreun servitor prin preajmă. Stătea aşezată de banca rotundă de parcă ar fi fost un tron, cu bastonul la îndemînă. Aşa cum se aşteptase Lillian, expresia îi era împietrită. Semăna cu un războinic în miniatură, hotărît să iasă victorios cu orice preţ.

- Bună dimineaţa, a spus Lillian apropiindu-se. Ce loc încîntător aţi ales pentru întîlnirea noastră! Sper că drumul pînă aici nu v-a obosit prea tare.

- E problema mea, i-a răspuns contesa. În nici un caz nu e a ta.

- Am încercat să fiu politicoasă, atîta tot, a spus Lillian ridicînd mîinile în aer, într-un gest ironic de autoapărare. Nu voi insista. Spuneţi-mi ce aveţi de spus. Vă ascult.

- Sper să o faci, spre binele tău şi al fiului meu. Contesa rostise aceste cuvinte cu răceală dar şi cu o uşoară neîncredere, ca şi cum nu înţelegea de ce mai era nevoie să-i spună aceste lucruri. Dacă aş fi ştiut că o fată cu origini umile, ca tine, ar fi capabilă să-l atragă pe fiul meu, aş fi stopat totul mult mai devreme. Westcliff nu mai e în deplinătatea facultăţilor mintale. Altfel n-ar fi fost în stare de o asemenea nebunie.

Femeia căruntă a făcut o pauză ca să-şi tragă răsuflarea. Lillian a întrebat-o încet:

- De ce o numiţi nebunie? Cu cîteva săptămîni în urmă îmi spuneaţi că m-aş putea mărita cu orice nobil englez. De ce nu cu Westcliff? Pentru că nu mă plăceţi sau...

- Fată proastă! a exclamat contesa. Vreme de cincisprezece generaţii nimeni nu s-a căsătorit în afara aristocraţiei. Fiul meu nu va fi primul care va face aşa ceva! Nu înţelegi nimic din importanţa liniei de sînge, tu, care vii dintr-o ţară lipsită de tradiţii, de cultură, de respect pentru familiile nobile. Dacă Westcliff se căsătoreşte cu tine nu va fi numai eşecul lui ci şi al meu. Blazonul familiei va fi pătat pe vecie.

Fraza pompoasă aproape că a făcut-o să rîdă. Înţelegea abia acum că lady Westcliff credea în inviolabilitatea liniei lor de sînge cu o fervoare aproape religioasă. În timp ce contesa se străduia să-şi recapete stăpînirea de sine, Lillian se întreba cum ar putea să o determine să-şi recunoască adevăratele sentimente pentru fiul ei, adînc îngropate în suflet.

Lillian preferase dintotdeauna comentariile inteligente sau cinice în loc să vorbească din inimă, lucru care i se părăuse mereu foarte riscant. Poate că merita să facă o încercare de a vorbi sincer cu mama bărbatului cu care urma să se căsătorească.

A început să spună, cu stîngăcie:

- Ştiu cît de mult vă doriţi ca fiul dumneavoastră să fie fericit. Aş vrea să înţelegeţi că şi eu îmi doresc acelaşi lucru pentru el. E adevărat că nu provin dintr-o familie cu titlu nobiliar, că nu sînt desăvîrşită, aşa cu v-aţi dori... S-a oprit şi i-a zîmbit. Nici măcar nu ştiu prea bine cum arată un blazon. Dar cred... sînt convinsă că-l pot face fericit pe Marcus. Jur că nu aş dori niciodată să-l fac de rîs sau să vă ofensez într-un fel.

- N-am de gînd să-ţi mai ascult bazaconiile! a explodat contesa. Totul la tine mă ofensează. Nu te-aş angaja nici ca servitoare. Cum să-mi doresc ca tu să devii stăpîna

acestui domeniu? Fiul meu nu ţine deloc la tine. Încearcă doar să se revolte împotriva unei fantome, să uite de durerile provocate de tatăl lui. Iar cînd se va plictisi de vulgaritatea ta te va dispreţui, ca şi mine. Dar va fi prea tîrziu. Linia de sînge va fi compromisă.

Lillian rămăsese împietrită. Nimeni n-o mai privise cu atîta ură pînă atunci. Contesa o ura de moarte. Nu a protestat, nu a izbucnit în plîns, ci s-a lansat într-un contraatac:

- Poate că de fapt vrea să se răzbune împotriva mamei lui. În acest caz mă bucur să-i fiu de ajutor.

- Cum îndrăzneşti! a strigat contesa.

Lillian era tentată să spună mai multe, dar se temea ca nu cumva contesa să facă apoplexie. Să-ţi ucizi soacra nu e tocmai cel mai bun început de căsătorie, şi-a spus, amuzată. Şi-a înghiţit cuvintele şi a privit-o rece:

- Cred că ştim exact pe ce poziţii ne aflăm. Speram ca discuţia noastră să aibă un alt rezultat. Cred că vestea căsătoriei a venit ca un şoc. Poate că, în timp, vom ajunge să ne înţelegem.

- Da... poate. În tonul femeii şi în privirea ei se citea răutatea. Lillian s-a dat un pas înapoi. Îşi dorea un singur lucru: să fie cît mai departe de ea. Dar contesa nu-i putea face nici un rău, atîta timp cît Marcus o dorea.

– Mă voi mărita cu el, a insistat ea, calmă, încercînd să pună lucrurile la punct.

- Nu, atîta timp cît trăiesc eu, a spus contesa. S-a ridicat şi şi-a luat bastonul, încercînd să se echilibreze. Lillian ar fi vrut să o ajute, dar ea i-a aruncat o privire încărcată de ură aşa că s-a dat înapoi. O credea în stare s-o lovească cu bastonul.

A urmat-o spre ieşire.

- Deschid eu, s-a oferit Lillian. Contesa a aşteptat, arborînd o atitudine regească. Am fi putut să ne certăm oriunde. Chiar şi în conac. Nu trebuia să străbateţi o asemenea distanţă.

Contesa a ignorat-o şi şi-a continuat drumul. Apoi a spus ceva ciudat, ca şi cum s-ar fi adresat altcuiva:

- Poţi să faci ce vrei cu ea.

- Poftim? a întrebat Lillian, uimită şi a urmat-o afară din grădină.

Cineva a înşfăcat-o cu brutalitate. Pînă să apuce să se ferească sau să strige a simţit cum cineva îi lipise o ţesătură pe nas şi gură. A făcut ochii mari, speriată, şi a încercat să tragă aer în piept. Pînza era presată de o mînă puternică şi era îmbibată cu un lichid lipicios, înecăcios, care îi pătrundea în nări, în piept, în cap... un miros otrăvitor care a făcut-o să-şi piardă controlul asupra braţelor şi picioarelor. Ochii i s-au închis şi a alunecat în întuneric.

Marcus s-a întors după ce a luat un mic dejun întîrziat la pavilionul de pe malul lacului, împreună cu oaspeţii care fuseseră la vînătoare. S-a oprit la baza scării care ducea la conac să-l asculte pe unul dintre ei, un bărbat în vîrstă, prieten de familie, care voia să se plîngă în legătură cu un alt partener de vînătoare:

- A tras înainte de vreme, nu o dată, nu de două ci de trei ori! Mai mult decît atît, a pretins că el ar fi împuşcat una din păsările doborîte de mine. De cînd vînez eu la Stony Cross Park nu am întîlnit atîta mojicie...

Marcus l-a întrerupt politicos, promiţîndu-i că va sta de vorbă cu cel care îl ofensase şi asigurîndu-l pe bătrîn că va fi invitat cu siguranţă într-una din săptămînile următoare,

să vîneze după propriul plac. Oarecum liniştit, acesta s-a îndepărtat mormăind ceva despre musafirii prost-crescuţi care nu ştiau să se poarte pe terenul de vînătoare. Marcus a urcat zîmbind treptele terasei. L-a văzut pe Hunt, care tocmai se întorsese şi acum îşi asculta cu atenţie soţia. Annabelle părea foarte îngrijorată. Îi şoptea ceva lui Hunt, cu degetele încleştate în mîneca lui.

Cînd a ajuns pe ultima treaptă a fost întîmpinat de Daisy Bowman şi de prietena ei, Evie Jenner, care i-a evitat privirea, ca de obicei. Marcus s-a înclinat şi i-a zîmbit lui Daisy, pe care avea să o iubească asemenea unui frate. Era convins de asta. Spiritul ei exuberant şi silueta fragilă îi aminteau de Livia, cu cîţiva ani în urmă. Acum, însă, Daisy era tristă iar obrajii îi erau lipsiţi de culoare.

- Domnule, a murmurat Daisy, ce uşurare că te-ai întors! Sîntem foarte îngrijoraţi. E ceva... personal.

- Cu ce vă pot fi de ajutor? a întrebat-o imediat Marcus.

Daisy nu ştia cum să-i spună:

- E vorba de sora mea. Nu o găsim nicăieri. Ultima oară am văzut-o acum cinci ore. A plecat undeva şi n-a vrut să-mi spună unde. Cum nu s-a mai întors, am început să o caut. Şi prietenele mele, Evie şi Annabelle au căutat-o. Lillian nu e de găsit. Nu e nici în conac, nici în grădină. Am fost pînă la fîntîna dorinţelor după ea. Nu-i stă în fire să dispară aşa. Nu fără mine, în orice caz. Poate că nu sînt motive de îngrijorare, dar... A făcut o pauză şi s-a încruntat, încercînd să-şi învingă îngrijorarea, fără să reuşească însă. S-a întîmplat ceva rău. Simt asta.

Chipul lui Marcus era lipsit de expresie, deşi era extrem de îngrijorat. Căuta în minte posibile explicaţii ale absenţei ei, de la unele frivole la altele extreme, dar nimic nu părea să capete sens. Lillian nu era o proştuţă care să fi plecat

la plimbare şi să se fi rătăcit şi nici nu ar fi făcut o glumă de genul acesta. Nu avea cum să fi plecat în vreo vizită pentru că nu cunoştea pe nimeni în sat şi oricum n-ar fi părăsit domeniul de una singură. Să se fi rănit? Să i se fi făcut rău?

Inima îi bătea cu putere din cauza îngrijorării. A încercat să vorbească cu calm şi i s-a adresat lui Evie:

- Să se fi dus la grajduri şi...?

- N-nu, domnule, i-a răspuns Evie. Am fost deja a-acolo şi am întrebat. Toţi caii s-sînt la locul lor şi nimeni nu a văzut-o azi pe-acolo.

Marcus a dat scurt din cap.

- Voi cerceta temeinic casa şi împrejurimile. O vom găsi imediat.

Văzîndu-l cît era de hotărît, Daisy s-a mai liniştit.

- Eu ce pot face?

- Spune-mi mai multe. Unde ar fi putut să se ducă? Marcus o privea intens în ochii mari. Ce aţi vorbit înainte de plecarea ei?

- O servitoare a bătut la uşă şi i-a transmis un mesaj, de dimineaţă, iar...

- La ce oră? a întrerupt-o Marcus.

- Pe la opt.

- Care dintre servitoare?

- Nu ştiu. N-am văzut nimic, pentru că uşa a rămas întredeschisă. Servitoarea purta o scufie, aşa că nu ştiu nici măcar ce culoare avea părul ei.

În timp ce discutau li s-au alăturat Hunt şi Annabelle.

- Mă duc să le pun cîteva întrebări servitoarelor, a spus Hunt.

- Bine, a murmurat Marcus. Trebuia să facă ceva, repede. Eu încep să o caut prin împrejurimi. Avea să

apeleze la cîţiva servitori şi oaspeţi, inclusiv la tatăl lui Lillian, să-l ajute. A calculat rapid de cît timp lipsea Lillian şi distanţa pe care ar fi putut să o străbată pe un teren destul de accidentat. Vom începe cu grădina, după care vom extinde căutările pe o rază de cincisprezece kilometri. A plecat, însoţit de Hunt.

- Domnule, s-a auzit vocea îngrijorată a lui Daisy. O s-o găseşti, nu-i aşa?

- Da, a spus el, fără ezitare. După care o s-o strîng de gît. Şi s-a îndepărtat.

Toată după-amiaza Marcus a oscilat între frustrare şi îngrijorare. Thomas Bowman, convins că era doar o farsă a fiicei lui, a pornit însoţit de cîţiva prieteni spre pădure în timp ce un alt grup s-a îndreptat spre rîu. Ghereta portarului, casa îngrijitorilor, camera de gheaţă, capela, crama, grajdurile, toate au fost cercetate temeinic. Părea ca fiecare centimetru din Stony Cross Park să fi fost acoperit, fără vreun rezultat. Nici o urmă, nici măcar o mănuşă rătăcită care să le dea vreun indiciu.

Marcus a străbătut pajiştile şi pădurile călare pe Brutus, pînă cînd acesta a făcut spume la gură. Simon Hunt a rămas la conac, chestionîndu-i pe servitori. Era singurul în care Marcus avea încredere că ar fi dovedit aceeaşi eficienţă nemiloasă ca şi el. Pe de altă parte, Marcus nu era în stare să stea de vorbă cu nimeni. I-ar fi dat cap în cap pînă cînd smulgea informaţiile dorite. Gîndul că Lillian era undeva, acolo, rănită, poate, îl umplea de teamă. Sentimentul nu îi era deloc familiar. Dar siguranţa lui Lillian era foarte importantă pentru el. Nu putea suporta gîndul că nu o putea ajuta cu nimic. Că nu era în stare să o găsească.

- Vreţi să dragăm lacul, domnule? l-a întrebat William, unul din lachei. Marcus l-a privit cu ochi goi. Urechile îi ţiuiau iar pulsul i se accelerase.

- Nu încă, s-a auzit spunînd surprinzător de calm. Merg în birou să discut cu domnul Hunt. Mă găsiţi acolo, în caz că se întîmplă ceva în următoarele minute.

- Da, domnule.

Marcus s-a îndreptat spre biroul unde Hunt îi chestiona pe servitori, pe rînd. A intrat fără să bată la uşă. Hunt era aşezat în spatele biroului masiv din mahon, faţă în faţă cu o cameristă care era aşezată pe un scaun. A sărit în picioare la vederea lui Marcus şi a reuşit să facă o plecăciune.

- Stai jos, i-a spus el scurt. Ceva în tonul sau expresia lui a făcut-o să izbucnească în lacrimi. Marcus s-a uitat la Simon Hunt, care o studia calm.

- O chestionez de cîteva minute, domnule. Această tînără pe nume Gertie se pare că are cîteva informaţii utile. Ştie unde a plecat azi dimineaţă domnişoara Bowman. Cred însă că de frică să nu-şi piardă slujba a păstrat tăcerea pînă acum. Dacă tu stăpînul ei, i-ai garanta că...

- Nu vei fi concediată, i-a spus dur Marcus. Asta dacă-mi spui chiar acum ce ştii. Altfel, nu numai că îţi vei pierde slujba dar te voi trimite în judecată pentru complicitate.

Gertie îl privea cu ochi mari, îngroziţă.

- Am fost trimisă cu un mesaj azi-dimineaţă, dar nu trebuia să spun nimănui... Trebuiau să se întîlnească în secret în Grădina fluturilor... iar ea mi-a spus că dacă scot un cuvînt, mă dă afară...

- Cine te-a trimis? a întrebat-o Marcus cu vocea tremurînd de furie. Spune, la naiba!

- Contesa m-a trimis, a şoptit Gertie, înfricoşată de ce se citea pe chipul lui Marcus. Lady Westcliff, milord.

Marcus ieşise deja şi se îndrepta spre scară, cu o privire ucigaşă.

- Westcliff! a exclamat Hunt şi a alergat după el. Aşteaptă, Westcliff... la naiba!

Marcus a grăbit pasul, urcînd cîte trei trepte odată. Ştia mai bine decît oricine de ce era capabilă contesa... cu oroare, şi-a dat seama că era posibil să o fi pierdut deja pe Lillian, într-un fel sau altul.

CAPITOLUL 24

Lillian a simţit că era înghiontită în mod repetat. Şi-a dat seama că era într-o trăsură care se balansa şi se hurduca pe drumul prost, din cauza vitezei. Un miros îngrozitor o înconjura... un solvent puternic, asemenea terebentinei. Confuză încă, şi-a dat seama că perna pe care îşi sprijinea capul mirosea aşa. Îi era cumplit de rău, parcă ar fi fost otrăvită. Ori de cîte ori respira gîtul o ardea. Îi era greaţă. A gemut, încercînd să-şi limpezească mintea.

A deschis ochii şi a văzut o faţă aplecată deasupra ei... care apărea şi dispărea. A încercat să vorbească, să întrebe ce se întîmpla, dar creierul i se desprinsese parcă de trup. A reuşit doar să bolborosească ceva.

- Şşt... O mînă cu degete lungi a început să-i maseze tîmplele. Odihneşte-te. Îţi vei reveni curînd, draga mea. Respiră adînc.

Confuză, Lillian a închis ochii, încercînd să-şi limpezească mintea. După un timp a reuşit să asocieze glasul cu o imagine.

- Sainvincen, a mormăit ea, nereuşind să articuleze corect.

- Da, iubire.

Primul impuls a fost de uşurare. Un prieten. Cineva care o va ajuta. Uşurarea s-a transformat însă în nelinişte. Şi-a dat seama că îşi sprijinea capul pe piciorul lui. Mirosul

îngrozitor o copleşea... era peste tot, în nări, pe obraji... Instinctiv, a ridicat degetele, în încercarea de a şi-l îndepărta de pe faţă cu unghiile.

St. Vincent a prins-o de încheieturi, şoptind:

- Nu, nu... Te ajut eu. Lasă mîinile jos, dragostea mea. Bea de aici. Doar o înghiţitură, să nu-ţi facă mai rău. Lillian a simţit o sticlă lipindu-i-se de gură şi a luat o înghiţitură de apă. A rămas nemişcată în timp ce el îi ştergea cu o pînză umezită obrajii şi bărbia. Biata de tine! i-a spus St. Vincent, ştergînd-o acum pe frunte. Idiotul care mi te-a adus cred că a folosit mai mult eter decît ar fi trebuit. Ar fi trebuit să te trezeşti demult.

Eter. Idiotul care mi te-a adus... Începea să înţeleagă. A ridicat ochii spre el dar abia dacă i-a distins conturul feţei.

- Nu văd, a şoptit ea.

- Vederea îţi va reveni în cîteva minute.

- Eter... cuvîntul îi era familiar. Îl mai întîlnise undeva, probabil într-o farmacie. Eter... vitriol dulce... era folosit ca narcotic şi în timpul operaţiilor. De ce? a întrebat ea tremurînd, fie din cauza eterului, fie din cauză că era în mîinile duşmanului.

Deşi nu-i vedea faţa, l-a simţit cerîndu-şi scuze după tonul cu care i-a vorbit:

- N-am avut de ales în privinţa felului în care ai fost adusă la mine. Aş fi avut grijă să fii tratată cu mai multă blîndeţe. Mi s-a spus doar că dacă te vreau trebuie să vin după tine, fără întîrziere, pentru că vola să scape de tine, într-un fel sau altul. Cunoscînd-o pe contesă, nu m-ar fi surprins să te bage într-un sac şi să te înece, ca pe o pisică.

- Contesa, a repetat slab Lillian. Limba îi era umflată şi saliva îi inunda gura, ca efect al eterului. Westcliff...

Spune-i... Oh, cît îl dorea pe Marcus aproape! Avea nevoie de vocea lui profundă şi de braţele lui iubitoare, de trupul lui puternic şi fierbinte lipit de al ei. Marcus nu ştia însă unde era sau ce i se întîmplase.

- Soarta ta s-a schimbat, draga mea, i-a spus St. Vincent mîngîindu-i părul. Nu are rost să te mai gîndeşti la Westcliff... nu te mai poate ajunge.

Lillian a încercat să se ridice dar a căzut neputincioasă pe podeaua trăsurii.

- Uşor, i-a şoptit St. Vincent, ajutînd-o să se ridice. Nu te poţi ţine încă pe picioare. Stai liniştită. Nu-ţi face singură rău.

Deşi se dispreţuia pentru asta, Lillian s-a prăbuşit în poala lui.

- Unde mergem? a reuşit ea să întrebe.

- La Gretna Green. Să ne căsătorim.

- N-o să fiu de acord, a şoptit Lillian, înghiţind în sec.

- Mă tem că vei fi, i-a răspuns el. Ştiu cîteva metode prin care te pot obliga dar n-aş vrea să-ţi provoc şi mai multă durere. Căsătoria noastră se va consuma repede, pentru ca uniunea noastră să devină permanentă.

- Westcliff nu va accepta. Indiferent de ce vei face. El... mă va lua de lîngă tine.

- Nu va avea nici un drept legal asupra ta, atunci. Şi nu uita că îl cunosc de mai mult timp decît tine. Nu o să te mai vrea după ce vei fi a mea.

- Nu şi dacă e vorba de viol, a spus Lillian, tresărind pentru că îi simţise braţul cuprinzîndu-i umerii. Nu mă va învinui pe mine.

- Nu va fi vorba de un viol, i-a spus blînd St. Vincent. Dacă mă pricep la ceva, draga mea, este cum să... ei bine, nu vreau să mă laud. Pot să te asigur şi eu că nu va

da vina pe tine, dar nu va accepta o femeie pîngărită de altul. Şi nici nu îşi va asuma riscul ca soţia lui să dea naştere unui bastard. Aşa că se va căsători cu englezoaica pe care ar fi trebuit să o aleagă de la început. Iar tu - i-a trasat cu degetul conturul obrazului – tu vei fi a mea. Sînt convins că familia ta mă va accepta imediat. Din necesitate.

Lillian nu era întru totul de acord cu spusele lui, cel puţin în privinţa lui Marcus. Avea mare încredere în loialitatea lui. Este adevărat că nu-şi dorea neapărat să i-o pună la încercare – în special cînd venea vorba de consumarea căsătoriei, cu sau fără voie. A rămas nemişcată cîteva minute. Vederea îi revenise şi greaţa o mai părăsise, deşi saliva amară i se mai strîngea în gură. Acum că panica şi confuzia iniţială dispăruseră putea să se gîndească. Ar fi putut să explodeze de furie dar nu i-ar fi servit la nimic. Era mai bine să-şi recapete puterile şi să gîndească limpede.

- Vreau să mă ridic, a spus sec.

St. Vincent a părut surprins de calmul ei.

- Încet. Dă-mi voie să te susţin pînă îţi revii complet.

Pînă cînd a reuşit să stea în şezut, într-un colţ al trăsurii, Lillian a văzut mii de scîntei albe şi albastre în faţa ochilor. A simţit cum o cuprinde un val de slăbiciune dar a reuşit să se adune. Rochia îi era desfăcută la decolteu, a observat abia atunci. Inima a început să-i bată cu repeziciune şi a încercat fără succes să o strîngă la loc. L-a privit acuzator pe St. Vincent. Era grav, dar ochii îi zîmbeau.

- Nu, nu am profitat de tine, i-a şoptit. Prefer ca partenerele mele să fie conştiente. Respirai greu, aşa că ţi-am scos corsetul şi nu am mai reuşit să-ţi închid la loc rochia.

- Apă, a spus Lillian şi a mai luat o înghiţitură. Îl privea împietrită pe St. Vincent, încercînd să găsească o rămăşiţă din bărbatul fermecător pe care îl cunoscuse la Stony Cross Park. Nu vedea însă decît ochii lipsiţi de pasiune ai unui bărbat care nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a obţine ce voia. Nu avea principii, nu avea simţul onoarei. Putea să plîngă, să ţipe, să-l implore. Nimic nu l-ar fi impresionat. Nu s-ar fi oprit de la nimic, doar să-şi atingă scopul. Nici de la viol.

- De ce eu? a întrebat. De ce nu o altă fată cu bani?

- Tu ai fost alegerea cea mai avantajoasă. Ai cea mai mare avere dintre toate.

- Ai vrut să te răzbuni pe Westcliff. Pentru că eşti gelos pe el.

- Mergi puţin cam prea departe, draga mea. N-aş schimba locul cu Westcliff pentru nimic în lume. Are prea multe obligaţii. Mie îmi place să-mi fac viaţa uşoară.

- Şi eşti dispus să-ţi iei o soţie care te urăşte? l-a întrebat Lillian, frecîndu-se la ochii pe care îi simţea încă înceţoşaţi. Eşti un idiot dacă-ţi închipui că te voi ierta vreodată. Voi face tot ce-mi va sta în putere să-ţi fac viaţa un calvar. Chiar îţi doreşti asta?

- Pentru moment îmi doresc doar banii tăi. Mai tîrziu văd eu cum să-ţi îmblînzesc sentimentele în ceea ce mă priveşte. Iar dacă nu reuşesc te pot trimite oricînd departe, undeva la ţară, unde singura ta distracţie va fi să te uiţi pe gem la turmele de oi şi vaci.

Capul îi plesnea. Şi-a dus mîinile la tîmple şi le-a apăsat cu putere, încercînd să scape de durere.

- Nu mă subestima, i-a spus cu ochii închişi. Îţi voi face viaţa un iad. S-ar putea chiar să te omor.

El a rîs:

- Sînt sigur că aşa voi sfîrşi, într-o zi. De ce să nu o facă chiar soţia mea?

Lillian a tăcut, încercînd să-şi stăpînească lacrimile. Nu trebuia să plîngă. Trebuia să aştepte un moment favorabil... iar dacă doar omorîndu-l putea scăpa... avea să o facă şi pe asta.

Cînd Marcus a ajuns la apartamentele contesei, avîndu-l pe Simon Hunt pe urmele lui, agitaţia atrăsese deja atenţia multora. Grăbit să ajungă cît mai repede, Marcus abia dacă a observat feţele uimite ale servitorilor pe lîngă care trecea. A ignorat îndemnurile lui Simon de a-şi păstra calmul, de a se purta raţional. În viaţa lui nu mai fusese atît de furios.

A ajuns la uşă. Era încuiată. A apăsat violent pe clanţă.

- Deschide! a tunat el. Acum!

Tăcere, apoi s-a auzit o voce speriată, dinăuntru:

- Contesa mi-a spus să vă transmit că se odihneşte, domnule.

- O s-o trimit la odihna eternă, a mîrîit Marcus. Dacă nu deschizi acum uşa...

- Domnule, vă rog...

S-a dat cîţiva paşi înapoi şi s-a repezit în uşa care nu a cedat, scoţînd însă un zgomot asurzitor.

Din hol s-au auzit ţipete. Cîteva femei asistaseră la scenă.

- Dumnezeule! a exclamat una din ele. A înnebunit!

Marcus s-a dat din nou înapoi şi s-a năpustit spre uşă. De această dată cîteva bucăţi de lemn au zburat prin aer. Simon Hunt l-a prins de mîini, din spate, exact în clipa în care se pregătea să dea un pumn în uşă. S-a întors spre el, ucigîndu-l din priviri.

- Isuse! a exclamat Simon, retrăgîndu-se cu mîinile ridicate, semn că se preda. Se uita la Marcus ca la un străin. Westcliff...

- Dă-te naibii din calea mea!

- Bucuros. Dă-mi însă voie să-ţi spun că şi tu ai face la fel, dacă ai fi în locul meu. Mi-ai spune să-mi ţin firea.

Marcus l-a ignorat şi a dat un şut puternic în uşă. Aceasta a cedat iar servitoarea a scos un ţipăt. Marcus a năvălit înăuntru şi s-a îndreptat spre dormitor. Contesa stătea pe un scaun, lîngă foc. L-a privit cu un dispreţ amuzat.

Lui Marcus îi clocotea sîngele în vene. Probabil contesa nu realiza în ce pericol se afla, altfel nu l-ar fi primit cu atîta calm.

- Instinctul animalic îşi spune cuvîntul, nu-i aşa? Ai trecut imediat de la postura de gentleman la cea de brută, de sălbatic. Felicitările mele domnişoarei Bowman pentru eficienţă.

- Ce i-ai făcut?

- Ce i-am făcut? Mima inocenţa. Ce naiba vrei să spui, Westcliff?

- Te-ai întîlnit cu ea în Grădina fluturilor.

- Nu plec niciodată atît de departe de conac, i-a spus contesa, distantă. Ce afirmaţie ridicolă... A scos un ţipăt cînd Marcus i-a apucat şiragul de perle şi i l-a strîns în jurul gîtului.

- Spune-mi unde e, altfel îţi frîng oasele!

Simon Hunt l-a prins din nou de mîini, hotărît să preîntîmpine o crimă:

- Westcliff!

Marcus şi-a sporit strînsoarea. Îşi privea mama fără să clipească şi a observat licărul de triumf din ochii ei. Nu şi-a

ferit privirea nici măcar atunci cînd a auzit vocea surorii lui:

- Marcus, a spus ea. Ascultă-mă, Marcus! Poţi să o strîngi de gît, mai tîrziu. Te ajut şi eu dacă vrei. Dar mai întîi trebuie să aflăm ce a făcut.

Marcus a strîns-o şi mai tare.

- Nu însemni nimic pentru mine. Contează doar informaţiile pe care mi le poţi da despre Lillian. Iar dacă nu le obţin, te trimit în iad. Spune-mi, altfel te strîng de gît. Crede-mă că am moştenit suficient de la tata ca să o fac fără să ezit.

- Da, îl recunosc în tine, a spus cu asprime contesa. A zîmbit satisfăcută cînd el a slăbit strînsoarea. Toate pretenţiile tale cum că ai fi mai bun, mai înţelept decît tatăl tău s-au spulberat. Femeia asta te-a otrăvit...

- Acum! a tunat el.

- Recunosc că m-am întîlnit cu domnişoara Bowman azi-dimineaţă, în Grădina fluturilor. Mi-a spus că are de gînd să fugă cu St. Vincent. Era hotărîtă.

- E o minciună! a strigat Livia scandalizată, în timp ce în prag era mare agitaţie. Apăruseră şi prietenele lui Lillian.

Marcus i-a dat drumul contesei de parcă l-ar fi ars. Prima sa reacţie a fost de uşurare. Lillian era încă în viaţă. Dar nu era în siguranţă, şi-a dat imediat seama. St. Vincent o răpise pentru că avea nevoie de banii ei. I-a întors spatele mamei lui. Nu voia să o mai vadă niciodată. Şi nici să-i vorbească. I-a întîlnit privirea lui Hunt. Aşa cum se aştepta, acesta făcea deja calcule:

- O va duce la Gretna Green, mai mult ca sigur. Au luat-o spre est, pe drumul principal. Nu va risca să o ia pe drumuri lăturalnice, unde se pot împotmoli. Drumul din Hertfordshire pînă în Scoţia durează cam patruzeci şi cinci de ore. Vor face şi cîteva opriri, să schimbe caii...

- Nu-i veţi prinde! a strigat contesa. Ţi-am spus că lucrurile vor ieşi aşa cum vreau eu, Westcliff!

- Oh, mai taci, scorpie bătrînă! i-a strigat Daisy Bowman din prag. Alerg la grajduri să le spun să înşeueze un cal?

- Doi, i-a spus Hunt, hotărît. Merg cu el.

- Pe care?

- Ebony şi Yasmin, i-a răspuns Marcus. Erau cei mai buni cai arabi, potriviţi pentru distanţe mari. Nu erau la fel de rapizi precum caii pur-sînge dar rezistau la drumuri lungi. Iar viteza lor era de cel puţin trei ori mai mare decît cea a trăsurii.

Daisy a dispărut într-o secundă iar Marcus s-a întors spre sora ei.

- Ai grijă să fie plecată cînd mă întorc. Să-şi facă bagajele şi să părăsească domeniul.

- Unde vrei să o trimit? l-a întrebat Livia.

- Nu-mi pasă, atîta timp cît nu se mai întoarce niciodată.

Dîndu-şi seama că va fi exilată, contesa s-a ridicat de pe scaun:

- Nu accept să fiu tratată astfel!

- Şi mai spune-i contesei să se roage să nu o găsesc niciunde, dacă Lillian păţeşte ceva, i-a mai spus Marcus Liviei.

A ieşit din cameră, făcîndu-şi loc printre cei adunaţi pe hol. Simon Hunt l-a urmat. S-a oprit doar să-i spună ceva lui Annabelle şi să o sărute pe frunte. Ea a privit îngrijorată în urma lui, abţinîndu-se cu greu să nu-l cheme înapoi.

După un timp, contesa a spus:

- Nu-mi pasă ce se va întîmpla cu mine. Sînt mulţumită că descendenţa familiei nu a fost întinată.

Livia a privit-o compătimitor.

- Marcus nu se dă niciodată bătut, a spus încet. Toată

copilăria a trebuit să depășească obstacole de netrecut, iar acum că a găsit în sfîrșit o femeie pentru care merită să lupte... chiar crezi că va lăsa să-i stea ceva în cale?

CAPITOLUL 25

În ciuda îngrijorării, Lillian a adormit din nou, din cauza eterului. S-a trezit cînd a simţit că trăsura se oprise. O durea spatele iar picioarele îi îngheţaseră şi îi amorţiseră. S-a frecat la ochi, întrebîndu-se dacă nu visa cumva. Ar fi fost bine dacă s-ar fi trezit în dormitorul liniştit de la Stony Cross Park... sau şi mai bine, în patul lui Marcus. A deschis ochii şi a văzut că se afla în trăsura lui St. Vincent.

Degetele i-au tremurat cînd a încercat să dea deoparte perdeaua. Se însera. Trăsura se oprise în faţa unui han. Deasupra intrării atîrna o firmă cu un bivol şi o gură. Hanul era suficient de mare să poată adăposti o sută de cai; erau trei clădiri care găzduiau călătorii ce veneau pe acel drum.

A încercat să se întoarcă, simţind că se mişca cineva lîngă ea. A împietrit cînd mîinile i-au fost răsucite la spate.

- Ce...? a încercat ea să întrebe în timp ce două inele grele de metal îi erau puse în jurul încheieturilor. Îi pusese cătuşe. Nenorocitule! a exclamat cu vocea tremurînd de furie. Laşule! Vocea i s-a stins pentru că el îi pusese un căluş la gură.

- Scuze, i-a şoptit St. Vincent la ureche. Nu mai încerca să-ţi eliberezi mîinile. Te vei răni inutil. I-a cuprins încheieturile cu degetele lui calde. Ce jucărie interesantă! Cîteva din femeile pe care le cunosc se dau în vînt după ele. A luat-o în braţe şi a văzut furia din ochii ei.

Nevinovata mea... îmi va face mare plăcere să te învăţ. Mă întorc imediat. Stai liniştită şi nu-mi crea probleme.

L-a urmărit cum a deschis cu putere uşa trăsurii şi a coborît. Întunericul era tot mai adînc. Lillian a inspirat adînc, străduindu-se să gîndească limpede. Avea să se ivească un prilej, să poată scăpa. Trebuia doar să aştepte.

Absenţa ei de la conac fusese remarcată cu cîteva ore în urmă. O căutau, probabil, îşi făceau griji... timp în care contesa aştepta, mulţumită că scăpase de ea. La ce se gîndea oare Marcus în clipa aceea? Nu, nu trebuia să se gîndească la asta pentru că nu trebuia să plîngă. Nu voia să-i ofere lui St. Vincent această satisfacţie.

A încercat să-şi dea seama cum funcţiona închizătoarea cătuşelor dar şi-a dat seama că nu putea să facă nimic. S-a sprijinit de spătar şi a privit fix uşa pînă cînd aceasta s-a deschis din nou.

St. Vincent s-a urcat şi i-a făcut semn vizitiului. Acesta a tras trăsura în curtea din spatele hanului.

- Te voi duce imediat sus, în cameră, să te revigorezi puţin. Din păcate nu avem timp să luăm cina dar îţi promit un mic dejun copios, mîine dimineaţă.

Cînd trăsura s-a oprit din nou el a luat-o pe după talie şi a tras-o spre el. A acoperit-o cu haina lui, ca să nu i se vadă cătuşele şi căluşul şi a aruncat-o peste umăr.

- Nici să nu te gîndeşti să te zbaţi sau să dai din picioare. Altfel popasul nostru se va prelungi şi-ţi voi arăta ce anume le place prietenelor mele, după ce le pun cătuşele.

Lillian a stat nemişcată, pentru că îl credea în stare să-şi ducă ameninţarea pînă la capăt. El a traversat curtea şi a urcat în hol pe scara exterioară. Probabil că l-a întrebat cineva ceva, pentru că l-a auzit rîzînd:

- Iubita mea e cam cherchelită. Îi place ginul, ce să-i facil

Lillian fierbea de furie. A numărat treptele. Erau douăzeci şi opt. Hanul avea un singur etaj. În spatele uşii se întindea un hol lung pe care erau înşirate camerele. Lillian a încercat să-şi dea seama pe lîngă cîte uşi trecuseră. Au intrat într-una din camere iar St. Vincent a închis uşa cu piciorul în urma lui. A lăsat-o pe pat, a luat haina şi i-a îndepărtat cîteva şuviţe care îi căzuseră pe faţă.

- Vreau să mă asigur că ne dau cai buni, i-a spus St. Vincent. Ochii îi străluceau asemenea pietrelor preţioase. Erau însă şi la fel de reci. Mă întorc imediat.

Lillian s-a întrebat dacă St. Vincent iubise vreodată pe cineva sau trecea prin viaţă ca un actor pe o scenă. A căutat în buzunar şi a scos ceva. Era o cheie, a văzut Lillian, iar inima i-a bătut să-i sară din piept. St. Vincent a întors-o pe o parte şi i-a desfăcut cătuşele. Lillian nu şi-a putut reprima un oftat de uşurare atunci cînd şi-a simţit mîinile libere. Fericirea i-a fost scurtă, însă. A prins-o din nou de încheieturi şi a legat-o de tăblia patului.

Lillian era întinsă în pat, cu mîinile ridicate deasupra capului. El a studiat-o din cap pînă în picioare cu o privire insolentă, ca să-i fie clar că era complet la cheremul lui.

Te rog, Doamne, nu-l lăsa... a spus Lillian în gînd. I s-a pus un nod în gît cînd St. Vincent şi-a trecut mîna pe decolteul ei.

- Aş fi vrut să fi avut timp de joacă, i-a spus. I-a mîngîiat un sîn pînă cînd a simţit sfîrcul întărindu-se. Ruşinată şi înfuriată, Lillian respira greu.

St. Vincent şi-a retras mîna şi s-a ridicat de pe pat.

- Curînd, a murmurat el. Ea nu ştia prea bine dacă avea să se întoarcă repede de la grajduri sau avea legătură cu intenţia de a se culca cu ea.

Lillian a închis ochii şi a ascultat zgomotul făcut de paşii lui. Uşa s-a deschis, apoi s-a închis iar cheia a fost răsucită în broască, pe dinafară. Lillian s-a răsucit şi şi-a întins gîtul să vadă cătuşele. Erau din oţel, legate între ele cu un lanţ şi gravate cu cuvintele *Higby Dumfries #30, Warranted Wrought/British Made.*

S-a mai ridicat puţin şi a reuşit să apuce un ac de păr care îi rămăsese în părul acum despletit. L-a îndreptat, i-a îndoit unul dintre capete şi l-a băgat în închizătoare. Capătul acului de păr aluneca mereu din închizătoarea care se dovedea greu de păcălit. Pentru că se îndoise deja, Lillian l-a scos, l-a îndreptat şi a încercat din nou. La un moment dat s-a auzit un zgomot metalic şi închizătoarea s-a desfăcut.

A sărit ca arsă din pat şi s-a repezit la uşă, cu cătuşele atîrnîndu-i încă la una din încheieturi. Şi-a smuls căluşul de la gură şi a îngenuncheat în faţa uşii, să o deschidă. A reuşit, cu ajutorul unui alt ac de păr: *Îţi mulţumesc, Doamne*, şi-a spus ea cînd uşa s-a deschis. Din taverna aflată dedesubt se auzeau voci. S-a gîndit că era mai mare probabilitatea ca acolo să găsească un străin binevoitor care să o ajute decît să se îndrepte spre grajduri, unde erau numai servitori şi vizitii. A aruncat o privire pe hol, să se asigure că nu venea nimeni, după care a ieşit.

Şi-a strîns marginile decolteului rochiei şi a coborît în grabă pe scara interioară a hanului. Inima îi bătea cu putere şi tîmplele îi zvîcneau. Părea că trupul ei asculta de o voinţă care nu-i aparţinea şi care făcea ca picioarele ei să zboare pe trepte.

A intrat ca un fulger în sala cea mare. Oamenii şi-au întrerupt discuţiile şi o priveau uimiţi. A văzut într-un colţ un grup de patru-cinci domni bine îmbrăcaţi şi a fugit spre ei.

- Trebuie să vorbesc cu stăpînul hanului. Sau cu oricine mă poate ajuta să...

S-a întrerupt pentru că a auzit cum cineva îi striga numele. A privit peste umăr, temîndu-se că fusese descoperită de St. Vincent. S-a încordat, pregătită să riposteze.

Nici urmă de St. Vincent. A auzit din nou vocea aceea, care i-a pătruns în suflet:

- Lillian.

Picioarele îi tremurau. Pe uşa din faţă intra un bărbat suplu, cu părul închis la culoare. *Nu se poate să fie el,* şi-a spus, clipind des. Probabil că ochii o înşelau. S-a întors cu faţa spre el.

- Westcliff, a şoptit ea şi a făcut cîţiva paşi nesiguri spre el.

Totul în jurul ei părea să fi dispărut. Palid, Marcus o privea intens, de parcă se temea ca ea să nu dispară. Şi-a grăbit pasul iar cînd a ajuns lîngă ea a strîns-o cu putere în braţe.

- Dumnezeule, a murmurat el şi şi-a îngropat faţa în părul ei.

- Ai venit! Lillian tremura toată. M-ai găsit! Mirosea a cal şi sudoare iar hainele îi erau umede din cauza vremii. Marcus a simţit-o că tremura şi şi-a înfăşurat haina în jurul ei, şoptindu-i la ureche cuvinte de alinare.

- Marcus? Nu cumva am înnebunit? Te rog să fii real. Să nu pleci...

- Sînt aici. Şi nu mai plec nicăieri. În glas i se citea emoţia. S-a dat un pas înapoi şi a cercetat-o din cap pînă

în picioare. Iubita mea, eşti rănită? Coborînd mîna pe braţul ei a dat de cătuşe. I-a ridicat mîna şi s-a uitat la ele cu ochi goi. A inspirat adînc iar trupul a început să-i tremure de furie. Naiba să-l ia! Merită să ajungă în iad!

- Sînt bine, a spus grăbită Lillian. Nu sînt rănită.

Marcus i-a dus mîna la gură şi i-a sărutat-o, reţinîndu-i degetele pe obrazul lui.

- Lillian, St. Vincent a...

Lillian a înţeles întrebarea din privirea lui hăituită. Nu putea să rostească acele cuvinte.

- Nu, nu s-a întîmplat nimic. Nu a avut timp.

- Îl omor! Văzînd-i rochia desfăcută şi-a dat haina jos şi i-a aşezat-o lui Lillian pe umeri. După care a rămas nemişcat. Mirosul acesta... Ce este?

Lillian şi-a dat seama că hainele şi pielea păstraseră mirosul otrăvitor şi a ezitat înainte de a răspunde.

- Eter, a spus în final, încercînd să-i zîmbească încurajator. N-a fost chiar atît de rău, să ştii. Am dormit mare parte din drum. Mă simt puţin ameţită, dar în rest...

El a gemut şi a lipit-o din nou de el.

- Îmi pare rău. Îmi pare atît de rău, Lillian, iubita mea... Eşti în siguranţă acum. Voi avea grijă ca de-acum încolo să nu mai păţeşti nimic. Îţi jur pe viaţa mea. Eşti în siguranţă. I-a cuprins obrajii în palme şi a sărutat-o scurt dar atît de intens încît ea s-a clătinat, ameţită. A închis ochii şi s-a sprijinit de el, încă temîndu-se că nimic nu era real, că avea să se trezească şi să-l vadă pe St. Vincent lîngă ea. Marcus îi şoptea cuvinte liniştitoare, cu buzele lipite de gura şi obrajii ei, ţinînd-o strîns în braţe. Cînd a ridicat ochii, Lillian l-a văzut pe Simon Hunt apropiindu-se.

Hunt a privit-o cu îngrijorare.

- Eşti bine, domnişoară Bowman?

A trebuit să se răsucească puţin ca să evite buzele lui Marcus şi i-a răspuns:

- Oh, da. După cum vezi, nu am păţit nimic.

- E o mare uşurare, i-a zîmbit Hunt. Familia şi prietenii tăi au fost foarte tulburaţi din cauza absenţei tale.

- Contesa... a început Lillian dar s-a oprit, întrebîndu-se cum putea să-i explice mai bine lui Marcus trădarea mamei lui.

- Ştiu ce s-a întîmplat, a spus încet Marcus, netezindu-i cîteva şuviţe rebele. Nu va mai trebui să dai ochii cu ea niciodată. Cînd ne vom întoarce la Stony Cross Park, ea va fi plecat de mult.

Chiar dacă îngrijorarea şi tulburarea nu o părăsiseră, Lillian a simţit o imensă uşurare. Coşmarul se sfîrşise iar contesa nu mai putea face nimic. A aşteptat, liniştită, sprijinindu-se de umărul lui Marcus, ca acesta să-şi termine discuţia:

- Trebuie să-l găsesc pe St. Vincent.

- Nu, i-a răspuns hotărît Hunt. Îl caut eu. Tu ai grijă de Lillian.

- Avem nevoie de intimitate.

- Am văzut o cămăruţă aici, aproape. E mai mult un vestibul, de fapt.

Vocea lui Hunt s-a estompat iar Lillian a simţit o nouă tensiune în trupul lui Marcus. S-a întors şi s-a uitat spre scară.

St. Vincent cobora treptele. Fusese deja în camera închiriată şi o găsise goală. S-a oprit la mijlocul scării şi a privit la tabloul din faţa lui: grupuri de privitori curioşi, stăpînul hanului, care arbora un aer ofensat... şi Westcliff, care-l ucidea din priviri.

Toată lumea a înghețat, iar vocea lui Marcus a răsunat clar și puternic în încăpere:

- Te omor!

Lillian i-a șoptit, ca prin vis:

- Marcus, te rog, așteaptă...

S-a trezit aruncată în brațele lui Simon Hunt care a prins-o din reflex. Marcus se năpustise spre scări. Nu a mai ocolit balustrada ci a sărit peste ea și a aterizat pe trepte, cu agilitatea unei feline. St. Vincent a încercat să se retragă dar Marcus s-a luat după el, l-a prins de picioare și l-a tras în jos. Încleștați, au început să se lovească cu pumnii și să înjure. La un moment dat St. Vincent a încercat să-l lovească în cap cu gheata. Ca să pareze lovitura, Marcus a fost nevoit să-i dea drumul. St. Vincent a zbughit-o pe scări, cu Marcus pe urma lui. Curînd au dispărut amîndoi, fiind urmați de un grup de bărbați care priveau entuziasmați spectacolul, dîndu-le sfaturi și făcînd pronosticuri.

Palidă, Lillian l-a privit pe Simon Hunt care zîmbea slab.

- Nu te duci să-l ajuți?

- Oh, nu. Westcliff nu m-ar ierta niciodată dacă aș interveni. E prima lui bătaie într-o tavernă. A condus-o spre un grup de scaune și a ajutat-o să se așeze. De sus se auzeau zgomote de mobilă ruptă și geamuri spărgîndu-se.

- Dă-mi voie să mă uit la cătușe, să încerc să ți le scot.

- Nu poți, i-a spus Lillian, sigură. Cheia este în buzunarul lui St. Vincent iar eu am rămas fără ace de păr.

Hunt s-a așezat lîngă ea și a privit atent cătușele:

- Ce noroc. Sînt model Higby-Dumfries numărul treizeci.

Lillian i-a spus ironic:

- Să înțeleg că ești un pasionat al cătușelor?

- Nu, dar am cîţiva prieteni în poliţie. Acestea au fost în dotarea lor pînă cînd li s-a descoperit o hibă de fabricaţie. Acum se găsesc cu duiumul de vînzare, la casele de amanet.

- Ce defect au?

Drept răspuns, Hunt a întors cătuşele cu balamaua şi închizătoarea în jos. A făcut o pauză, ascultînd atent zgomotele de mobilă frîntă care continuau să se audă de la etaj şi a zîmbit văzînd expresia îngrijorată a lui Lillian:

- Mă duc imediat, i-a spus cu blîndeţe. Mai întîi, însă... A scos o batistă din buzunar şi a aşezat-o între cătuşă şi încheietura ei. Aşa. Batista va amortiza lovitura.

- Lovitura? Ce lovitură?

- Nu te mişca.

I-a ridicat mîna deasupra mesei şi a izbit cu putere balamaua. Cătuşa s-a deschis ca prin farmec. Uimită, Lillian l-a privit pe Hunt, în timp ce-şi freca încheietura:

- Îţi mulţumesc. Eu...

S-a auzit un nou zgomot care venea chiar de deasupra capetelor lor şi un cor de voci care-i încurajau. Pereţii se cutremurau iar proprietarul se văicărea că-i vor dărîma hanul.

- Te rog, încearcă să-i vii în ajutor lui Westcliff.

Hunt a ridicat o sprînceană, ironic:

- Doar nu te temi că nu se descurcă?

- Nu se pune problema dacă am sau nu încredere în priceperea lui, i-a răspuns nerăbdătoare Lillian. Am chiar prea multă încredere, de fapt. Tocmai de aceea n-aş vrea să ajungă să fie judecat pentru crimă.

- Ai dreptate. Hunt s-a ridicat, a pliat batista şi a pus-o în buzunarul hainei. S-a îndreptat spre scară, mormăind:

- Toată ziua de azi n-am făcut altceva decît să-l împiedic să omoare pe cîte cineva.

Lillian nu şi-a mai amintit cu exactitate ce s-a întîmplat după aceea. Era doar pe jumătate conştientă, iar Marcus o susţinea ferm. Cu hainele în neorînduială şi cîteva vînătăi, Marcus radia de energia bărbatului viguros care a ieşit învingător dintr-o încălerare. Stabilise să rămînă peste noapte la han, urmînd ca Hunt să plece în zori spre Stony Cross Park. Între timp, Hunt îl urcase pe St. Vincent, mai bine zis ce rămăsese din el în trăsura sa şi-l trimisese acasă, la Londra. Marcus nu voia ca St. Vincent să fie acuzat pentru faptele lui pentru a evita un imens scandal.

După ce s-a ocupat de toate, Marcus a dus-o în braţe pe Lillian în cea mai mare cameră din han. Imediat i-a fost pregătită baia şi li s-a adus ceva de mîncare. Camera nu avea prea multă mobilă dar era foarte curată, cu un pat mare, cearceafuri din bumbac şi pături groase şi moi. Lîngă şemineu era aşezată o cadă din cupru care a fost umplută cu apă fierbinte de două servitoare. În timp ce aştepta ca apa să se mai răcească Lillian a trebuit să mănînce un castron de supă, forţată de Marcus. Supa era acceptabilă dar înăuntru erau ingrediente pe care nu le-a recunoscut:

- Ce sînt bucăţile acestea maronii?

- Nu contează. Înghite.

- E oaie? Vită? Iniţial a avut coarne sau copite? Pene? Solzi? Nu-mi place să nu ştiu ce mănînc.

- Mai ia, i-a spus Marcus, îndesîndu-i lingura în gură.

- Eşti un tiran.

- Ştiu. Bea nişte apă.

Lillian a terminat de mîncat, resemnîndu-se în faţa atitudinii lui dominatoare – dar numai în seara aceea. Mîncarea i-a dat noi puteri. Se simţea revigorată atunci cînd Marcus a aşezat-o în poala lui.

- Spune-mi tot ce s-a întîmplat, de la început, i-a spus, adăpostind-o la pieptul lui.

Lillian i-a descris întîlnirea cu contesa din Grădina fluturilor şi tot ce a urmat. Era surescitată iar Marcus a întrerupt-o de cîteva ori, liniştind-o cu blîndeţe, mîngîindu-i părul, sărutînd-o. Treptat, ea s-a relaxat.

- Cum de ai convins-o atît de repede pe contesă să mărturisească? l-a întrebat Lillian. Eram sigură că n-o să se lase cu una, cu două, Că o să prefere să moară în loc să recunoască.

- Este exact alegerea pe care am obligat-o să o facă.

Ea a făcut ochii mari.

- Oh, a şoptit. Îmi pare rău, Marcus. E mama ta, la urma-urmei...

- Doar în sensul tehnic al cuvîntului, a răspuns el sec. Nici pînă acum nu am simţit nimic pentru ea, dar chiar dacă aş fi simţit, orice ataşament ar fi dispărut după ziua de azi. A făcut destul rău. Voi încerca să o ţin în Scoţia de-acum încolo sau undeva în străinătate.

- Contesa ţi-a povestit ce am discutat cu ea?

Marcus a clătinat din cap, strîngînd din buze:

- Mi-a spus doar că te-ai hotărît să fugi cu St. Vincent.

- Să fug? a repetat Lillian, şocată. Ca şi cum aş fi vrut... ca şi cum l-aş fi ales pe el în locul... S-a oprit, imaginîndu-şi cum trebuia să se fi simţit el. Nu putea suporta gîndul că Marcus s-ar fi întrebat, chiar şi pentru o clipă, dacă nu cumva şi ea îl părăsise pentru St. Vincent, aşa cum făcuse şi cealaltă femeie, înaintea ei. A izbucnit în hohote de

plîns, speriindu-l pe Marcus, dar şi pe ea însăşi. Nu ai crezut-o, nu-i aşa? Dumnezeule, spune-mi că nu ai crezut-o!

- Bineînţeles că nu. O privea uimit. A întins mîna după un şervet şi i-a şters rîul de lacrimi de pe obraji. Te rog, nu mai plînge...

- Te iubesc, Marcus. I-a luat şervetul din mînă şi şi-a suflat zgomotos nasul, continuînd să plîngă în timp ce-i spunea: te iubesc. Nu-mi pasă că-ţi spun eu prima, nu-mi pasă nici dacă sînt singura care o va spune. Vreau doar să ştii cît de mult...

- Şi eu te iubesc, i-a spus el. Te iubesc, Lillian... te rog, nu mai plînge. Mă omori cu zile.

Ea a dat din cap şi şi-a suflat din nou nasul. Ştia că arăta îngrozitor. Avea ochii roşii, obrajii i se pătaseră, nasul îi curgea fără oprire. Cu siguranţă Marcus avea probleme cu vederea, pentru că i-a luat capul între mîini, a sărutat-o apăsat şi i-a spus:

- Eşti atît de frumoasă!

Cuvintele lui, neîndoielnic sincere, au făcut-o să chicotească printre suspine. A cuprins-o în braţe, a strîns-o cu putere şi a întrebat-o:

- Iubita mea, nu ţi-a spus nimeni că nu se cade să rîzi de un bărbat în clipa în care îţi face declaraţii de dragoste?

Ea şi-a suflat nasul la fel de zgomotos:

- Ce să fac? Sînt un caz fără speranţă. Mai vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Da. Acum.

Afirmaţia lui a uimit-o:

- Poftim?

- Nu vreau să ne întoarcem în Hampshire. Vreau să mergem la Gretna Green. La han se găsesc trăsuri de

închiriat. Dacă plecăm dimineaţă ajungem în Scoţia poimîine.

- Dar... Toată lumea se aşteaptă la o nuntă respectabilă, la biserică...

- Nu mai pot să aştept. Şi nu dau doi bani pe aparenţele de respectabilitate.

Lillian a zîmbit larg gîndindu-se cîţi ar fi fost şocaţi să audă aceste cuvinte din gura lui.

- O să fie un adevărat scandal, ştii prea bine. Lordul Westcliff fuge la Gretna Green să se căsătorească...

- Vom începe deci cu un scandal. A sărutat-o iar ea i-a răspuns cu un geamăt înfundat şi s-a arcuit spre el. Limba lui pătrundea tot mai adînc, buzele lui le striveau pe ale ei. Respirînd greu, Marcus s-a desprins din sărut:

- Hai, spune „da, Marcus".

- Da, Marcus.

O privea cu ochi arzători iar Lillian a simţit că ar fi vrut să-i spună mult mai multe. S-a mulţumit să zică:

- E timpul să faci baie.

S-ar fi descurcat şi singură dar Marcus a insistat să o dezbrace el şi să o îmbăieze de parcă ar fi fost un copil. Cu mişcări încete a săpunit-o şi i-a clătit trupul. A ajutat-o să se ridice din cadă şi a şters-o cu un prosop mare.

- Ridică braţele, i-a şoptit.

S-a uitat întrebător la îmbrăcămintea uzată din mîna lui.

- Ce e asta?

- O cămaşă de noapte de-a soţiei proprietarului, i-a răspuns el, trăgîndu-i-o pe cap. Avea o culoare nedefinită şi îi era mult prea mare dar mirosea a curat şi era moale şi comodă.

Lillian s-a cuibărit în pat şi l-a urmărit pe Marcus făcîndu-şi baie şi ştergîndu-se cu prosopul. Muşchii

spatelui i se încordau, trupul era suplu, al unui bărbat în formă. A zîmbit la gîndul că bărbatul acela era doar al ei. Marcus a stins lampa şi a venit în pat iar Lillian s-a cuibărit lîngă el. Mirosea bine, a săpun, cu iz de soare şi sare. Voia să se afunde în aroma aceea minunată, să-i sărute fiecare centimetru de piele, să-l atingă peste tot.

- Fă dragoste cu mine, Marcus.

S-a ridicat într-un cot şi a început să se joace cu părul ei.

- Iubita mea, de azi-dimineaţă şi pînă acum ai fost ameninţată, drogată, răpită, legată cu cătuşe şi ai traversat jumătate din ţară. Nu ţi-e de ajuns pentru o singură zi?

Ea a clătinat din cap.

- Eram obosită ceva mai devreme dar acum mi-am revenit şi oricum n-aş putea să dorm.

El a izbucnit în rîs.

Marcus s-a ridicat iar ea a crezut că voia să se tragă la marginea patului dar a simţit cămaşa de noapte ridicîndu-se. Aerul rece i-a înfiorat pielea iar ritmul respiraţiei i s-a accelerat. Cămaşa groasă era ridicată tot mai sus, dezvelindu-i sînii. Gura lui fierbinte cobora pe trupul ei, descoperind locuri care îi provocau senzaţii neaşteptate. Cînd Lillian a încercat să-l mîngîie el i-a dat mîinile deoparte iar ea a înţeles că trebuie să rămînă complet nemişcată.

Marcus a început să o sărute în locul secret dintre coapse. Atingerea lui a făcut-o să-şi desfacă picioarele. A scos un sunet înfundat atunci cînd el a început să se joace cu limba în triunghiul întunecat, trimiţîndu-i valuri de plăcere prin tot corpul. Timp de cîteva minute limba lui s-a jucat, a dansat, a aţîţat-o cu mişcări ritmice, dulci, pînă cînd Lillian a scos un ţipăt înfundat. Atunci şi-a strecurat

degetele adînc înăuntrul ei, tot mai adînc, în timp ce ea gemea, se zbătea, ajungea la orgasm şi se cutremura ca şi cum nu mai putea suporta atîta plăcere.

Încă ameţită a simţit cum el îi trăgea la loc cămaşa de noapte.

- E rîndul tău acum, a murmurat ea, odihnindu-şi capul pe umărul lui şi încercînd să se adune. Tu nu ai...

- Dormi, i-a şoptit el. Rîndul meu poate fi şi mîine.

- Dar nu sînt obosită, a insistat ea.

- Închide ochii, i-a spus Marcus, mîngîind-o. A sărutat-o pe frunte şi pe pleoape. Odihneşte-te. Trebuie să-ţi recapeţi puterile... pentru că nu te voi mai lăsa în pace, odată căsătoriţi. Vreau să te iubesc oră de oră, minut de minut. A lipit-o mai strîns de el. Pentru mine nu există nimic mai frumos pe lume ca zîmbetul tău... nici un sunet nu-i mai frumos ca rîsul tău... nu cunosc plăcere mai mare ca aceea de a te ţine în braţe. Azi am înţeles că n-aş putea trăi fără tine, încăpăţînată mică. Eşti singura mea speranţă de fericire în această viaţă – şi în viaţa următoare. Spune-mi, Lillian, iubita mea... cum de mi-ai pătruns atît de adînc în suflet? A sărutat-o... şi a zîmbit, auzindu-i respiraţia regulată, semn că adormise.

EPILOG

Onorabilei contese de Westcliff,
Marsden Terrace, Upper Brook Street nr. 2

Dragă lady Westcliff,
A fost o onoare şi o plăcere deopotrivă să primesc scrisoarea dumneavoastră. Daţi-mi voie să vă felicit pentru recenta căsătorie. Deşi afirmaţi cu modestie că această căsătorie este doar în avantajul dumneavoastră, daţi-mi voie să nu fiu de acord. Am avut bucuria să vă cunosc şi pot spune că avantajele sînt de partea lordului Westcliff care are o tînără soţie fermecătoare, desăvîrşită...

- Fermecătoare? a întrerupt-o Daisy. Se vede că nu te cunoaşte prea bine.

- Şi desăvîrşită, i-a reamintit Lillian pe un ton superior, înainte de a se reîntoarce la scrisoarea domnului Nettle. Stai să auzi continuarea: *poate că dacă sora dumneavoastră mai mică v-ar semăna mai mult ar reuşi să-şi găsească şi ea un soţ.*

- Nu cred că a scriş una ca asta! a exclamat Daisy sărind de pe scaun şi înşfăcînd scrisoarea. Lillian s-a ferit, rîzînd. Annabelle, care stătea pe scaunul învecinat a zîmbit şi a sorbit din ceaşca cu ceai, sperînd că îi va tăia greaţa. Le spusese deja prietenelor ei că avea de gînd să-i dea vestea soţului ei chiar în seara aceea, pentru că îi era din ce în ce mai greu să-şi ascundă sarcina.

Cele trei stăteau în salonul din Marsden Terrace. Marcus şi Lillian se întorseseră în Hampshire cu cîteva zile în urmă, după ce se căsătoriseră la Gretna Green. Ea constatase mulţumită că tot ce-i putea aminti de prezenţa contesei fusese îndepărtat de la conac.

Fosta contesă, s-a corectat singură Lillian, amintindu-şi că ea era acum contesa de Westcliff. Acum ea şi Marcus

erau la Londra, unde el se ocupa de afaceri şi de fabrica de locomotive, împreună cu Hunt. Peste cîteva zile urmau să plece în călătorie de nuntă în Italia... cît mai departe de Mercedes Bowman care se plîngea necontenit că îi fusese răpită posibilitatea de a organiza o nuntă fastuoasă, aşa cum îşi dorise pentru fiica ei.

- Gata, Daisy, dă-te de pe mine! a strigat Lillian. Recunosc, am inventat ultima parte. Gata că o rupi! Unde rămăsesem? Lillian a ridicat scrisoarea şi a continuat: domnul Nettle mi-a mai făcut cîteva complimente drăguţe şi mi-a urat numai bine alături de noua mea familie.

- I-ai spus şi că soacra ta a încercat să scape de tine? a întrebat-o Daisy.

- Apoi, a continuat Lillian, ignorînd-o, mi-a răspuns la întrebarea legată de parfum.

Cele două tinere au privit-o surprinse. Curioasă, Annabelle a făcut ochii mari.

- L-ai întrebat care este ingredientul secret?

- Care este, pentru numele lui Dumnezeu? a întrebat Daisy. Spune-ne! Spune-ne!

- Veţi fi dezamăgite de răspuns. Domnul Nettle spune că ingredientul secret... nu există.

Daisy era scandalizată.

- Nu există nici un ingredient secret? Elixirul dragostei nu există? M-am parfumat atît în zadar?

- Să vă citesc explicaţia lui: *I-aţi vrăjit pe lordul Westcliff cu propria magie. Persoana dumneavoastră a fost de fapt adaosul esenţial la acel parfum.* Lillian a lăsat scrisoarea în poală şi a zîmbit văzînd cît de dezamăgită era sora ei. Biata Daisy! Îmi pare rău că nu a fost vorba de magie.

- Drace! a mormăit Daisy. Trebuia să-mi dau seama.

- Ciudat este, a continuat gînditoare Lillian, că Westcliff a ştiut. În seara în care i-am spus de parfum mi-a zis că ştia sigur care era ingredientul secret. Azi-dimineaţă, înainte să-i arăt scrisoarea, mi-a dat răspunsul – şi a fost cel corect. Un zîmbet i-a luminat faţa. Cum le ştie el pe toate... a murmurat, drăgăstos.

- Să vezi cînd îi voi spune lui Evie! Va fi la fel de dezamăgită ca şi mine.

- Ţi-a răspuns la scrisoare? a întrebat-o Annabelle cu o cută de îngrijorare pe frunte.

- Nu. Familia ei o supraveghează din nou foarte strict. Mă îndoiesc că are voie să trimită sau să primească scrisori. Ceea ce mă îngrijorează şi mai tare este că pe cînd se aflau la Stony Cross Park mătuşa Florence mi-a sugerat de cîteva ori că totul era aranjat în privinţa căsătoriei ei cu vărul Eustace.

- Peste cadavrul meu, a spus Lillian.

- Îţi dai seama că va trebui să luăm rapid măsuri ca s-o smulgem din ghearele familiei şi să-i găsim un soţ potrivit.

- Aşa vom face, a răspuns Daisy, sigură pe ea. Dacă am reuşit să-ţi găsim ţie un soţ înseamnă că orice e posibil, draga mea.

- Ei, asta-i prea de tot! a strigat Lillian şi a sărit de pe scaun, ameninţînd-o cu o pernă.

Chicotind, Daisy s-a ascuns după cea mai apropiată piesă de mobilier şi i-a strigat:

- Nu uita că eşti contesă acum! Unde ţi-e demnitatea?

- Am rătăcit-o pe undeva, i-a răspuns Lillian şi a început să o urmărească prin cameră.

Între timp...

- Lord St. Vincent, aveţi un vizitator. I-am spus că nu sînteţi acasă, dar domnişoara insistă să o primiţi.

În bibliotecă era întuneric, cu excepţia luminii slabe care venea de la şemineu. Focul avea să se stingă curînd... şi totuşi Sebastien nu părea deloc dispus să se ridice şi să mai pună un lemn, deşi acestea erau aşezate la îndemînă. Nici un foc mare cît casa nu ar fi fost suficient să-l încălzească. Era gol pe dinăuntru şi inert, un trup lipsit de suflet, şi se mîndrea cu asta. Îi făcea plăcere să se afunde şi mai mult în decadenţă.

- La ora asta? a murmurat Sebastien, fără interes, continuînd să privească fix paharul cu coniac. Nu avea rost să se întrebe ce voia femeia. Deşi nu avea alte planuri pentru seara aceea, Sebastien şi dat seama că, pentru prima oară în viaţă, nu avea chef de o tăvăleală.

- Spune-i să plece, a spus cu răceală. Spune-i că patul meu e ocupat deja.

- Am înţeles, domnule. Servitorul a plecat iar Sebastien s-a aşezat şi mai confortabil în fotoliu, întinzînd picioarele.

A terminat coniacul dintr-o înghiţitură şi a început să se gîndească la problema cea mai stringentă... banii, sau mai degrabă lipsa lor. Creditorii deveniseră tot mai agresivi iar datoriile lui imense nu mai puteau fi ignorate mult timp. Pentru că nu reuşise să pună mîna pe averea lui Lillian Bowman trebuia acum să găsească pe altcineva cu bani. O altă femeie bogată care să fie dispusă să-i împrumute o sumă importantă în schimbul favorurilor personale la care se pricepea atît de bine. O altă opţiune era...

- Domnule?

Sebastien a ridicat privirea, iritat.

- Ce mai e, pentru numele lui Dumnezeu?

- Femeia nu vrea să plece. E hotărîtă să vă vadă.

A oftat exasperat.

- Trimite-o încoace, dacă e atît de disperată. Trebuie însă să o previi că va avea parte doar de o partidă rapidă pentru că nu prea am chef în seara asta.

O voce timidă s-a auzit din spatele servitorului, semn că vizitatoarea insistentă îl urmase:

- Nu mă gîndisem chiar la asta. S-a strecurat pe lîngă servitor şi a intrat. Era înfăşurată într-o pelerină lungă, cu glugă.

Servitorul s-a evaporat, lăsîndu-i singuri.

Sebastien şi-a sprijinit capul de spătarul fotoliului şi a privit-o cu o expresie impasibilă. I-a trecut prin minte că ar fi putut ascunde un pistol sub pelerină. Poate că era una dintre multele femei care îl ameninţaseră cu moartea, în

trecut... şi îşi adunase în sfîrşit tot curajul pentru a-şi duce promisiunea la îndeplinire. Nici măcar nu-i păsa. N-avea decît să-l împuşte. Avea binecuvîntarea lui, atîta vreme cît nu-şi rata ţinta. A continuat să stea dezinvolt pe fotoliu şi i-a spus:

- Dă-ţi gluga jos.

A văzut o mînă subţire ridicîndu-se şi gluga i-a alunecat de pe părul de un roşu intens.

Sebastien a clătinat din cap, uimit. O recunoscuse. Era fiinţa aceea ridicolă pe care o cunoscuse la Stony Cross Park. Slăbănoaga timidă, bîlbîită, cu părul roşu, care era o companie acceptabilă doar atunci cînd tăcea. Domnişoara Evangeline Jenner, şi-a amintit el. Avea cei mai mari şi mai rotunzi ochi din cîţi văzuse vreodată, asemenea ochilor unei păpuşi de ceară... sau ai unui copil. Ea l-a privit cu blîndeţe şi i-a observat vînătăile căpătate în bătaia cu Westcliff.

Sebastien se întreba dacă venise să-i ceară socoteală pentru că îi răpise prietena. Nu. Nici măcar ea nu putea fi atît de proastă, să-şi rişte virtutea sau chiar viaţa venind neînsoţită în casa lui.

- Ai venit să vezi diavolul în bîrlogul lui? a întrebat-o.

Ea s-a apropiat privindu-l fără urmă de teamă.

- Nu eşti un diavol. Eşti doar un bărbat. Unul cu m-multe defecte.

Pentru prima oară după multe zile, Sebastien a zîmbit. Ochii i-au strălucit, cu interes.

- Nu trebuie să excluzi această posibilitate doar pentru că nu-mi sînt vizibile coada şi coarnele, copilă. Diavolul poate apărea sub multe chipuri.

- Iar eu am venit aici să-ţi propun un tîrg faustian. Vorbea rar, cumpănindu-şi fiecare cuvînt. Am o propunere pentru tine, domnule.

Şi s-a apropiat de şemineu, ieşind din întunericul care îi învăluise pe amîndoi.

SFÎRŞIT